

51. møde

Onsdag den 8. februar 1995 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene.

2) Forhandling om redegørelse nr. R 5:

Arbejdsministerens redegørelse af 20. januar 1995 om flaskehalsindsatsen.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Socialministeren (Karen Jespersen) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om udbetaling af en ekstraordinær hædersgave i anledning af 50-året for Danmarks befrielse.

(Lovforslag nr. L 171).

Skatteministeren (Carsten Koch) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Beskatning af ansattes tjeneste- og lejeboliger).

(Lovforslag nr. L 173).

Skriftlig fremsættelse af forslag

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg tillader mig hermed at fremsætte:

Forslag til lov om udbetaling af en ekstraordinær hædersgave i anledning af 50-året for Danmarks befrielse.

(Lovforslag nr. L 171).

Der stilles forslag om, at der til personer, der modtager hædersgave efter § 1, stk. 1, i lov nr. 277 af 6. maj 1993 om forhøjelse af hædersgaver, ydes et ekstraordinært hædersgavebeløb på 5.800 kr. svarende til det nuværende årlige hædersgavebeløb. Tilsvarende stilles der forslag

om, at der udbetales et ekstraordinært hædersgavebeløb på 5.800 kr. til sårede og efterladte efter faldne den 29. august 1943, jf. lov om forhøjelse af hædersgave § 1, stk. 2.

Det foreslås, at beløbet skal være skattefrit, og det sikres, at de, der modtager den ekstraordinære hædersgave, ikke som følge heraf skal udsættes for reduktion af sociale ydelser m.v., de i øvrigt måtte være berettiget til.

Det ekstraordinære hædersgavebeløb skønnes at medføre en merudgift på 38,0 mio. kr. i 1995 (PL-1995).

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juni 1995 og finder anvendelse for personer, der denne dato er berettiget til hædersgave.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg på regeringens vegne anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Herved tillader jeg mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Beskatning af ansattes tjeneste- og lejeboliger). (Lovforslag nr. L 173).

I forbindelse med skatteomlægningerne i sommeren 1993 blev der med virkning fra 1. januar 1994 vedtaget nye regler for beskatning af personalegoder. Det blev således vedtaget, at personalegoder, herunder boliger, der stilles til rådighed for ansatte, skal værdiansættes til markedsværdien i stedet for som tidligere til værdien for den enkelte modtager – en værdi, der typisk kan ligge en del under markedsværdien.

Ved den skattemæssige værdiansættelse efter markedsværdiprincippet er det uden betydning, om den ansatte har pligt til at bebo den pågældende bolig (tjenestebolig) eller pligt til at fraflytte boligen i forbindelse med ansættelsesforholdets ophør (lejebolig).

Det forhold, at der ikke efter de gældende regler for værdiansættelse af boliger kan tages hensyn til de særlige nævnte ulemper, der er forbundet med som ansat at bebo en tjenestebolig eller en lejebolig, har givet anledning til en del indvendinger fra ansatte med sådanne boliger. Lovforslaget imødekommer disse indvendinger ved for såvel offentligt som privat ansatte at indføre en lavere værdiansættelse af de pågældende boliger end den gældende markedsløje.

For boliger, som det af hensyn til udførelsen af arbejdet skønnes nødvendigt, at den ansatte har pligt til at bo under ansættelsen og til at fraflytte ved ansættelsens ophør (tjenesteboliger), ansættes den skattemæssige værdi efter lovforslaget som markedslejen nedsat med 30 pct.

For boliger, som den ansatte ikke har pligt til at bo, men alene har pligt til at fraflytte ved ansættelsens ophør (lejeboliger), ansættes den skattemæssige værdi som markedslejen nedsat med 10 pct.

Med forslaget sker der på den måde en tilpasning mellem den skattemæssige værdiansættelse af boligerne og den værdiansættelse, der anvendes ved fastsættelsen af huslejen for tjenestemænds tjeneste- og lejeboliger.

Regeringen finder fortsat, at det princip, der gennemførtes ved skattereformen – beskatning ud fra markedsværdien – er et rigtigt og nødvendigt princip. De foreslåede regler er alene begrundet i de helt særlige forhold, der gør sig gældende for især tjenesteboliger, nemlig at der er tale om et gode, der i en sådan grad er knyttet til det arbejde, der skal udføres, at den ansatte ikke har mulighed for at vælge godet – boligen – ud fra egne ønsker, behov og økonomiske forhold.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Formanden:

De som nr. 3 og 4 opførte spørgsmål (spm. nr. S 847 og S 848), der er stillet af hr. Bent Hindrup Andersen (EL) til kulturministeren, udsættes efter ønske fra spørgeren til spørgetiden onsdag den 22. februar 1995.

Spm. nr. S 853

1) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil statsministeren sørge for, at den danske regering ikke modtager den iranske viceudenrigsminister Mahmoud Vaezi, som efter planen

skulle komme til København mandag den 6. februar for med den danske regering at drøfte økonomiske spørgsmål mellem Iran og Danmark?«

Skriftlig begrundelse

Enhedslisten opfordrer hermed regeringen til at aflyse den iranske viceudenrigsministers planlagte besøg i København den 6.-7. februar 1995.

Den norske og svenske regering har allerede aflyst det planlagte besøg af den iranske viceudenrigsminister i de to lande. Ifølge Ritzaus Bureau har Norge hjemkaldt sin ambassadør fra Iran, efter at flere spor peger i retning af, at det var Iran, der stod bag nedskydningen af den norske forlægger William Nyegaard i Oslo i 1993. Nyegaard, der blev hårdt såret, havde udgivet Rushdies bog »De sataniske vers«. Ifølge Ritzau har Nyegaard kaldt det en skændsel, at Sverige og Danmark tager imod en repræsentant fra Iran, og Sverige har altså nu aflyst besøget.

Det er klart, at Danmark har eksportinteresser i Iran, men disse økonomiske interesser må helt klart vige for nødvendigheden af at markere en klar international fordømmelse af det iranske præstestyres dødsdom over Rushdie og den generelle tilsidesættelse af såvel de grundlæggende menneskerettigheder som de politiske frihedsrettigheder i Iran. Derfor er det helt uacceptabelt, hvis Danmark i en sådan situation holder møde med den iranske regering alene for at fremme snævre økonomiske interesser.

Såfremt statsministeren inden mandag den 6. februar 1995 meddeler, at det planlagte besøg er aflyst, vil spørgeren naturligvis med tilfredshed trække spørgsmålet tilbage.

Keld Albrechtsen (EL):

Selv om Det Udenrigspolitiske Nævn i går behandlede sagen, er der stadig nogle spørgsmål, som bør følges til dørs.

Jeg synes bl.a. ikke, at statsministeren har håndteret den her sag godt nok. Statsministeren fik allerede i fredags en opfordring til at gribe ind og stoppe den iranske viceudenrigsministers besøg, men tilsyneladende foretog statsministeren sig ikke noget som helst.

Statsministeren burde med det samme efter min opfattelse have sat sig ind i sagen – og den var jo enkel nok – og have grebet ind, mens tid var. Men lørdag, dagen efter, sagde statsmini-

steren – det fremgår af Berlingske Tidende søndag – at han ikke kendte tilstrækkeligt til sagen til at udtale sig om den. Det synes jeg ikke er tilfredsstillende.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Som det vil være spørgeren bekendt, har besøget fundet sted. Jeg vil derfor bede udenrigsministeren om nærmere at redegøre for forløbet.

Lad mig blot for min part knytte den kommentar til spørgsmålet, at Det Udenrigspolitiske Nævn blev forhåndsorienteret om, at besøget ville finde sted, på nævnets møde den 20. januar. Enhedslisten er som bekendt også repræsenteret i Det Udenrigspolitiske Nævn.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Som statsministeren har nævnt, og som offentligheden vil vide, er den iranske viceudenrigsministers besøg gennemført. Jeg skal gerne begrunde endnu en gang, hvorfor regeringen mener, at det var en rigtig beslutning.

Viceudenrigsministerens arbejdsbesøg blev gennemført efter de retningslinjer, der har været fulgt for sådanne samtaler siden 1988. Vi lægger vægt på, at den kritiske dialog er den bedste metode til at søge at forbedre menneskerettighederne i Iran og ikke mindst fatwa'en mod Salman Rushdie.

Vi mener – og det er også opfattelsen i EU-kredsen – at isolering af iranerne ikke tjener noget som helst formål. Tværtimod risikerer vi, at forholdene i Iran bliver værre for de mennesker, vi søger at hjælpe.

Der er ikke internationalt grundlag for at gennemføre sanktioner mod Iran. Sanktioner uden bred opbakning er i øvrigt meningsløse. Dette er også den norske vurdering.

Vi har klart og utvetydigt sagt til iranerne, hvad vi mener om menneskerettighederne i Iran og om fatwa'en mod Salman Rushdie. Der må ændringer i den iranske holdning til, før der kan blive tale om fremskridt på de områder, hvor iranerne ønsker det.

Besøget drejede sig i virkeligheden om en prioritet i dansk udenrigspolitik, nemlig at søge at påvirke alle lande til at overholde menneskerettighederne. Det gøres bedst ved at sige, hvad vi mener, til dem, der har ansvaret; og det er nu engang Irans regering.

Jeg kan ikke lade være med at undre mig lidt over den kritik af besøget, der er fremkommet fra flere af partierne i de seneste dage. Som statsministeren sagde, redegjorde regeringen

allerede den 20. januar for besøget. Problemerne om Norge redegjorde vi ligeledes for. Der har aldrig været tale om et besøg af den iranske viceudenrigsminister i Norge. Det eneste nye siden den 20. januar er, at Sverige har aftalt med iranerne at udsætte viceudenrigsministerens besøg.

Men lad mig gentage: Vi følger her retningslinjer, som har været fulgt siden 1988, senest ved et besøg af den iranske viceudenrigsminister til den daværende regering og udenrigsminister i december 1992.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes stadig væk, det er utilfredsstillende, at statsministeren ikke gik ind i sagen i fredags. Så vidt med det historiske.

Så vil jeg godt stille et spørgsmål til de to ministre om dette med den kritiske dialog. Det er jo sådan, at det er en EU-politik, men jeg synes ikke, det kan være rigtigt, når der er tale om et præstestyre af den karakter, der er tale om her – så brutalt, som det er – at opretholde den kritiske dialog. Der er tidspunkter, hvor en kritisk dialog kan være rigtig, det er jeg enig i, men det er efter min mening ikke tilfældet her. Her bør vi afbryde forbindelserne og vise styret, at den går altså ikke.

Derfor vil jeg spørge ministrene, om det er EU, der har dikteret, at vi skal have den dér kritiske dialog, om det er derfor, statsministeren og udenrigsministeren ikke gik ind og stoppede det besøg, og om det ikke kunne være en overvejelse værd at begynde at føre vores egen politik over for Iran i stedet for at underlægge os EU's efter min forføjede politik i dette spørgsmål.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Danmark fører sin egen politik, men vi koordinerer politikken i forhold til Iran med de øvrige EU-medlemslande, og det mener jeg er den rigtige linje.

Der er intet grundlag, f.eks. i FN-resolutioner, for, at Danmark alene skulle gennemføre sanktioner på det handelsmæssige eller andre områder i forhold til Iran. Dette er ikke en EU-beslutning, det er en FN-beslutning, og der foreligger ikke et sådant grundlag fra FN.

Søren Søndergaard (EL):

Statsministeren har fuldstændig ret i, at Enhedslisten er repræsenteret i Det Udenrigspolitiske Nævn. Det er regeringen jo også, og dermed

havde regeringen jo også mulighed for at tage stilling til, om den ønskede besøget gennemført, især da man fik en henvendelse fra Enhedslisten, inden besøget blev gennemført, hvori vi opfordrede regeringen til at tage stilling. Så det var et lidt tyndt svar.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge statsministeren: Er det statsministerens opfattelse, at det er landbrugsministeren, som skal føre den kritiske dialog? Var det ikke mere naturligt, at det var statsministeren selv eller udenrigsministeren, som førte kritisk dialog med ministre fra andre lande? Er det ikke mærkeligt at placere den kritiske dialog i Landbrugsministeriet?

Jeg vil også godt spørge statsministeren: Er det sådan, at det er statsministerens opfattelse, at højskoleophold for iranske landbrugsselever og det at lære Iran at producere deres fetaost selv, hvilket jo var det, der indgik i samtalerne i Landbrugsministeriet, ligefrem er oplagte eksempler på kritisk dialog?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, at de besvarelser, vi får her i dag, tyder på, at regeringen har lært overordentlig lidt af den offentlige proteststorm, der rejste sig mod besøget.

Nu planlægges tilsyneladende – sådan har jeg forstået det, og jeg vil godt spørge, om det er rigtigt – uden hensyn til den kritik, der har været, et nyt besøg om 2 år. Det er i øvrigt ifølge pressen i dag uklart, om Det Udenrigspolitiske Nævn blot skal orienteres om disse planer, eller om nævnet rent faktisk får lejlighed til at godkende det eller afvise det.

Desuden vil jeg spørge om sanktionspolitikken. Det er jo nu oplyst, at vi allerede har tabt 765 mio. kr. – det fremgår af Politiken i dag – på eksportkreditter til Iran. Jeg vil godt spørge, om det ikke var en rimelig god og præcis sanktion at sætte ind med på nuværende tidspunkt at sige: Så skal vi i hvert fald ikke fortsætte med at give eksportkreditgarantier til Iran.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Det er selvfølgelig udenrigsministeren, der i samtalerne med den iranske viceudenrigsminister gør rede for Danmarks politik, men det ville være helt unaturligt og, synes jeg, uforsvarligt, hvis ikke landbrugsministeren i sin samtale med den iranske viceudenrigsminister havde gjort opmærksom på, hvad der er regeringens politik. Det mener jeg for alvor man kunne have kritiseret, hvis han havde ført en samtale uden at fremhæve den danske politik på området.

Vi lytter meget nøje til kritikken – det gør jeg altid, for det kunne jo være, der var noget rigtigt i den – og i dette tilfælde har jeg givet tilsagn om, at regeringen, før et tilsvarende besøg gennemføres, vil forelægge problemet for Det Udenrigspolitiske Nævn og diskutere med Det Udenrigspolitiske Nævn, hvordan sagen skal håndteres.

Og endelig vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen: Jeg har lovet Det Udenrigspolitiske Nævn en redegørelse for eksportkreditsituationen for Iran. Den redegørelse er på vej.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er glad for, at der kommer en sådan redegørelse.

Men jeg vil godt stille det spørgsmål: Når det nu ligger klart, at der altså allerede er tabt omkring 800 mio. kr. – ifølge Politiken er det 765 mio. kr. – og at der dermed er en gæld, som Iran skylder Danmark, er det så rimeligt, at man fortsætter? Ville det ikke være rigtigt at sige, at vi ikke skal lade vores udenrigspolitik diktere af, at vi åbenbart har en hel del penge i klemme i Iran? Kan det, der ligger bag regeringens tøven-de holdning, være, at man har forhandlet gældsaftaler med Iran her i mandags eller i tirsdags, og at man ikke ønsker at få det bragt ind i den politiske debat? Det synes jeg ville være meget beklageligt, hvis noget sådant er tilfældet.

Under alle omstændigheder vil jeg stærkt opfordre regeringen til, at vi nu stopper udstedelsen af disse eksportkreditgarantier.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): De gældsforhold, der eksisterer mellem Iran og Danmark, er forhandlet mellem de to lande, og jeg kan oplyse, at Iran overholder de betingelser, som er fastsat i aftalerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 795

2) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Mener ministeren i fuldt alvor – som refereret i Politiken den 26. januar 1995 – at ældre skolelærere er mindre egnede til at føre den nye folkeskolelovs krav om differentieret undervisning ud i livet end yngre lærere?«

Frank Dahlgaard (KF):

Den 25. januar var der en artikel i dagbladet Politiken, ifølge hvilken en række eksperter udtalte, at den nye folkeskolelovs forslag om undervisningsdifferentiering i virkeligheden er umuligt at gennemføre med de eksisterende ressourcer, sådan som det hele er lagt op.

Dagen efter, den 26. januar, er ministeren i samme avis citeret for at sige, at det mener han nok kan lade sig gøre, men at der vil være ældre lærere, som ikke kan klare det.

Det er baggrunden for mit spørgsmål, om ministeren virkelig i fuld alvor mener, at de ældre skolelærere er mindre egnede end de yngre til at gennemføre den nye folkeskolelov.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg vil til indledning minde spørgeren, som jo selv er en flittig skribent og læser, om, at man ikke skal tage alt, hvad man læser i aviserne, for pålydende.

Jeg kan om den pågældende udtalelse sige, at den faldt i forbindelse med et spørgsmål om lærernes evne til at føre den nye folkeskolelov ud i livet. Dertil svarede jeg, hvad der i øvrigt også er rigtigt citeret, at der er både et stort gapåmod og stor entusiasme i den danske lærerstand, når det gælder om at føre den nye folkeskolelov ud i livet. Men, føjede jeg til, der kan også være lærere, måske især i den ældre generation, som føler, at det er en for stor udfordring.

Jeg sagde det, fordi jeg har mødt ældre lærere, som har nogle få år tilbage i folkeskolen, og som føler, at de nye krav, der nu stilles i folkeskoleloven, er en rigelig stor udfordring at tage fat på. Det er formentlig en mindre gruppe af ældre lærere, men jeg kunne tillade mig at sige det, fordi jeg selv har hørt nogle udtale det.

Til gengæld kan jeg sige til spørgeren, at jeg snarere er af den opfattelse, at mange ældre lærere hører til den gruppe, der netop er engageret i ønsket om, at den nye folkeskolelov skal komme godt fra start. Og jeg kan føje til som en helt personlig oplevelse fra min egen tid i uddannelsesverdenen, at netop en blanding af unge og ældre lærere er den bedste kombination i et lærerkorps.

Derfor vil jeg i denne sammenhæng sige, at Politiken nok var på vildspor.

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg takker for svaret, som beroliger mig lidt, for jeg var lidt bange for, at undervisningsministe-

ren måske var på vej ud til den politik, man tilsyneladende fører i Den Danske Bank, hvor ansatte over 40 år ikke rigtig er noget, som er værd at samle på. Den form for aldersracisme tror jeg ikke er så hensigtsmæssig.

Jeg kan oplyse ministeren om, at jeg som ordfører på dette område har fået en række henvendelser fra ældre lærere, som har følt sig ganske stødt – men altså ubegrundet på baggrund af et, skal vi sige, lidt forkert referat. De mener nemlig, og jeg tror, det er med rette, at skal der endelig gøres forskel og sonderes, så er det dem, der er bedre end de yngre lærere, al den stund de er fagligt bedre funderet, måske ikke tværfagligt set, men fagligt set. Jeg vil gerne høre en ganske kort kommentar fra ministeren til det.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg tør ikke stå inde for synspunktet om, at de ældre lærere skulle være bedre fagligt funderet end de unge lærere; jeg er ikke sikker på, at synspunktet holder. Men det er i hvert fald en kendsgerning, at de ældre lærere har en erfaring som lærere, der er overordentlig værdifuld i det daglige skolearbejde.

Og så er jeg i øvrigt glad for at have fået denne lejlighed til at svare på spørgsmålet, for jeg går ud fra, at hr. Frank Dahlgaard nu kan berolige dem, der har været nervøse i henvendelserne til hr. Dahlgaard.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Som tidligere meddelt, udsættes de som nr. 3 og 4 opførte spørgsmål, der er stillet af hr. Bent Hindrup Andersen (EL), til kulturministeren, efter ønske fra spørgeren til spørgetiden onsdag den 22. februar 1995.

Spørgsmålene lyder således:

Spm. nr. S 847

3) Til kulturministeren af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Finder ministeren det rimeligt, at et EF-direktiv skal forhindre, at de arkitektonisk set bedste projekter kan antages?«

Spm. nr. S 848

4) Til kulturministeren af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Agter ministeren at tage særlige skridt, der kan forhindre, at EU gennem direktiver kan fortrænge den kvalitetsmæssigt bedste udvikling i dansk arkitektur?«

Spm. nr. S 859

5) Til sundhedsministeren af:

Jørgen Winther (V):

»Hvad er årsagen til, at dødeligheden ved bypassoperationer er langt, langt mindre på Copenhagen Heart Center end på offentlige sygehuse?«

Jørgen Winther (V):

Min hensigt med at stille dette og de følgende to spørgsmål er for det første, at jeg ønsker, at hjertepatienter på længere sigt skal have et frit valg mellem de offentlige sygehuse og privathospitalet.

For det andet er der noget, der tyder på, at resultaterne på Copenhagen Heart Center er ganske enormt fremragende. Når man ser på mortaliteten, altså dødeligheden, er der blandt godt 600 bypassopererede hjertepatienter en dødelighed på kun 0,5 pct. Så flotte resultater tror jeg ikke man kan se inden for det offentlige, så jeg synes, der er grundlag for at få belyst årsagen til, hvorfor det går så fremragende på Copenhagen Heart Center, noget nærmere.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Til brug for besvarelsen her i dag har jeg indhentet udtalelser fra Sundhedsstyrelsen, og Sundhedsstyrelsen har oplyst, at styrelsen ikke er i besiddelse af oplysninger vedrørende den aktuelle dødelighed ved hjerteoperationer.

Hjerteoperationer udføres på svært syge patienter med en forskellig risikoprofil, der er afhængig af bl.a. alder, køn, andre tilstedeværende sygdomme eller helbredsproblemer, sværhedsgraden af hjertesygdommen og den helt aktuelle helbredssituation. En stor andel af hjertepatienterne er jo akutte hjøriskopatienter.

Sundhedsstyrelsen kender ikke patientsammensætningen på Copenhagen Heart Center. Forklaringen på en forskellig dødelighed centre imellem kan jo netop være en forskellig patientsammensætning.

Spørgsmålet om dødsfald i forbindelse med operation er bl.a. behandlet i Sundhedsstyrelsens redegørelse fra 1993, »Hjertekirurgi i Danmark«, og jeg vil gerne citere et enkelt afsnit fra redegørelsens side 38:

»Under forudsætning af, at patienterne opereres, inden der opstår symptomer på hjertesvigt, er operationsrisikoen lille. Den operative dødelighed for denne patientgruppe er i nylige danske opgørelser fundet til 1,5-2,5 pct.«

Indregnes akutte operationer samt operationer med ustabil angina pectoris, kommer man op på en operativ dødelighed på ca. 5 pct.

Og så er det jo, at Copenhagen Heart Center har oplyst Sundhedsstyrelsen om, at hospitalet i 1994 havde en dødelighed på 0,6 pct.

Hvis man skal have en meningsfuld sammenlignende opgørelse af data fra de forskellige centre, forudsætter det en egentlig analyse med henblik på, om patientgrupperne er sammenlignelige. Hjertecentrene overvåger hver for sig deres egen aktivitet, men det er Sundhedsstyrelsens opfattelse, at det ikke i øjeblikket er muligt at foretage en sådan sammenlignende analyse.

Jørgen Winther (V):

Jeg siger tak for svaret – det skal man jo gøre – men jeg må sige, at svaret ikke var imponerende, i og med at ministeren ikke kan oplyse, hvad dødeligheden er på de forskellige offentlige sygehuse.

Det undrer mig egentlig noget, for jeg kan da oplyse, at dødeligheden på f.eks. Bispebjerg Hospital blandt ca. 100 opererede hjertepatienter er 11 pct. Og 11 pct. er jo et tal, der ligger langt, langt højere – det er altså mere end 10 gange højere – end dødeligheden på Copenhagen Heart Center.

Det undrer mig, at ministeren ikke er noget mere aktiv og pålægger Sundhedsstyrelsen at komme med nogle forskellige tal for, hvor stor dødeligheden er. Jeg er i besiddelse af de forskellige tal, men det er svært at få dem dobbelt dokumenteret, og jeg mener egentlig, det er styrelsens opgave, så vi politikere får mulighed for at vurdere, hvad der er bedst.

Det, jeg personligt tror er så godt på Copenhagen Heart Center, er, at man har to særdeles rutinerede kirurger, og disse kirurger opererer dag efter dag sammen, der er den samme nar-koselæge, og der er de samme sygeplejersker. Disse kolleger udgør et lille produktionshold og får altså en stor rutine, og derfor bliver de efter min opfattelse utrolig gode til at arbejde sammen.

Det er jo også nok sådan, at en af årsagerne til, at kirurgerne er bedre på Copenhagen Heart Center, er, at dér får de lov til at operere noget mere. De opererer ca. 200 hjertepatienter på årsbasis, mens man i det offentlige kun når omkring 80-100 hjertepatienter pr. hjertekirurg.

Jeg håber, at ministeren vil være lidt mere aktiv, for hvis man har en tablet, der er fem eller ti gange bedre end en anden tablet, skal patienterne selvfølgelig have mulighed for at få den bedste tablet. Hvis det er sådan, at Copenhagen Heart Center er langt, langt bedre end det offentlige – jeg siger hvis – skal patienterne også have mulighed for at blive opereret dér.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har været på besøg på Copenhagen Heart Center, og jeg er også bekendt med de resultater, man har opnået.

Det, vi ikke ved noget om, er, om man kan sammenligne sværhedsgraden af de tilfælde, som opereres; det ville jo være utrolig væsentligt. Egentlige tal kan man nok få frem, men de bliver jo først interessante i det øjeblik, vi ved noget om sammenligneligheden af de patienter, der bliver opereret.

Med hensyn til spørgsmålet om at få egentlige tal frem for dødeligheden på de enkelte centre og med hensyn til spørgsmålet om til sin tid at få et egentligt referenceprogram kommer jeg ind på det i besvarelsen af spørgsmål nr. S 860.

Jørgen Winther (V):

Jeg må sige, at Copenhagen Heart Center laver det, der hedder en risiko-score, dvs. at man for hver enkelt hjertepatient vurderer, hvor stor risikoen er, efter at have undersøgt, om patienten har for højt blodtryk, har sukkersyge, tidligere har haft blodprop osv. Hvis de offentlige sygehuse gør den samme form for forarbejde, som Copenhagen Heart Center gør, kan man umiddelbart sammenligne tallene; men problemet er – og det ved ministeren formodentlig også – at det gør alle offentlige sygehuse ikke i dag.

Så undrer det mig også meget i en tid, hvor man taler utrolig meget om kvalitet på de forskellige sygehuse, at hverken Sundhedsstyrelsen eller ministeren er i besiddelse af nogle tal for dødeligheden, som især Sundhedsstyrelsen har en vis pligt til at følge med i.

Jeg føler, at der er en så stor forskel i dødeligheden på privathospitalet Copenhagen Heart Center og på de offentlige sygehuse, at der er

behov for en undersøgelse. Derfor er jeg spændt på at høre ministerens svar på mit næste spørgsmål.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

At få tal på dødeligheden på de enkelte hjertecentre har jo ingen relevans, hvis man ikke samtidig ved, om det er sammenlignelige patientgrupper, man opererer på, og det er en sådan oplysning jeg mener man kan få ud af det, som jeg vil beskrive i svaret på spørgsmål nr. S 860 vedrørende en hjertedatabase.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 860

6) Til sundhedsministeren af:

Jørgen Winther (V):

»Vil ministeren tage initiativ til at nedsætte en hurtigtarbejdende arbejdsgruppe, der skal vurdere og sammenligne kvaliteten af hjerteoperationer på offentlige sygehuse og på Copenhagen Heart Center?«

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Nu kommer vi til det.

Den forrige regering iværksatte kort efter sin tiltrædelse en meget ambitiøs udbygningsplan sammen med amterne, og det var jo hjerteplanen, som gik ud på at fordoble den hjertekirurgiske kapacitet op til udgangen af 1995 i forhold til aktivitetsniveauet i 1992. Målet var og er at skabe mulighed for, at den samlede ventetid på behandling nedbringes til højst 3 måneder.

I forlængelse af beslutningen om at iværksætte udbygningsplanen nedsatte styrelsen en følgegruppe, som løbende følger udviklingen på alle relevante områder, herunder – og det er væsentligt – også på kvalitetsområdet.

Sundhedsstyrelsens følgegruppe har så i samarbejde med de videnskabelige selskaber og hjertecentrene taget initiativ til at starte en klinisk kvalitetsdatabase, som også de private behandlingsinstitutioner kan tilslutte sig, og det vil derfor i fremtiden være muligt at foretage sammenlignende opgørelser.

Jeg hilser en debat om kvaliteten i behandlingen meget velkommen. Jeg finder, at sammenligningen af behandlingskvalitet og service på dette og andre områder vil være til gensidig

inspiration for behandlingsinstitutionerne til gavn for patienterne – og så er det lige meget, om det drejer sig om sammenligning imellem offentlige hospitaler eller imellem et offentligt og et privat hospital.

Men jeg vil da gerne understrege, at det her og nu er vigtigt at koncentrere kræfterne om at sikre udbygningen i henhold til den vedtagne hjerteplan.

Jørgen Winther (V):

Jeg siger tak, for det er jo et skridt i den rigtige retning.

Det, jeg kunne ønske mig, var, at der simpelt hen blev nedsat et udvalg, som skulle have et bestemt kommissorium. Det skulle for det første vurdere risikoprofilen hos hjertepatienter før operationen – det tror jeg egentlig ministeren og jeg er enige om – og derudover belyse eventuelle årsager til den meget store forskel i operationsdødeligheden i det private og det offentlige system.

At sammenligne danske hjertekirurgers rutine med andre europæiske kirurgers tror jeg er utrolig væsentligt, for det er altså min fornemmelse, at danske hjertekirurger ikke opererer så meget som udenlandske og dermed heller ikke får helt den samme erfaring.

Og for det fjerde og meget væsentlige skulle det fremkomme med et forslag til forbedring af operationskvaliteten inden for det offentlige sygehusvæsen. Der kunne jeg tænke mig, at man måske fik nogle mindre operationshold, som kunne operere på samme måde, som man gør på Copenhagen Heart Center.

Mit spørgsmål er altså, om ministeren vil opfylde mit ønske om at nedsætte sådan et udvalg, der analyserer det her noget nærmere.

Thor Pedersen (V):

Jeg forstod, at sundhedsministerens svar var, at nu havde man i den forrige socialdemokratiske regering besluttet en voldsom udvidelse af kapaciteten på hjerteoperationsområdet; men jeg synes alligevel, at svaret er utilfredsstillende, for det, som sundhedsministeren skulle tillægge vægt, er jo, om folk overlever den udbygning. Det er jo ikke et spørgsmål om at udbygge og tage livet af folk eller undlade at kurere folk for en livstruende lidelse.

Jeg forstår ikke, at sundhedsministeren ikke tillægger det nogen vægt, at der er en så markant forskel i dødelighed som den, vi kender, mellem det omtalte Copenhagen Heart Centers

og de offentlige sygehuses behandlingsresultater. Det burde da i sig selv bevirke, at ministeren af egen drift undersøgte årsagen.

Det, vi andre ved, er jo, at der er amter, der af ideologiske grunde hellere lader deres borgere dø af deres lidelse end sender dem til et privat sygehus. Men ministeren har et overordnet ansvar for at sikre, at det, der kunne være en forklaring, også kommer til alles kundskab. Kunne det ikke tænkes, at ministeren på trods af svaret til hr. Jørgen Winther af egen drift vil foranstalte en hurtig undersøgelse, for det sammenlignelige materiale findes sikkert?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Nu er det så heldigt, at jeg kan sige, at arbejdet er sat i gang. Med hensyn til spørgsmålet om at nedsætte et udvalg har man jo gjort det, når man har nedsat en følgegruppe. Og ydermere har man fra den 1. januar 1995 fået etableret en database, som i den sidste ende vel skal give os et referenceprogram for, hvordan man bedst muligt opererer hver enkelt patienttype.

Jeg synes, det lyder, som om spørgeren mener, at der ikke er kvalitet i det offentlige sundhedsvæsen, at vi ikke har erfaring nok i at operere, og at det er derfor, kvaliteten er dårlig. Dertil må jeg sige: Det har ikke noget på sig.

Det er sådan, at det er nødvendigt at sammenligne gruppen af patienter, og det er nødvendigt at sammenligne sværhedsgraden. Det er dét, vi kan med følgegruppen og i databasen, for det er sådan, at i løbet af 1995 indhenter vi det jo. På det tidspunkt har vi nået det, vi skal. Og når vi er derhenne, så bliver indikationen, dvs. visitationen for patienterne, også ændret sådan, at de patienter, der kommer til os, med hensyn til prognosen bliver sværere og sværere og vanskeligere og vanskeligere. Det er ikke sådan, at man inden for det offentlige i forhold til det private slår folk ihjel. Det vil jeg nok have lov at fastholde.

Til hr. Thor Pedersen vil jeg gerne sige: Hver eneste gang der rejser sig tvivl om kvaliteten – nu er hjerteoperationer noget meget synligt, og antallet er overskueligt – går man ind og undersøger. Sidst, man gjorde det, var på Odense Universitetshospital den 3. januar, og de modtagne oplysninger på hospitalet viser, at man kan forklare dødsfaldene ud fra sygdommens art og sværhedsgrad. Endvidere har hospitalet iværksat en undersøgelse af det hidtidige forløb, dvs. en undersøgelse, der bliver suppleret med

en vurdering af to hjertekirurger fra hhv. Rigshospitalet og Skejby Sygehus. Jo, det er noget, der ligger os stærkt på sinde.

Jørgen Winther (V):

Tak for svaret. Jeg føler, at når ministeren står her i salen, så er der et tydeligt socialdemokratisk fingeraftryk på det, som ministeren skal sige. Det, ministeren har udtalt til dagspressen f.eks. fredag den 20. januar, og det er jeg meget enig i og meget glad for, er: Hvis jeg – det er altså ministeren – suverænt kunne beslutte, skulle patienterne opereres på Copenhagen Heart Center og ikke i udlandet. Så jeg tror egentlig, at ministeren og jeg er meget enige i, at der er en utrolig god kvalitet på Copenhagen Heart Center.

Så vil jeg gerne sige, at jeg ikke på noget tidspunkt har kritiseret kvaliteten på de offentlige sygehuse; det kunne jeg ikke drømme om af mange grunde. Jeg vil gerne præcisere, at kvaliteten af hjerteoperationer på de offentlige sygehuse er udmærket, men samtidig vil jeg gerne sige, at kvaliteten på privathospitalet Copenhagen Heart Center simpelt hen er fremragende. Og det undrer mig, at ministeren ikke af egen drift finder anledning til at gå nærmere ind i det.

Hvordan kan ministeren og følgegruppen i øvrigt udtale sig om kvaliteten af hjerteoperationer, når de ikke engang kender dødstillene? Og det er dog utrolig simpelt at finde ud af – ofte blot ved en opringing!

Jeg synes altså, det er utrolig tankevækkende, at der er 11 pct., der er døde på Bispebjerg Hospital og mindre end 1 pct. på Copenhagen Heart Center. Det burde ministeren undersøge meget kraftigere i stedet for bare sådan at lade stå lidt til.

Hvad har følgegruppen så lavet, når man ikke engang kender disse forskellige dødstal? Det undrer mig også meget. Jeg tror, at der er meget stærke kræfter både i den socialdemokratiske bevægelse og i de offentlige sygehuse, der af al magt modarbejder, at privathospitaler får mulighed for at få de patienter, som egentlig er berettiget.

Jeg besøgte, som også ministeren har gjort, forleden dag Copenhagen Heart Center og talte med operationslægerne. Det var netop en dag, hvor der ikke kom tyske hjertepatienter, og dermed gik kirurgerne og havde ikke noget at lave den pågældende dag. Og jeg tror da også, at ministeren må beklage, at det kun er tyske patienter og ingen danske, der får lov til at blive opereret på Copenhagen Heart Center.

Thor Pedersen (V):

Jeg takker også for svaret, og jeg forstår på ministeren, at man analyserer dødsårsager i forbindelse med de behandlede patienter. Men det, der er interessant, er, om man er villig til at sammenligne det privat drevne sygehus med et offentligt sygehus eller flere offentlige sygehuse og finde forklaringen på, hvorfor dødeligheden set i forhold til de offentlige sygehuse er så lav på Copenhagen Heart Center. Det er jo den forklaring, jeg egentlig efterspørger.

Og når nu ministeren nævner cheflægen for Odense Sygehus, så vil jeg spørge: Er det ikke rigtigt, at den pågældende cheflæge sagde, at en del af problemet har været den meget voldsomme udbygning, og at den måske også har været mere voldsom, end forsvarligt egentlig er? Er det ikke rigtigt, at det var en erklæring fra lægen? For hvis det er tilfældet, så er det jo igen et resultat af, at man ikke ønsker at gøre brug af den kapacitet, man har i forvejen, og hellere vælger at lade uskyldige borgere undgælde for det.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg tror, jeg bliver nødt til at gentage, at skal det have nogen betydning, og skal det have nogen saglig effekt, så er det nødvendigt at vide noget om, hvorvidt patientgrupperne er sammenlignelige. Og det står jo Copenhagen Heart Center frit for at melde sig til den database. Så ville vi få det at vide.

Jeg vil også gerne medgive, at den kapacitet, der er, skal man da benytte, hvis man har folk stående på venteliste, fordi det er utrolig vigtigt for den enkelte patient at blive opereret. Og så er det også dejligt at kunne meddele, at vi i løbet af 1995 skulle have løst problemet med hensyn til kapacitet på hjerteområdet.

Jeg har ikke noget belæg for at sige til hr. Thor Pedersen, at årsagen til dødeligheden på Odense skulle være, at man ganske enkelt ikke havde den erfaring, man skal bruge. Jeg tror, at det kan være et spørgsmål, der i lige så høj grad tager udgangspunkt i det, jeg sagde før, nemlig at det også har stor betydning, at indikationen for operation har flyttet sig.

Jørgen Winther (V):

Det, jeg gerne vil frem til, er, at Copenhagen Heart Center laver den her risikoprofil, som sundhedsministeren efterlyser. Så vidt jeg har kunnet få oplyst, så er der også et par af de

offentlige sygehuse, der har lavet risikoprofilen. Altså, hvor man giver patienter points efter, hvor stor risiko man vurderer patienten er i før operationen. Så vil jeg gerne spørge ministeren: Når man nu har mulighed for at sammenligne, vil ministeren så ikke tage initiativ til at sammenligne netop disse sygehuse? Altså Copenhagen Heart Center og så de offentlige sygehuse, som laver risikoprofilen.

Og så vil jeg også godt have en kommentar til følgende: Synes ministeren ikke, det er hul i hovedet, at danske amter sender patienter til Norge og Sverige, når der er masser af ledig kapacitet på Copenhagen Heart Center, som vel er et af de fremmeste hjertecentre i hele Europa?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Nu er det jo sådan, at jeg som sundhedsminister er ansvarlig for at folk får en god behandling på de offentlige sygehuse. Og jeg kan med stor ro i sjælen sige, at det får de også. Der er ikke noget belæg for at sige, at de private skulle være så meget bedre. Men hvis vi vil vide mere, så står det Copenhagen Heart Center og Hamlet frit for at melde sig til den database, som kører her fra 1. januar. Når det så har kørt et stykke tid, vil vi kunne svare også på decimalerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 861

7) Til sundhedsministeren af:

Jørgen Winther (V):

»Vil ministeren tage initiativ til at opfordre amterne til at udnytte den ledige kapacitet på Copenhagen Heart Center i stedet for at sende hjertepatienter til udlandet?«

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Ja, så kommer vi til det egentlige.

Det er jo sådan i dag, at det er op til det enkelte amt at beslutte, hvor de vil lade deres hjertepatienter behandle. Og det var især fremme i debatten hele sidste forår, så det er amterne helt klar over i dag; der er ingen, der er i tvivl om det.

Sundhedsstyrelsens hjertekyndige gruppe vurderede på sit sidste møde på baggrund af statusregørelser fra de enkelte hjertecentre bl.a., at vi kan realisere hjerteplanens aktivitets-

måltal. Der er derfor i slutningen af 1995 ikke længere et behov for at sende patienter til udenlandske eller private hospitaler.

Men derudover vil jeg sige, at jeg tror – det ved jeg da af egen erfaring som amtsrådspolitiker – at amtsrådspolitikerne gerne vil have sig frabedt at modtage opfordringer og henstillinger på et område, hvor det er op til amterne selv at fastlægge og tilrettelægge deres aktivitet. Det ved jeg også at spørgeren ved noget om, da spørgeren selv både er amtsrådsmedlem og fra et parti med meget stærke primærkommunale rødder.

Og derfor vil jeg gerne slutte af med et lille hjertesuk, for jeg føler, at det er meget vigtigt, at den meget ambitiøse udbygningsplan, som regeringen og amterne har vedtaget i fællesskab, nu får mulighed for at slå igennem.

Jeg synes også, det er afgørende vigtigt, at der ikke på nogen måde kan skabes tvivl om grundlaget for den meget kraftige og omkostningskrævende udbygning, som de amter, hvori hjertecentrene er beliggende, er i rigtig, fuld, god gang med. For det er nemlig til skade for hjertepatienterne, hvis man begynder at så tvivl om, hvorvidt de får den rigtige og den sufficente behandling.

Jørgen Winther (V):

Jeg synes godt, at man som minister kunne meddele amterne, at man har nogle forskellige operationsresultater på forskellige sygehuse – både på de offentlige sygehuse og på privathospitalerne.

Det, som jeg tror er en af grundene til, at privathospitalerne næsten ikke bliver brugt i dag af amterne, er, at de enkelte amtsrådsmedlemmer næsten ikke er klar over, at man for det første har Copenhagen Heart Center og Hamlet. For det andet er de heller ikke vidende om, i hvor fin udstrækning patienterne bliver behandlet og opereret på disse sygehuse. For én ting er vi nok enige om, og det er, at mere fremragende statistikker end dem, Copenhagen Heart Center kan fremvise på ca. 700 hjerteopererede, kan bare ikke opnås. Så er det ligegyldigt, hvilken risikoprofil man har. Jeg tror ikke, at der noget som helst sted vil kunne opdrives resultater svarende til dem, der sker på Copenhagen Heart Center.

Så alt i alt må jeg sige, at jeg er positiv over for noget af det, jeg nu har fået at vide af ministeren, men jeg er meget skuffet over, at ministeren ikke vil tage initiativ til at lave et egentligt

udvalg, så de enkelte amtsrådsmedlemmer virkelig kan få at vide, hvordan forskellen i kvaliteten er. For det er jo underligt, hvis der er helt den samme kvalitet i det offentlige og private sygehusvæsen.

Thor Pedersen (V):

Nu valgte ministeren i sit svar på det foregående spørgsmål den absolut passive attitude, at medmindre Copenhagen Heart Center ville tilmelde sig et edb-register, så kunne det være uinteressant, om folk levede længere ved at blive behandlet på Copenhagen Heart Center. Det kom ikke ministeren ved. Så må folk hellere dø, end man vil tage et initiativ for at se, om man kunne give et bedre råd til danske patienter.

Så siger ministeren, at spørgsmålet omkring Copenhagen Heart Center og andre sygehuse hører under amterne. Men ministeren har jo lov til at have en holdning; den er vel ikke pantsat hos amterne. Man kunne så spørge til ministerens holdning, for det er jo ikke amtsrådene eller amterne, der har dårligt hjerte; det er enkelte mennesker, der har et dårligt hjerte. Mener ministeren ikke, at det var rimeligt, hvis den enkelte patient havde en ret til at vælge behandlingsstedet? At det egentlig er urimeligt, at man kan blive henvist til behandling i udlandet og ikke til en kvalificeret behandling på et hospital i Danmark, som patienten måske selv har tillid til? Skulle man ikke have den ret? Den holdning har ministeren jo lov til at have og også lov til at give udtryk for, og det er den, jeg spørger til.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Ud af databasen kommer der et referenceprogram; det er væsentligt at vide, at det her jo er sket i aftale med amterne. Hvordan de enkelte amtsråd så vil formidle det til deres amtsrådsmedlemmer, bliver jo op til dem selv. Men det er altså ikke nødvendigt at nedsætte et udvalg, det har vi gjort, og vi får også de oplysninger ud af det, som man beder om fra hr. Jørgen Winthers side, det er der ingen tvivl om. Man er meget velkommen til at arbejde tættere sammen om det, og det medgiver jeg gerne at jeg vil.

Så siger hr. Thor Pedersen, at den enkelte patient selv skal kunne vælge. Det ved jeg er meget vigtigt for Venstre og vel også mange gange for patienten. Nu er det sådan, at sådan en forsøgsordning har vi jo lavet i finanslovforliget, en lille smal en.

Men det, der er min opgave som sundhedsminister derudover, er jo at sørge for, at de hjertecentre, der nu er i gang, ikke alene kapacitetsmæssigt kan klare det, men også kvalitetsmæssigt, så patienten ikke behøver at lytte så nøje til, hvad hr. Thor Pedersen siger. Hvis man lytter meget godt med i dag, får man det klare indtryk, at hvis man vil overleve i det danske sundhedssystem, så går man til Copenhagen Heart Center. Sådan er det ikke. Det kan man *også* gå til, ja, hvis éns eget amt synes, det er en god idé, fordi de ikke selv har kapacitet, eller af andre årsager.

Jørgen Winther (V):

Jeg har læst partiet CD's holdning til privathospitaler. Jeg må sige, at jeg ikke kan genkende ret meget af disse holdninger, når jeg hører en sundhedsminister fra CD udtale sig.

Jeg havde håbet på et holdningsskift inden for Sundhedsministeriet med en ny sundhedsminister, men jeg må sige, at det efter min vurdering stadig væk er hr. Torben Lund og statsministeren, der har en ganske kort snor i ministeren.

Det er jo underligt, for havde man tabletten, der virkede langt bedre end andre tabletter, så ville man selvfølgelig give patienten mulighed for at vælge denne tablet. Hvis der er nogle patienter, der tror, at privathospitalerne er bedre – jeg siger tror – så burde de vel også have mulighed for at vælge et privathospital, men det vil ministeren altså stadig væk ikke give mulighed for.

Jeg vil gerne have ministeren til at besvare følgende spørgsmål: Tror ministeren, at det kan lade sig gøre at få mere fremragende resultater frem på hjerteoperationer end dem fra Copenhagen Heart Center?

Og så vil jeg slutte med at sige, at inden for det offentlige er man jo selv dybt betænkelige ved kvaliteten. Cheflægen i Odense har udtalt: Når vi har lidt flere dødsfald, kan det hænge sammen med vores uddannelsesforpligtelse. Vi kan ikke lade de mest rutinerede operere hver gang.

Det, cheflægen siger, er, at der somme tider er nogle, der ikke er så kvalificerede til at operere, og så er der nogle flere mennesker, der dør. På Copenhagen Heart Center er det de rutinerede, der arbejder hver gang, og sådan må det også kunne være inden for det offentlige. Det er ikke undertegnede, men det er cheflægen i Odense, der har udtalt, at man ikke er god nok inden for det offentlige, når man sammenligner med privathospitaler.

At han så er dødtæt af at høre om sammenlignende statistikker, det kan jeg ikke gøre for.

Thor Pedersen (V):

Nu føler ministeren sig åbenbart så bundet af regeringsansvaret over for Socialdemokratiet, at der ikke er nogen holdning til den enkelte borgers ret til at vælge.

Men så må jeg spørge om det konkrete, som også er nævnt her: Er det ikke uden mening at sende en dansk patient til behandling i udlandet, hvis den behandling, der gives her i landet, er lige så kvalificeret, altså tager ministeren ikke afstand fra, at nogle ud fra en ideologi ikke vil bruge en kapacitet, en duelighed og en faglig kvalitet, man har her i landet, og i stedet vælger at sende folk til udlandet? Er det ikke i bund og grund uden mening?

Sundhedsministeren (Yvonne Hørløv Andersen):

Til hr. Jørgen Winther vil jeg sige, at Copenhagen Heart Center, på den gruppe patienter, de opererer, har fremragende resultater.

I øvrigt så ændrer sagligheden sig jo ikke af, at man bevæger sig fra de bænke dér og herover, det må jo blive det samme.

Til det næste spørgsmål: Det er jo sådan, at man med hensyn til patienterne fra denne her regerings side har valgt at sige »patienten i centrum«, og dér er det jo sådan, at regeringen jo ikke har modsat sig, at amterne vælger at sende patienterne på Copenhagen Heart Center, hvis de ikke selv har kapacitet. De kan også vælge at sende dem til udlandet, men har man kapacitet inden for landets grænser, synes jeg, man skal benytte den. Det har jeg sagt før.

Jørgen Winther (V):

Jeg kan ikke dy mig, når man siger »patienten i centrum«! Hvis man mener »patienten i centrum«, mener man vel, at patienten har en vis form for valgfrihed.

Nej, det, Socialdemokratiet og nu også CD siger, er: Amterne i centrum. Og det, der er problemet i vores sundhedspolitik her i Danmark, er, at det er amterne, der skal have lov til at træffe bestemmelsen på patienternes vegne. Netop i Venstre mener vi, at det var langt bedre, hvis patienten selv fik lov til at træffe beslutning om, hvor patienten måtte ønske at blive behandlet.

Jeg tror efter denne her debat, at der er mange patienter, der er vidende om, at ved at blive

opereret på Copenhagen Heart Center sammenlignet med f.eks. Bispebjerg er dødeligheden mere end 10 gange så høj på Bispebjerg som på Copenhagen Heart Center. Jeg vil godt efter denne debat se de patienter, der af egen fri vilje vælger at komme på Bispebjerg frem for på Copenhagen Heart Center. Jeg kender mange, der ved samtalen siger: Jamen når privathospitalet har så flotte resultater, så er det dér, jeg gerne vil hen. Men det får de jo ikke lov til, selv om man siger patienten i centrum. Men man siger amterne i centrum; det er dét, der er problemet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. s 862

8) Til socialministeren af:

Bruno Jerup (EL):

»Er det korrekt, at hovedbegrundelsen for ikke at besvare de stillede spørgsmål om konsekvenserne af lovforslag nr. L 68, 1994-95, er manglende tid, som det fremgår af Berlingske Tiden- den den 28. januar 1995?«

Skriftlig begrundelse

I forbindelse med behandlingen af lovforslag nr. L 68, 1994-95 (forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af regler om kon- tanthjælp m.v.)) stillede vi fra Enhedslistens side en lang række spørgsmål med det formål at få et klarere billede af lovens reelle konsekvenser. Desværre fik vi efter vores opfattelse kun mangelfulde besvarelser af en lang række spørgsmål. Enhedslisten har derfor efterfølgende spurgt Danmarks statistik, om det var muligt at besvare nogle af spørgsmålene mere konkret og har fået et entydigt ja. Spørgeren ønsker derfor en opfølgning af lovforslag nr. L 68, så dens konsekvenser kommer til at stå mere klart.

Bruno Jerup (EL):

Grunden til, at vi har stillet dette spørgsmål til socialministeren, er i virkeligheden et led i en mere principiel debat om, hvilke oplysninger man som folketingsmedlem kan få, når det er sådan, at man arbejder herinde.

I forbindelse med behandlingen af lovforslag nr. L 68 stillede vi via udvalget en lang række spørgsmål, som blev besvaret med, at der ikke findes tal for det – altså intet svar.

Vi har siden hen efter vedtagelsen af lovforslaget undersøgt, om der faktisk var svar på en del af de spørgsmål, som man fra ministeriets side sagde at der ikke fandtes oplysninger om, og har fra Danmarks Statistik fået oplyst, at man faktisk kunne have besvaret de spørgsmål, hvis man havde givet lidt ekstra tid.

Derfor har vi stillet dette spørgsmål for at få en begrundelse fra socialministeren om, hvorfor man har udeladt at besvare vores spørgsmål.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Vedrørende det spørgsmål, der blev stillet i forbindelse med L 68, om begrundelsen for ikke at svare var manglende tid, så er svaret helt klart nej; det var ikke på grund af manglende tid.

Jeg må også lige først slå fast, at der jo ikke er tale om en række af spørgsmål, der ikke blev besvaret. Der blev stillet i alt 32 spørgsmål i forbindelse med L 68, og det drejer sig om svar på seks spørgsmål, hvor der blev svaret, at det ikke var muligt at skaffe statistisk korrekt materiale til at svare på de stillede spørgsmål.

Det er så det, der nu er udgangspunktet – svaret på de seks spørgsmål – for Enhedslistens spørgsmål, hvor der bliver givet udtryk for, at de er mangelfuldt besvaret, fordi det ville være muligt for Danmarks Statistik at give svar på de seks spørgsmål.

Så snart der blev rejst tvivl om, hvorvidt svarene var korrekte, bad ministeriet Danmarks Statistik om en redegørelse, og vi har fået en meget omfattende redegørelse, der danner grundlag for en redegørelse, som jeg har fået udarbejdet til Socialudvalget. Den kommer så umiddelbart efter den mundtlige besvarelse, hvor der er en meget detaljeret gennemgang af, hvad der er grundlaget for, at det ikke var muligt at give et statistisk fyldestgørende svar.

De tre af de seks spørgsmål, som drejer sig om antallet, er det overhovedet ikke muligt at besvare. Til de tre af spørgsmålene, der handler om kontanthjælpsmodtagere, der er gift med personer, der får anden offentlig ydelse, f.eks. SU, har Danmarks Statistik oplyst, at det godt nok ikke vil være muligt at give præcise oplysninger eller eksakte, entydige oplysninger, som Danmarks Statistiks – det er det ordvalg, de bruger – men at man kunne fremskaffe nogle oplysninger, der delvis kunne belyse den efterspurgte problemstilling, og at det ville tage ca. 3 uger at indhente de oplysninger.

Derfor vil jeg gerne sige, at med Danmarks Statistiks redegørelse må vi konstatere, at det

ikke var muligt at give det statistiske svar på de seks spørgsmål, sådan som det også vil fremgå af den skriftlige redegørelse. Men jeg vil godt medgive, at man kunne have givet den supplerende oplysning i svarene på de tre af spørgsmålene, at man kunne have belyst problemstillingen i løbet af 3 uger.

Bruno Jerup (EL):

Jeg takker ministeren for svaret, og jeg glæder mig over, at der nu i hvert fald bliver svaret på nogle af de spørgsmål, som jeg har stillet. Men et tillægsspørgsmål: Var det ikke rimeligt, at man så i forbindelse med lige præcis behandlingen her i Folketinget fik oplyst helt konkret, at det her vil tage lidt længere tid, så man ved, at det skal udvalget, og det skal Folketinget bruge lidt ekstra tid på, så man ikke træffer beslutninger og laver lovforslag på et måske usagligt grundlag. Det kan man jo ikke vide, før man faktisk har de oplysninger.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil godt medgive, at den præcisering skal med, men samtidig understrege, at det stadig væk handler om, at man kunne belyse en problemstilling, og altså ikke om, at man kunne fremskaffe præcise svar. For der er tale om nogle overordentlig komplicerede sammenkørsler af statistiske oplysninger, der ikke kunne give noget entydigt, endeligt, præcist svar med det materiale, vi har. F.eks. er det sådan, at det materiale, der er tilgængeligt, er tal, der stammer fra 1992, som jo altså er 2 år før, man bruttoficerede kontanthjælpen, der er hele grundlaget for den ændring, man ville lave.

Men altså med de tilføjelser vil jeg godt medgive, at det skulle have været præciseret, at der var tale om, at man kunne have belyst problemstillingen i løbet af 3 uger.

Bruno Jerup (EL):

Når det er sådan, at ministeren nu siger, at det er overordentlig kompliceret at belyse det her, så er det muligvis rigtigt, men det er jo sådan set ikke nogen særlig begrundelse eller nogen forhindring for at sige: Jamen så skal dette overordentlig komplicerede spørgsmål også belyses, inden Folketinget træffer en afgørelse.

Og jeg vil stille endnu et tillægsspørgsmål til ministeren: Er ministeren ikke enig i, at hvis det viser sig, at nogle af svarene faktisk rokker ved det grundlag for loven, som man har taget, så bør ministeren være med til at skabe grundlag for at ændre loven igen?

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der er ikke tale om, at spørgsmålet var kompliceret. Det var et overordentlig enkelt spørgsmål, der handlede om, hvor mange der var omfattet af den lovændring, men hvor det er utrolig vigtigt, at vi har fuld klarhed over, hvad det er for ændringer i folks indkomstforhold, vi taler om. Og det var der jo ikke nogen tvivl om. Men det at fremskaffe den oplysning, ville være meget kompliceret, og det ville stadig væk ikke kunne give et endeligt svar.

Men med den tilføjelse siger jeg så: Jamen det skal vi nok præcisere en anden gang.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Albrechtsen, Keld (EL): spm. nr. S 703 og 704
 Auken, Margrete (SF): spm. nr. S 673 og 747
 Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 676-678, 730 og 737

Brusgaard, Aage (FP): spm. nr. S 657, 658, 661 og 662

Baastrup, Anne (SF): spm. nr. S 709 og 731
 Christensen, Jan Køpke (FP): spm. nr. S 684-687 og 712

Dahl-Sørensen, Inge (V): spm. nr. S 664-669 og 710

Espersen, Lene (KF): spm. nr. S 670-672

Fergo, Tove (V): spm. nr. S 675 og 714

Gade, Steen (SF): spm. nr. S 674

Gottlieb, Jette (EL): spm. nr. S 728 og 729

Grove, Henning (KF): spm. nr. S 649

Hansen, Eva Kjer (V): spm. nr. S 654-656

Heiselberg, Svend (V): spm. nr. S 350 (suppl. besv.)

Hornbech, Birthe Rønn (V): spm. nr. S 708

Haarder, Bertel (V): spm. nr. S 705

Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. 624, 626, 628, 660, 694, 718-723

Jensby, Svend Aage (V): spm. nr. S 610

Jensen, Karen Højte (KF): spm. nr. S 688-690

Jerup, Bruno (EL): spm. nr. S 478 (suppl. besv.)

Jespersen, Jørn (SF): spm. nr. S 702 og 713

Kirk, Jens (V): spm. nr. S 679-682

Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 659 og 707

Møller, Kjeld Rahbæk (SF): spm. nr. S 650
 Rasmussen, Stefan G. (KF): spm. nr. S 715, 716 og 746

Sander, Helge (V): spm. nr. S 748

Seeberg, Gitte (KF): spm. nr. S 717

Søndergaard, Søren (EL): spm. nr. S 463 (suppl. besv.), 611, 692 og 693

Søvndal, Villy (SF): spm. nr. S 457 (suppl. besv.), 651 og 740

Touborg, Kristen (SF): spm. nr. S 691

Vinther, John (KF): spm. nr. S 573 og 574.

Spm. nr. S 703

Til boligministeren (20/1 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Kan ministeren oplyse, til hvilke beløb hensættelserne til indvendig vedligeholdelse efter lejelovens § 22 og til udvendig vedligeholdelse efter boligreguleringslovens § 10 ville være steget år for år i perioden 1983-1995, såfremt man havde bibeholdt den i perioden 1980-1982 gældende pristalsregulering?«

Svar (25/1 95)

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Indledningsvis bemærkes, at jeg har opfattet henvisningen i spørgsmålet til boligreguleringslovens § 10 som en henvisning til lovens § 18, idet § 10 alene angiver lejens fordeling mellem beboelseslejemålene og ikke afsætningsbeløbenes størrelse. Størrelsen og reguleringen heraf er derimod fastsat i lovens § 18.

I henhold til dagældende boligreguleringslov skulle udlejer i 1980 som led i opfyldelsen af sin pligt til at vedligeholde ejendommen årligt afsætte 12 kr. pr. m² i ejendomme ibrugtaget 1964 eller senere og 17 kr. pr. m² i ejendomme ibrugtaget før 1964. Beløbene forhøjedes henholdsvis 1. jan. 1982 og 1. jan. 1983 med 1,50 kr pr. m².

Ifølge den dagældende lejelov skulle udlejer endvidere på den enkelte lejligheds konto for indvendig vedligeholdelse afsætte 9 kr. pr. m².

Alle beløb reguleredes i henhold til bekendtgørelse om indeksregulering af afsættelsesbeløbene hver 1. januar på grundlag af udviklingen i forbrugerprisindekset. De regulerede beløb afrundedes til hele eller halve kroner.

Med virkning fra 1. januar 1983 afløstes denne regulering af en fast årlig forhøjelse på begge konti på 1,50 kr. pr. m². Ligeledes med virkning fra 1. januar 1983 indførtes endvidere en særlig konto for hensættelser til udvendig vedligeholdelse (boligreguleringslovens § 18 b).

Hvis den regulering, der var gældende i 1980, var blevet fastholdt efter 1982, ville hensættelsesbeløbene efter boligreguleringslovens § 18 og lejelovens § 22 have udviklet sig som vist i nedenstående tabel. Det fremgår heraf, at hensættelserne i givet fald ville have udgjort henholdsvis 25,50 kr. pr. m² og 36,00 kr. pr. m² til udvendig vedligeholdelse samt 19,50 kr. pr. m² til indvendig vedligeholdelse.

Pr. 1. januar 1995 henlægges henholdsvis 37,00 kr. pr. m² og 44,00 kr. pr. m² på den ordinære konto for udvendig vedligeholdelse, mens der henlægges 29,00 kr. pr. m² til indvendig vedligeholdelse.

De faktiske henlæggelsesbeløb overstiger således de beløb, der skulle være henlagt, hvis den reguleringsmodel, der anvendtes 1980-82, også var blevet anvendt i perioden 1983-95. Der er hermed skabt mulighed for en vedligeholdelsesindsats, der i højere grad modsvarer det faktiske vedligeholdelsesbehov i private udlejningsejendomme.

Tabel 1. Hensættelser til udvendig og indvendig vedligeholdelse, hvis reguleringen i perioden 1983-95 havde fulgt de i 1980-82 anvendte regler.

År	Udvendig vedligeholdelse		Indvendig vedligeholdelse
	Ejendommens ibrugtagelsesår		
	før 1964	1964-	
1980	12,00	17,00	9,00
1981	13,50	19,00	10,00
1982	17,00	23,50	11,50
1983	19,00	26,00	12,50
1984	18,00	25,00	13,50
1985	19,00	27,00	14,00
1986	20,00	28,00	15,00
1987	20,50	29,00	15,50
1988	21,50	30,50	16,00
1989	22,00	31,50	16,50
1990	23,50	33,00	17,50
1991	24,00	34,00	18,00
1992	24,50	35,00	18,50
1993	25,00	35,50	19,00
1994	25,50	36,00	19,00
1995	25,50	36,00	19,50

Spm. nr. S 704

Til boligministeren (20/1 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at ændringen i lejelovens § 36, stk. 2, 2. pkt., om overførsel af fjernvarmeudgifter fra huslejen til varmeregnskabet fører til, at modtagere af boligsikring og boligydelse i blandede ejendomme ikke får fuld kompensation for stigningen i varmebetalingen,

fordi stigningen i varmebetalingen er større end nedsættelsen af huslejen?«

Svar (27/1 95)

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Ved ændringen af bestemmelsen i lejelovens § 36, stk. 2, 2. pkt., om, at hele varmeudgiften for ejendomme, som forsynes fra et kollektivt var-

meforsyningsanlæg, fremover skal medtages i varmeregnskabet, opnås, at en større del af den faktiske varmeudgift fordeles over varmeregnskabet og dermed, i det omfang der er varmemaalere i ejendommen, efter den enkeltes forbrug.

Ud over forenklingshensynet var det netop hensynet til en mere miljø- og ressourcebevidst adfærd, som var baggrunden for ændringen, idet der hermed gives den enkelte lejer større mulighed for direkte at påvirke varmebetalingens størrelse via forbruget.

Den økonomiske virkning med hensyn til boligstøtte er neutraliseret ved, at der gives et individuelt tillæg til den beregningsmæssige boligudgift, således at boligstøtten efter ændringen forbliver den samme.

For lejere i blandede ejendomme betyder ændringen, at den del af varmeudgiften, som før ændringen fordeltes over budgettet efter lejen pr. 1.3.1975, for fremtiden fordeles over varmeregnskabet. Om dette giver anledning til forhøjelse af varmeudgiften ud over den kompensation, som ydes til boligstøttemodtagere i forhold til den faktiske lejenedsættelse, afhænger af, hvilket fordelingsgrundlag der gælder for den pågældende ejendoms varmeregnskab.

I det omfang, der afregnes efter målere, afhænger ændringen i den enkelte lejers varmebetaling for det første af, om erhvervsdelens andel af den samlede varmeudgift er større efter forbrug end efter det hidtil gældende fordelingsgrundlag.

Dernæst afhænger ændringen af, om den enkelte lejers betaling efter forbrug er større end den hidtidige betaling, hvoraf en del betales forbrugsuafhængigt over lejen.

Ændringen vil generelt medføre, at boligstøttekompensationen for nogle boligstøttemodtagere vil være større end stigningen i varmeudgiften og omvendt for andre boligstøttemodtagere, idet ændringen er neutral for lejerne set under ét. I ejendomme med varmemaalere vil den enkelte lejer nu direkte kunne påvirke dette forhold via forbruget.

Jeg kan derfor ikke generelt udtale mig om, hvorvidt boligstøttemodtagere i blandede ejendomme fuldt ud kompenseres for overførslen af en del af lejen til varmeregnskabet eller ej.

Jeg kan afslutningsvis oplyse, at det heller ikke har været meningen med denne kompensationsordning, at boligstøttemodtagere skal kompenseres for en eventuel nettomerudgift, som følger af, at den såkaldte faste del af fjern-

varmeudgiften overføres fra lejen til varmeregnskabet.

Princippet for ordningen er, at boligstøttemodtagere kompenseres for den lejenedsættelse og dermed nedsættelse af boligstøttebeløbet, som følger af overførslen.

Spm. nr. S 673

Til trafikministeren (18/1 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren i forbindelse med udarbejdelsen af rapporten om en østlig havnetunnel i København supplere de beregninger, der er foretaget af konsekvenserne af en betalingsordning alene for tunnelen, med beregninger over de trafikale og økonomiske konsekvenser af en bompengordning for hele København?«

Begrundelse

For at kunne vurdere konsekvenserne af og perspektiverne i forskellige bompengeforslag/betalingsordninger er det efter spørgerens opfattelse utilstrækkeligt kun at vurdere en betalingsordning for en eventuel havnetunnel isoleret, da trafikken dermed kan søge andre veje, der vil være mere belastende for indbyggerne og miljøet i København. En isoleret betalingsordning for en eventuel havnetunnel må derfor sammenlignes med et bompengeforslag for hele København, således som det bl.a. har været beskrevet i de af Socialistisk Folkeparti fremsatte beslutningsforslag.

Svar (31/1 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

I forbindelse med udarbejdelse af rapporten om en østlig havnetunnel i København ser udvalget ganske rigtigt bl.a. på en betalingsordning for tunnelen. Det bliver også forsøgt at skønne over de trafikale virkninger af en sådan ordning.

Jeg finder ikke, at der er behov for i denne sammenhæng også at se på en bompengordning for hele København. En sådan bompengordning er tidligere vurderet af Tengvadudvalget. Den dengang undersøgte ordning med en opkrævning pr. passage ind mod byen på 20 kr.

fra kl. 6 til kl. 10, der havde til formål at reducere bolig-arbejdsstedstrafikken med bil, skønnedes på baggrund af udenlandske erfaringer at ville have en dæmpende effekt på trafikken ind mod byen på ca. 25 pct. i opkrævningsperioden og på ca. 5 pct. på døgnbasis.

Bruttoprovenuet ved en sådan ordning blev skønnet til 330 mio. kr. om året. Nettoprovenuet kan skønnes til i størrelsesorden lidt mere end halvdelen, når driftsudgifter og udgifter til forrentning og afskrivning af etableringsomkostninger til systemet fraregnes. Det er her forudsat, at etableringsforholdene i København og Oslo er nogenlunde sammenlignelige.

Som nævnt er de skønnede trafikale og økonomiske konsekvenser fremkommet med kraftig skelen til de få udenlandske erfaringer, der findes på området, idet det i dag er ukendt, hvordan københavnere og danskere i det hele taget vil reagere på en sådan ordning.

Bompengeringen i Oslo er etableret med det formål at skaffe midler primært til vejudbygning. Formålet er ikke at dæmpe trafikken. En afgift på 10 kr. pr. enkeltpassage døgnet rundt og betydelig rabat ved køb af måneds- eller årskort har skønsmæssigt bevirket en reduktion af trafikken på under 5 pct. Bolig-arbejdsstedstrafikken er kun reduceret en anelse. Det er således bolig-indkøbstrafikken og anden trafik, der er blevet reduceret.

Hvis man overhovedet vil overveje en bompengordning i København, vil virkningen være meget forskellig, alt efter hvilket mål man ønsker at nå med en eventuel ordning f.eks. trafikdæmpning kontra finansiering.

Jeg mener ikke, at der på nuværende tidspunkt i forbindelse med udvalgsarbejdet om havnetunnelen er behov for at se yderligere på en bompengordning for hele København. Udvalget må nu færdiggøre sit arbejde, og så må vi tage stilling til, hvad der videre skal ske.

Spm. nr. S 747

Til trafikministeren (26/1 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren sørge for, at en eventuel dispensation til forsøg med taxakørsel i busbaner i København ikke sættes i værk, uden at der er indhentet udtalelser fra HT, politiet og Rådet for

Trafiksikkerhedsforskning og sagen har været forelagt Færdselssikkerhedskommissionen og Folketingets Retsudvalg er orienteret om svarene?«

Svar (1/1 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Efter færdselslovens § 14, stk. 6, kan trafikministeren (tidligere justitsministeren) fastsætte bestemmelser om hyrevognes adgang til at benytte de for busser særligt anlagte baner. Det vil altså sige, at trafikministeren med hjemmel i færdselsloven kan meddele dispensation til forsøg med hyrekørsel i busbaner i Københavns Kommune.

Bestemmelsen har tidligere været anvendt. Således kan jeg oplyse, at justitsministeren i 1987 i en lignende sag fra Aalborg Kommune i 1987 meddelte Aalborg Kommune tilladelse til en forsøgsordning med hyrekørsel i busbaner. Tilladelsen er imidlertid aldrig blevet udnyttet.

Endvidere kan jeg bekræfte, at Trafikministeriet har modtaget en henvendelse fra Københavns Kommune om muligheden for at gennemføre hyrekørsel i busbaner på strækningen Knippelsbro-Torvegade. Kommunens henvendelse er blevet opfattet som en ansøgning om dispensation til gennemførelse af en forsøgsordning med hyrekørsel i busbaner på den pågældende strækning.

Mine embedsmænd har på baggrund af kommunens henvendelse netop indkaldt til et indledende møde i sagen. I mødet deltager foruden Trafikministeriet og Københavns Kommune HT, Københavns Politi, Færdselstyrelsen og Rådet for Trafiksikkerhedsforskning.

Jeg finder ikke tilstrækkeligt grundlag for på dette stadi at lægge mig fast på, om der er behov for at forelægge spørgsmålet for Færdselssikkerhedskommissionen, men jeg vil gerne give tilsagn om, at Færdselssikkerhedskommissionen og Retsudvalget under alle omstændigheder vil blive orienteret om min beslutning til sin tid.

Med hensyn til mit syn på en eventuel forsøgsordning med hyrekørsel i busbaner henviser jeg til mine tidligere svar til Retsudvalget af 4. marts og 9. maj 1994 på spørgsmål 142 (Alm. del - bilag 326) og mine svar af 22. april og 25. juli 1994 på spørgsmål 192 (Alm. del - bilag 487)

samt mit svar af 26. oktober 1994 på spørgsmål 55 (Alm. del – bilag 45).

Spm. nr. S 676

Til indenrigsministeren (19/1 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er i overensstemmelse med gældende lovgivning, når Vejle Kommune bevidst forhindrer, at håndværkere fra nabokommuner kan afgive tilbud på Vejle Kommunes håndværksopgaver?«

Begrundelse

Vejles borgmester, Flemming Christensen, har til Ritzaus Bureau den 18. januar 1995 oplyst, at kommunen ikke vil tillade, at håndværkere fra nabokommuner byder på de licitationer, som kommunen afholder. Han ønsker, at opgaver i Vejle Kommune forbeholdes håndværkere i Vejle Kommune.

Svar (26/1 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I henhold til § 47, stk. 2, i den kommunale styrelseslov (jf. lovbekendtgørelse nr. 526 af 22. juni 1993 med senere ændringer) varetages det almindelige tilsyn med kommunerne af de tilsynsråd, der er nedsat for hvert amt. Tilsynet med Vejle Kommune varetages således af Tilsynsrådet for Vejle Amt.

Formanden for Tilsynsrådet for Vejle Amt har den 23. januar 1995 oplyst over for Indenrigsministeriet, at tilsynsrådet vil bede Vejle, Juelsminde og Hedensted Kommuner om en udtalelse om sagen. På grundlag heraf vil tilsynsrådet tage stilling til, hvad der videre skal foretages i sagen.

Jeg finder på den baggrund ikke anledning til at foretage yderligere.

Spm. nr. S 677

Til erhvervsministeren (19/1 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er i overensstemmelse med de EU-regler om licitation m.v., som Danmark har tiltrådt, når Vejle Kommune ved licitationer på kommunens håndværksopgaver udelukker håndværkere, som ikke er bosiddende i Vejle Kommune?«

Begrundelse

(Som til spm. nr. S 676).

Svar (26/1 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg har anmodet Konkurrencerådets sekretariat om en udtalelse om sagen. Sekretariatet oplyser, at en praksis, som begunstiger en meget snæver kreds af nationale leverandører, må anses for stridende mod såvel EU-reglerne om licitation (udbudsdirektiverne) som Traktaten.

Udbudsdirektiverne indeholder et grundlæggende princip om ligebehandling af alle tilbudsgivere. Udvalgelsen af en tilbudsgiver til at løse en offentligt udbudt opgave skal ske efter saglige og objektive kriterier. Der må ikke ske forskelsbehandling f.eks. begrundet i nationalitet mellem forskellige tilbudsgivere.

En tilsvarende forpligtelse gælder efter art. 6 i Traktaten. Dette indebærer, at der heller ikke ved indgåelse af kontrakter, der på grund af relativ lav værdi falder uden for udbudsdirektivernes anvendelsesområde, må udøves forskelsbehandling på grund af nationalitet.

Det skal understreges, at Erhvervsministeriet ikke herved har taget stilling til, om Vejle Kommune i den konkrete sag har handlet i strid med EU-retten eller på anden måde handlet ulovligt. Dette spørgsmål behandles i øjeblikket af Tilsynsrådet for Vejle Amt. Jeg kan herom henvise til indenrigsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 676 og 678.

Spm. nr. S 678

Til indenrigsministeren (19/1 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af, at Vejle Kommune har besluttet at udelukke håndværkere fra andre kommuner til løsning af håndværksopgaver i Vejle Kommune?«

Begrundelse

(Som til spm. nr. S 676).

Svar (26/1 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kan henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. S 676.

Spm. nr. S 730

Til erhvervsministeren (25/1 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 505 oplyse, hvordan det kan være, at der fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen rent faktisk udsendes breve med krav om, at selskabernes vedtægter ændres, og at der skal betales 800 kr. i gebyr for anmeldelsen?«

Begrundelse

Ministeren oplyser i besvarelsen af spørgsmål nr. S 505, at loven ikke kræver, at selskaberne får deres vedtægter ændret. Imidlertid udsender Erhvervs- og Selskabsstyrelsen breve til selskaber med krav om, at der sker denne vedtægtsændring, og at der skal betales 800 kr. for at anmelde ændringen! Det fremgår, at hjemmelen til kravet er aktieselskabsloven.

Spørgeren kan hjælpe ministeren ved at henvise til f.eks. brev af 7. oktober 1994, journal nr. 94-63.866.

Spørgeren håber, at ministeren vil fastholde sin tidligere besvarelse og sørge for, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ændrer praksis.

Svar (3/2 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens praksis er, som jeg redegjorde for i besvarelsen af spørgsmål nr. S 505.

Er der givet udtryk for andet – som i det brev af 7. oktober 1994, som spørgeren henviser til i begrundelsen – beror dette på en beklagelig fejl. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har allerede rettet henvendelse til det pågældende selskab for at få rettet den skete fejl.

Spm. nr. S 737

Til kulturministeren (26/1 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange projekter og med hvilken beløbsstørrelse Statens Kunstfond har bevilget støtte de seneste 10 år til projekter, hvor medlemmer af Statens Kunstfond eller dets repræsentantskab har haft deltagelse?«

Begrundelse

Det er blevet hævdet, at der i Statens Kunstfond og dets repræsentantskab er tale om udpræget nepotisme ved bevilling af støtte. Ministeren kan med en opgørelse fra de seneste 10 års bevillinger be- eller afkræfte denne påstand.

Svar (31/1 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Statens Kunstfond har i perioden 1985-94 om året uddelt knap 600 bevillinger til skabende kunstnere.

Der er på intet tidspunkt bevilget støtte til projekter med deltagelse af medlemmer af Statens Kunstfonds 3-mandsudvalg.

Der er i den nævnte periode ydet støtte til i alt 110 projekter, hvor der har været deltagelse af kunstnere, som samtidig var medlemmer af Statens Kunstfonds repræsentantskab.

De 110 bevillinger fordeler sig således:

- 2 tildelinger af et 3-årigt stipendium – henholdsvis 3 x 120.000 kr. og 3 x 220.000 kr.
- 20 engangsydelser – arbejds- eller rejselegater i størrelsesordenen mellem 5.000 og 100.000 kr.

- 18 indkøb af værker af billedkunstnere og kunsthåndværkere og designere – bevillinger i størrelsesordenen mellem 5.000 og 60.000 kr.
- 9 præmieringer – bevillinger i størrelsesordenen mellem 25.000 og 36.000 kr.
- 33 bestillingshonorarer til komponister – bevillinger i størrelsesordenen mellem 5.000 og 15.000 kr.
- 14 udsmykningsopgaver – hvortil fondens bevillinger har ligget mellem 75.000 og 2.250.000 kr., heraf har kunstnernes honorar udgjort maks. ca. 15 pct.
- 14 tilskud til andre formål – bevillinger i størrelsesordenen mellem 10.000 og 40.000 kr.

Repræsentantskabets opgave er at følge fondens virksomhed, at udpege 2 medlemmer til hvert af 3-mandsudvalgene og at afgive indstilling om de livsvarige ydelser.

Repræsentantskabets medlemmer udpeges af de partier, der er repræsenteret i Folketingets Finansudvalg, af amter og kommuner, af universiteterne, af kunstnerorganisationer og kunst- og kulturorganisationer m.v. Liste over det nuværende repræsentantskab vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 657

Til skatteministeren (16/1 95) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Hvad er ministerens kommentar til udsagn fra Aalborg Portland, Skamol og Cheminova, der alle peger på, at indførelsen af nye miljøafgifter vil give uoverstigelige problemer for mange virksomheder i Danmark?«

Begrundelse

Problemet er omtalt i artikler i Morsø Folkeblad den 15. december 1994 om Skamol, Morgenavisen Jyllands-Posten den 14. december 1994 om Aalborg Portland samt i et notat af 6. januar 1995 fra Cheminova.

Svar (1/2 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Regeringen har ikke endnu fremsat forslag om, hvilke grønne afgifter der skal gennemføres fra

1. januar 1996. Jeg har imidlertid også bemærket, at en række stærkt energiforbrugende virksomheder har udtrykt frygt for konsekvenserne af nye miljøafgifter for netop deres virksomheder.

Frygten er altså ikke begrundet i konkrete forslag, men i regnestykker, som virksomhederne har lavet med udgangspunkt i afgiftssatser, der har været anført som eksempler i materiale fra embedsmandsudvalget om »Grønne afgifter og erhvervene«.

Embedsmandsudvalget har beskrevet forskellige muligheder for en CO₂-afgift, herunder mulighederne for at anvende ensartede afgiftssatser til alle energianvendelser. Embedsmandsudvalget har været opmærksom på, at der ved sådanne afgifter var fare for, at de stærkt energiforbrugende virksomheder ville få en sådan belastning, at produktionen ville blive indskrænket i Danmark. Embedsmandsudvalget har derfor overvejet, om man skulle anvende lempelige afgiftsregler for sådanne virksomheder, og belyst virkningerne heraf.

Udvalget har også overvejet og beskrevet en mulig udformning af en SO₂-afgift og samtidig understreget, at hvis der blev indført en SO₂-afgift, ville kravet til CO₂-afgiften skulle reduceres.

I virksomhedernes regneeksempler er der typisk taget udgangspunkt i de værst tænkelige kombinationer, selv om man ikke samtidig vil indføre en høj SO₂-afgift og en høj CO₂-afgift for de samme virksomheder. Virksomhederne har typisk heller ikke taget hensyn til, at der for såvel CO₂- som især SO₂-afgiften er muligheder for at reducere afgiftsbelastningen ved omlægninger i brændselsammensætningen og energibesparelser etc.

Virksomhedernes regneeksempler udtrykker således typisk ikke de virkninger, de grønne afgifter vil få. Det er jo forståeligt, da virksomhederne endnu ikke er blevet præsenteret for konkrete forslag, endside konkrete forslag til tilbagebetaling af afgiftsprovenu, men alene mulige tilbageføringsmodeller.

Lad mig afslutningsvis slå fast, at regeringen er fuldt opmærksom på de særlige forhold, der gælder for de energiintensive virksomheder. Det er bestemt ikke regeringens hensigt at foreslå afgifter, der vil medføre, at virksomhederne lukker eller lignende.

Spm. nr. S 658

Til skatteministeren (16/1 95) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Hvor mange arbejdspladser forventes en eventuel gennemførelse af de forslag, som regeringens embedsmænd er fremkommet med vedrørende nye grønne afgifter, at koste?«

Begrundelse

Mange virksomheder og interesseorganisationer har påpeget, at det vil svække virksomhedernes konkurrenceevne, hvis der nu indføres nye miljøafgifter.

En naturlig følge heraf vil være, at der også mistes arbejdspladser.

Svar (1/2 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

I embedsmandsrapporten om »Grønne afgifter og erhvervene« er der regnet på de makroøkonomiske konsekvenser af at forhøje afgifterne på erhvervenes energiforbrug til 200 kr./t CO₂. Beregningerne viste, at der ved tilbageføring af afgiftsprovenuet til erhvervene og ved en langsom indfasning ikke ville ske mærkbare ændringer i beskæftigelsen netto. For visse sektorer ville beskæftigelsen falde, mens den ville stige i andre sektorer.

Det er regeringens opfattelse, at man vil kunne indrette og indføre sådanne større grønne afgifter på erhvervene, der vil give den ønskede CO₂-reduktion, uden at dette får negative virkninger for beskæftigelsen. Regeringens afgiftsforslag vil blive udformet i overensstemmelse hermed.

Spm. nr. S 661

Til skatteministeren (17/1 95) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvordan den præcise definition er på henholdsvis grønne afgifter, miljøafgifter og energiafgifter, i hvilke sammenhænge disse begreber anvendes, hvilke beløbsposter der indgår, samt hvilke beløb de giver i indtægt for staten, amterne og kommunerne?«

Begrundelse

Spørgeren er interesseret i at få oplyst, hvordan der sondres mellem grønne afgifter, miljøafgifter og energiafgifter, hvilke beløb der indgår i opgørelsen af disse afgifter, og hvornår henholdsvis begreberne grønne afgifter, miljøafgifter og energiafgifter anvendes.

Det fremgår f.eks. af forslag til finanslov for finansåret 1995, at miljøafgifter giver staten en indtægt på 5.545 mio. kr., jf. § 38, skatter og afgifter, og det ønskes i svaret oplyst, hvilke typer afgifter der indgår i posten.

Af »Finanslovsforslaget 1995 – Hovedlinjer« fra Finansministeriet, august 1994, side 10, fremgår det, at grønne afgifter giver en indtægt til staten på 44,5 mia. kr., og det ønskes i svaret oplyst, hvilke typer afgifter der indgår i posten.

Af Budgetoversigt fra Finansministeriet december 1994 fremgår det, at energi- og miljøafgifter i 1995 skønnes at give en indtægt på 15,8 mia. kr., og det ønskes i svaret oplyst, hvilke typer afgifter der indgår i posten.

Spørgeren er endvidere interesseret i at få oplyst, hvordan indtægterne fra grønne afgifter, miljøafgifter og energiafgifter fordeler sig mellem staten, amterne og kommunerne.

Svar (25/1 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Der er ikke nogen fast definition af grønne afgifter m.v. f.eks. fastlagt af OECD. Efter regeringens opfattelse kan en grøn afgift eller en miljøafgift defineres som en afgift, der reducerer miljøbelastningen. Det afgørende er herefter, hvordan afgiften virker og ikke, hvilket motiv der måtte ligge bag afgiften. Grønne afgifter kan også have andre virkninger end at reducere miljøbelastningen.

På finansloven er de grønne afgifter, jf. følgende oversigt, delt op på:

- Miljøafgifter.
- Energiafgifter.
- Afgifter af motorkøretøjer.

Alle disse afgifter nedbringer miljøbelastningen.

Grønne afgifter, 1994 og 1995.

Mio. kr.	1994	1995 (skøn)
Miljøafgifter	4.815	5.350
CO ₂ -afgift	3.318	3.350
Engangsservice	66	70
Detailsalgspakninger	439	475
CFC	5	5
Affald	571	550
Råstofmaterialer	122	125
Vand	294	775
Energiafgifter	15.832	17.620
Kul	590	725
El	4.139	4.450
Gas	46	45
Olie	4.936	5.250
Benzin	6.121	7.150
Afgift af motorkøretøjer ...	18.696	21.365
Vægtafgift	4.269	4.175
Registreringsafgift	13.312	16.000
Ansvarsforsikring	894	900
Vejafgift	221	290
I alt	39.343	44.335

Det samlede provenu af de grønne afgifter udgør 44.335 mio. kr. på finansloven for 1995.

Provenuet af miljøafgifterne er på finansloven for 1995 opgjort til 5.350 mio. kr.

I begrundelsen for spørgsmålet refereres der til Finansministeriets Budgetoversigt 4, 1994, hvor provenuet af energi- og miljøafgifter er opgjort til 15,8 mia. kr. I oversigten ovenfor giver energi- og miljøafgifterne sammenlagt et provenu på 23 mia. kr. Forskellen skyldes, at benzinafgiften i budgetoversigten er kategoriseret i gruppen »Benzin, vægt- og ansvarsafgift m.v.«.

Ud over de grønne afgifter på § 38 har staten forskellige miljørelaterede indtægter, der optages på udgiftsbudgettet.

Ressourceafgifter på efterforskning og udvinning af kulbrinter m.v. beløber sig til ca. 1 mia. kr. og optages på finanslovens § 29, Energiministeriet.

Hertil kommer indtægter på udgiftsbudgettet fra forskellige formålsbestemte afgifter og gebyrer. Det drejer sig først og fremmest om indtægter i forbindelse med skov- og naturforvaltning og indtægter i forbindelse med miljøforskning og miljøundersøgelser. Indtægterne fremgår af de relevante paragraffer på udgiftsbudgettet.

Endelig har kommunerne indtægter fra formålsbestemte afgifter og gebyrer på miljøområdet. De budgetterede indtægter udgjorde i 1994 4,7 mia. kr. for primærkommunerne – hvoraf de 4 mia. kr. kan henføres til vandafledningsafgiften - og 100 mio. kr. for amtskommunerne.

Spm. nr. S 662

Til skatteministeren (17/1 95) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af spørgsmål nr. S 661 oplyse, hvilke typer grønne afgifter, miljøafgifter og energiafgifter der betales tilbage til erhvervene, samt oplyse, om beløbene betales tilbage af stat, amter eller kommuner, gerne med beløbsangivelser?«

Svar (25/1 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Momsregistrerede virksomheder får som hovedregel godtgørelse for afgiften på kul, olie, el, gas og vand samt delvis godtgørelse for CO₂-afgiften. Undtaget fra godtgørelse er først og fremmest forbruget af olie og gas i registrerede motorkøretøjer. Godtgørelsen udgjorde i 1994 ca. 14. mia. kr. Nettoprovenuet af de pågældende afgifter fremgår af svaret på spørgsmål nr. S 661.

Nettoafgiftsprovenuet indgår i statskassen og er ikke øremærket særlige formål. I forbindelse med vedtagelsen af de forskellige afgifter kan det samtidig være fastsat, hvorledes provenuet skal anvendes.

Spm. nr. S 709

Til skatteministeren (23/1 95) af:

Anne Baastrup (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at skattereformen har gjort det dyrere for en arbejdsgiver at yde fuld løn under barsel, og agter ministeren at gøre noget for at rette op på dette forhold?«

Begrundelse

Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten den 23. januar 1995 trækkes der arbejdsmarkedsbidrag af den fulde løn, såfremt arbejdsgiveren udbetaler fuld løn under barselorlov og får dagpenge-refusion. Det på trods af, at den dagpengerefusion, der udbetales til arbejdsgiveren, allerede er sat ca. 6 pct. ned som følge af indførelsen af arbejdsmarkedsbidraget. Der trækkes ikke arbejdsmarkedsbidrag af sociale ydelser; i stedet er satserne blevet sat ned, og det beløb, der udbetales, svarer til det, der ville være blevet udbetalt, såfremt satserne var uændrede og der var blevet trukket arbejdsmarkedsbidrag.

Det betyder, at arbejdsgiveren får en ekstra udgift på ca. 4.500 kr. pr. barselorlov (merudgift pr. barselår er ca. 6 pct. af 132.000 kr.; de 4.500 kr. fremkommer ved at gange med $\frac{7}{12}$). Dermed er arbejdsgivernes faktiske og forventede omkostninger ved at ansætte kvinder i den fødedygtige alder forøget, såfremt arbejdsgiveren udbetaler fuld løn under barsel. Det er dermed også med til at fordyre et af de krav, der forhandles om ved overenskomstfornyelsen.

Svar (31/1 95)**Skatteministeren (Carsten Koch):**

Bidragspligten, for så vidt angår udbetalinger af løn eller lignende, er afhængig af, om lønnen er optjent som led i et ansættelsesforhold eller ej, jf. arbejdsmarkedsfondsloven § 7, stk. 1, litra a.

Syge- og barseldagpenge samt andre overførselsindkomster, der overføres fra det offentlige direkte til lønmodtagere, er bidragsfrie. Hvis arbejdsgiveren i henhold til kollektiv overenskomst eller individuel aftale har forpligtet sig til at supplere dagpengene helt eller delvis op til fuld løn, er kun det supplerende beløb bidragspligtigt.

Udbetaler arbejdsgiveren hel eller delvis fuld løn i henhold til kollektiv overenskomst, individuel aftale eller lignende, er hele lønnen bidragspligtig, uanset arbejdsgiveren får refusion med dagpengesatsen.

Arbejdsgiverens refusion vil i dette tilfælde være lidt mindre end hidtil på grund af nedjusteringen af dagpengene i forbindelse med skattereformen. Jeg skal dog nævne, at der i eksemplet i begrundelsen til spørgsmålet ikke omtales den opregulering af dagpengene, der er foretaget som følge af lønudviklingen indtil 1995 med 4,4 pct.

Skattereformen i 1993 på skatte- og arbejdsmarkedsområdet skal ses som en samlet helhed. Isoleret set kan der forekomme tilfælde, hvor arbejdsgiverne oplever en mindre fordyrelse i lønninger til ansatte. Dette er dog en naturlig følge af, at der ved større reformer og omlægninger af økonomisk karakter sker ændringer i de bestående systemer. Det er imidlertid min opfattelse, at de økonomiske konsekvenser for arbejdsgiverne samlet set er beskedne.

Regeringen finder på denne baggrund ikke anledning til at ændre reglerne for bidragspligt ved løn under barsel.

Jeg kan i øvrigt henvise til svaret på spm. nr. S 559 af januar 1994.

Spm. nr. S 731

Til arbejdsministeren (25/1 95) af:

Anne Baastrup (SF):

»Vil ministeren oplyse, om ministeren ønsker gennemført en generel bemyndigelseslov, som giver ministeren adgang til at gennemføre arbejdsmarkedsdirektiver?«

Begrundelse

Spørgsmålet skal ses på baggrund af ministerens svar på spørgsmål nr. S 644 onsdag den 18. januar. Spørgeren forstår ministerens svar således, at ministeren ikke finder det hensigtsmæssigt at etablere en generel bemyndigelseslov, som giver den til enhver tid siddende arbejdsminister adgang til at gennemføre forskellige arbejdsmarkedsdirektiver, som ikke gennemføres med tilstrækkelig dækningsgrad eller lignende.

Denne opfattelse ønskes bekræftet.

Svar (1/2 95)**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Det er regeringens opfattelse, at arbejdsmarkedsdirektiver i videst muligt omfang bør søges gennemført ved aftaler mellem arbejdsmarkedets parter.

Såfremt et direktiv ikke er egnet til gennemførelse ved aftale, f.eks. fordi de pågældende spørgsmål allerede er reguleret ved lovgivning her i landet, vil en lovgivningsmæssig gennemførelse komme på tale.

I forbindelse med aftalemæssig implementering kan der endvidere blive behov for supplerende lovgivning, hvis det viser sig, at lønmodtagerne ellers ikke ville få den beskyttelse, de har krav på efter direktivet.

En tilkendegivelse fra arbejdsmarkedets parter om, at en sådan lovgivning vil være nødvendig, vil i sig selv være et argument for lovgivningsmæssig gennemførelse.

Arbejdsmarkedets parter forhandler for tiden gennemførelse af direktivet om visse aspekter ved arbejdstidens tilrettelæggelse. Det vil derfor være tidlig indgriben i disse forhandlinger at komme med tilkendegivelser om eventuelle lovgivningsinitiativer eller om karakteren heraf.

Spm. nr. S 684

Til forsvarsministeren (19/1 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om de tal, der tidligere har været opgivet for bygningsdrift for årene 1989 og 1990 på henholdsvis Sønderborg og Odense Kaserner har været fiktive, således at man i virkeligheden bør tage 1991-tallene som udgangspunkt for sammenlignende besparelsesvurderinger?«

Begrundelse

Der henvises til ministerens svar af 16. januar 1995 på spørgsmål nr. S 550.

Svar (30/1 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

I november 1993 afsluttede Forsvarskommandoen udarbejdelsen af en redegørelse vedrørende hærens garnisonering, dvs. status for gennemførelse m.v. af den garniseringsplan, der blev besluttet ved aftale af 14. marts 1989 om forsvarets ordning 1989-91.

Redegørelsen indeholder bl.a. status vedrørende bygningsdrift defineret som driftsom-

kostninger (netto) for etablissemmentsforvaltning og cafeterievirksomhed (ekskl. personel) opgjort som CENTRAL FØRST-registreringer af disse omkostninger, der herefter er detailanalyseret med henblik på anvendelse til besparelsesvurderinger m.v.

Den nævnte redegørelse med tilhørende supplerende analyser har siden dannet baggrund for mine besvarelser af spørgsmål i sagen.

Jeg antager, at der med henvisningen til tidligere opgivne tal for bygningsdrift for Sønderborg Kaserne og Odense Kaserne i 1989 og 1990 menes de besvarelser, som er afgivet før november 1993 om driftsudgifterne ved de to etablissementer. De opgivne tal baserer sig på det beregnede og vurderede materiale, som på det givne tidspunkt har været tilgængeligt. Der er således ikke tale om fiktive tal.

For så vidt angår udgangspunktet for sammenlignende besparelsesvurderinger, henvises til min besvarelse af spørgsmål nr. S 550 af 4. januar 1995.

Der henvises i øvrigt til min besvarelse af spørgsmål nr. S 685 af 19. januar 1995.

Spm. nr. S 685

Til forsvarsministeren (19/1 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvordan man i marts 1989 kunne fastsætte en fremtidig besparelse på driften af en række navngivne kaserner, når man, jf. svar af 16. januar 1995 på spørgsmål nr. S 550, først i 1991 begyndte at have disse specifikke tal?«

Svar (30/1 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Den 1. november 1988 gav den daværende forsvarsminister Folketinget en redegørelse for løsningen af forsvarets opgaver i de nærmest følgende år. I redegørelsen foreslog den daværende regering bl.a. en ændring af hærens garnisonering i det jysk-fynske område med henblik på at opnå en mere rationel anvendelse af hærens etablissementer. Dette skulle opnås ved reduktion af antallet af regimenter og rømning af overflødige etablissementer, idet en årlig driftsbesparelse på ca. 50 mio. kr. skulle tilstræbes opnået.

Redegørelsen dannede grundlag for de følgende måneders politiske forhandlinger, der førte frem til aftalen af 14. marts 1989 om forsvarets ordning 1989-91.

I forhandlingsforløbet udarbejdedes en række modeller og skitseudkast, som på baggrund af foreløbige og grove skøn havde til formål at sandsynliggøre, at målsætningen om en samlet årlig driftsbesparelse på ca. 50 mio. kr. kunne opnås ved ændring af hærens garnisonering.

Efter aftalens indgåelse udarbejdede Forsvarsministeriet et mere detaljeret skøn over de forventede besparelser i garniseringsplanen, jf. Forsvarsministeriets notat af 28. april 1989, som den daværende forsvarsminister 5. maj 1989 sendte til bl.a. Folketingets Forsvarsudvalg. Det bør bemærkes, at den endelige beslutning om iværksættelse af garniseringsplanen blev truffet i juni 1989, efter at planen havde været forelagt de berørte amtsråd.

De første grove skøn vedrørende garniseringsplanens investeringer og driftsbesparelser har efterfølgende i takt med den videre planlægning og gennemførelse af garniseringsændringerne været underkastet fornyede vurderinger i juni 1990 og november 1991. I november 1993, hvor langt hovedparten af de gennemførlige dele af planen var effektueret, afsluttede Forsvarskommandoen udarbejdelsen af en status for gennemførelsen af garniseringsplanen. Denne vurdering har siden dannet grundlag for mine besvarelser vedrørende de opnåede og påregnede driftsbesparelser.

sigt over alle aktivitetsformer og undervisningsformer, der gives tilskud til efter folkeoplysningsloven i dette land.

Svar (2/2 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): En af folkeoplysningens grundlæggende frihedsrettigheder er det frie emnevalg, hvilket indebærer, at det er den enkelte initiativtager til den folkeoplysende virksomhed (undervisning, studiekredse og foredragsvirksomhed eller aktivitet), der alene afgør, hvilke fag eller emner der skal udbydes, bortset fra de begrænsninger, der findes på undervisningsområdet, jf. bilag til bekendtgørelse nr. 420 af 31. maj 1991 om støtte til folkeoplysning, hvoraf fremgår:

»Til følgende emner ydes ikke tilskud efter reglerne i lovens kapitel 4 om tilskud til undervisning m.v.:

Sports- og konkurrencepræget virksomhed.

Fremstilling af øl og vin.

Bridge, skak og andre former for spil.

Dans, herunder jazzballet. (Der ydes tilskud til folkedans).

Faldskærmsudspring.

Fjeldvandring.

Fodbold- og håndbolddommerkurser.

Gymnastik – herunder motionsgymnastik. (Der ydes tilskud til afspænding og yoga).

Lejrspor.

Lystfiskeri, herunder fluebinding.

Motororienteringsløb.

Ridning.

Sejlsport. (Der ydes tilskud til navigation).

Skydning.

Sportsdykning, herunder frømandsteori.

Sportsflyvning, herunder svæveflyvning.

Svømning, herunder livredning.

Opregningen gengiver – bortset fra motionsgymnastik og selvforsvar – den fra fritidsundervisningsloven kendte emnebegrænsning, jf. bl.a. cirkulære af 22. september 1973.«

Det er derfor på denne baggrund ikke muligt at fremsende den ønskede oversigt.

Spm. nr. S 686

Til undervisningsministeren (19/1 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren fremsende en oversigt over, hvilke undervisningsformer og aktiviteter, der gives tilskud til efter folkeoplysningsloven?«

Begrundelse

Der er efterhånden stor debat omkring det konkurrenceforvridende imellem offentlige og private undervisnings- og aktivitetsformer i fritidsundervisningen.

Som et led i viderebearbejdningen af disse forhold ønsker spørgeren tilsendt denne over-

Spm. nr. S 687

Til sundhedsministeren (19/1 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at Sønderborg Sygehus har afvist en ældre sygeplejerske, der har tilbudt sin arbejdskraft på Sønderborg Sygehus, og vil ministeren i bekræftende fald oplyse, om dette er praksis på det pågældende sygehus og andre sygehuse i landet?«

Begrundelse

Det er igennem TV-Syd oplyst, at Tove Meidner, der er sygeplejerske, har tilbudt sin arbejdskraft til Sønderborg Sygehus i weekenderne, men er blevet afvist. Spørgeren mener, at det naturligvis er uacceptabelt i en tid, hvor vi netop står med mangel på sygeplejersker og i det hele taget sundhedspersonale på sygehuse. Spørgeren vil derfor gerne i svaret have klarlagt, om Sønderborg Sygehus generelt har en sådan praksis, eller om det i dette tilfælde er enestående. I øvrigt vil spørgeren gerne vide, om det eventuelt er praksis på andre af landets sygehuse, at man afviser ældre sygeplejersker.

Svar (26/1 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Sønderjyllands Amt har bekræftet, at amtet har modtaget en ansøgning fra den omtalte sygeplejerske, og at der er meddelt afslag. Amtet har endvidere oplyst, at man ikke vil kommentere personsager.

Jeg kan henholde mig til det af Sønderjyllands Amt anførte. Navnlige finder jeg det helt korrekt, at man ikke kan oplyse årsagerne til, at man ikke har ønsket at ansætte en konkret navngiven person.

Spm. nr. S 712

Til forsvarsministeren (24/1 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er med ministeriets accept, at chefen for Forsvarets Bygningstjeneste tilsyneladende har drevet decideret politik

i kampen for at få en skydebane til Sergentskolen på Fyn?«

Begrundelse

Af bladet »Offenlig og Privat« fremgår det den 23. januar 1995, at direktør Bent Frank i januar 1991 inviterede Odenses daværende miljørådmand Alice Faber på tur til jyske skydebaner i håb om at få hende til at skifte standpunkt fra nej til ja til en skydebane i Højbjerg-Korup. Turen foregik i en af flyvevåbnets redningshelikoptere.

Svar (3/2 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Den 10. januar 1991 rettede den daværende rådmand for Odense Magistrat 5. afdeling skriftlig henvendelse til Forsvarets Bygningstjeneste og anmodede om at få lejlighed til at bese andre skydebaneanlæg svarende til det anlæg, som blev planlagt etableret i Odenseområdet.

Rådmandens anmodning blev af Forsvarets Bygningstjeneste forelagt Forsvarsministeriet, der godkendte, at anmodningen blev imødekommet.

Ledsaget af bl.a. direktøren for Forsvarets Bygningstjeneste besigtigede rådmanden den 24. januar 1991 forsvarets skydebaner i Munklinde, Stibjerg og Sønderborg. I forbindelse med besigtigelsen af de pågældende skydebaner blev der endvidere redegjort for banernes miljø- og sikkerhedsforhold. Besigtigelsesturen blev gennemført i en af forsvarets helikoptere.

Spm. nr. S 664

Til undervisningsministeren (17/1 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren garantere, at Tvindkoncernens høj- og efterskoler i det omfang, de modtager offentlig støtte, overholder reglerne i lov om frie kostskoler og er underkastet tilsyn og revision i det fornødne omfang?«

Svar (25/1 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Frie kostskoler, som er tilsluttet Skolesamvirket Tvind, er underlagt det samme tilsyn og de samme revisionsbestemmelser som andre frie kostskoler.

Der er gennemført mange særlige undersøgelser af skolesamvirket. Men der er aldrig konstateret sådanne overtrædelser af gældende regler, at det har medført, at en eller flere skolars godkendelse er trukket tilbage.

I den senere tid har der været offentliggjort klager over forhold på Det Nødvendige Seminarium og Den Rejsende Højskole, Tvind. Ministeriet har bedt højskolen indsende en redegørelse. På baggrund heraf har ministeriet pålagt højskolen at rette en række forhold. Skolen har meddelt, at det vil den gøre omgående.

Undervisningsministeriet har ikke dermed afsluttet sine undersøgelser af spørgsmålet om deltagelsen i højskolens kurser. Dels afventer vi eventuelle nye oplysninger i sagen, dels vil ministeriet føre et skærpet tilsyn med, at de givne pålæg bliver fulgt.

Spm. nr. S 665

Til undervisningsministeren (17/1 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Hvorledes har ministeren sikret sig, at Tvind-koncernens efterskoler giver undervisning på et niveau og af en kvalitet, der overholder § 3 i lov om frie kostskoler, hvorefter elever i efterskoler skal sikres menneskelig udvikling og modning, almen opdragelse og uddannelse og for elever i den undervisningspligtige alder undervisning på niveau med folkeskolens?«

Svar (25/1 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Efterskoler, herunder skoler, som deltager i Skolesamvirket Tvind, er frie kostskoler, som selv fastlægger målene for elevernes menneskelige udvikling og opdragelse i henhold til skolernes vedtægter. Denne frihedstradition ønsker jeg ikke at anfægte.

Lovgivningen indeholder meget brede rammer for undervisningens form og indhold. Dog

er det en forudsætning, at skolerne tilbyder undervisningspligtige elever en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen.

Jeg vil gerne tilføje, at vi i ministeriet i årenes løb kun har modtaget ganske få henvendelser om utilfredshed med efterskoler under Skolesamvirket Tvind.

Spm. nr. S 666

Til undervisningsministeren (17/1 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren garantere, at Tvindkoncernens friskoler overholder lov om friskoler § 1, hvorefter undervisningen skal stå mål med, hvad der almindeligt kræves i folkeskolen?«

Svar (2/2 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Tilsynet med en fri grundskoles almindelige virksomhed, herunder med, at skolen giver en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen, påhviler forældrene til børn i skolen. Forældrene træffer selv beslutning om, på hvilken måde tilsynet skal udøves.

Forældrene enten vælger en person uden for forældrekrædsen til at føre tilsyn med elevernes standpunkt i dansk, regning/matematik og engelsk eller beder kommunalbestyrelsen varetage dette tilsyn.

Hvis den tilsynsførende skønner, at elevernes standpunkt i disse fag ikke står mål med, hvad der almindeligvis opnås i folkeskolen, gives en frist på 3 måneder til forbedring af forholdene. Hvis den tilsynsførende stadig finder undervisningen mangelfuld, indberettes det til kommunalbestyrelsen, som kan træffe beslutning om elevens eventuelle indskrivning i en anden skole.

Desuden er der i friskoleloven en bestemmelse om, at undervisningsministeren i særlige tilfælde kan træffe beslutning om yderligere tilsyn med en skole. Ifølge lovbemærkningerne tænkes bl.a. på tilfælde, hvor der er rejst tvivl, om en skoles undervisning står mål med, hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen. Hvis det er hensigtsmæssigt, kan jeg anmode skolekommunen om at foretage et sådant tilsyn.

Jeg har ikke modtaget konkrete klager fra hverken forældre eller kommuner, der ofte placerer børn på Tvindskoler, og har derfor heller ikke hidtil haft grund til at iværksætte et særligt tilsyn.

Spm. nr. S 667

Til undervisningsministeren (17/1 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren acceptere, at lærere overtales eller lokkes til at indbetale hovedparten af deres løn som en gave til en særlig spareforening, der er en del af Tvindkoncernen?«

Begrundelse

Indtil 1987 var det almindeligt, at Tvindlærerne gav 80 pct. af deres overenskomstmæssige løn som uigenkaldelige gavebreve til en fond, der dannede Tvindkoncernens kapitalgrundlag. Alene institutionen Fælleseje ejer aktiver for over 200 mio. kr. Efter 1987, hvor gaverne ikke mere kan fratrækkes skattemæssigt, giver nogle lærere stadig en del af deres løn til en spareforening i koncernen. Der har om disse forhold været talrige stridigheder, der giver mistanke om, at Tvindkoncernens ledelse har misbrugt læreres manglende indsigt, letsind eller et bestående afhængighedsforhold til at aftale disse gavebreve (straffelovens § 282, åger).

Svar (2/2 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Som undervisningsminister ligger det uden for min kompetence at blande mig i, hvad lærere bruger deres løn til, og hvordan lærere træffer beslutninger herom.

Spm. nr. S 668

Til undervisningsministeren (17/1 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren acceptere, at UFF, der er en del af Tvindkoncernen, anvender elever fra Tvind-

skolerne til tøjindsamlinger til loppemarkeder, hvis overskud angiveligt går til UFF's »solidaritetsarbejde« i den tredje verden?«

Begrundelse

Repræsentanter for Tvindkoncernen hævder, at UFF (U-landshjælp fra Folk til Folk) juridisk og økonomisk er adskilt fra den øvrige koncern. Ikke desto mindre bruges Tvindskolernes elever til gratis arbejde for UFF, f.eks. som arbejdere i de tøjindsamlingsaktioner, der danner varegrundlag for genbrugsbutikker og loppemarkeder i Danmark og andre lande.

Overskuddet herfra går angiveligt til solidaritetsarbejde i den tredje verden, men f.eks. også til elevlån til »studerende« på Det Nødvendige Seminarium, hvis studerende ikke opfylder betingelserne for ansættelse i den danske folkeskole, men som bl.a. kan bruges til »solidaritetsarbejde« i den tredje verden.

Svar (2/2 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Tvindskolerne kan ikke anvende undervisningstid på aktiviteter som tøjindsamlinger til loppemarkeder.

Hvad eleverne gør i deres fritid, er derimod op til dem selv og skolerne, der, når der er tale om kostskoler, må kunne arbejde med ordensforskrifter.

Der er ikke – og bør naturligvis heller ikke være – regler i lovgivningen, der regulerer elevernes fritid.

Spm. nr. S 669

Til undervisningsministeren (17/1 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Mener ministeren, at terror, hjernevask, tankekontrol, slavearbejde, dårlig kost, intet privatliv, ingen fritid og ingen eller dårlig undervisning kan være rimelige forhold for elever i skoler under Tvindkoncernen?«

Begrundelse

Erik Weile, der har været elev på Det Nødvendige Seminarium, har over for Berlingske Tidende refereret sine erfaringer som ovenfor beskrevet (Berlingske Tidende den 8. januar 1995).

Selv om den pågældende elevs erfaringer stammer fra et seminarium uden offentlig støtte, er der intet, som tyder på, at forholdene her skulle adskille sig væsentligt fra de andre Tvindinstitutioner, der modtager offentlig støtte.

Svar (25/1 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Tvindskolerne er en del af den danske frihedstradition med plads til, at den enkelte skole selv kan fastsætte, hvilke holdninger den vil bygge sin virksomhed på.

Det hører med til denne tradition, at det forventes, at forældrene på børnenes eller de unge elever vegne eller de voksne elever har taget stilling til skolens idégrundlag og pædagogiske praksis før kursusstart.

Der er endvidere mig bekendt ikke nogen entydig opfattelse af, hvad der kan betegnes som terror, hjernevask, tankekontrol m.v.

Når man vil melde sig til en fri skole, indebærer det ikke alene friheden til at vælge den skole, som man føler sig tiltrukket af, men også retten til at fravælge en skole. Disse valgmuligheder ønsker jeg at fastholde med risiko for, at nogle fortryder deres valg.

De frie skoler er underlagt en lovgivning, som indeholder meget brede rammer for undervisningens form og indhold. Men selv om det kan være vanskeligt at definere undervisning, så forudsætter lovgivningen, at der foregår undervisning i et nærmere angivet omfang. Det er på det grundlag skolerne selv, der i deres undervisningsplaner definerer, hvad der er undervisning.

anvendelse over for flygtninge, der udgør en fare for landets sikkerhed, eller som regelmæssigt udøver grov kriminalitet?»

Begrundelse

I Tyskland og Frankrig foretages for tiden udvisninger af flygtninge (indvandrere) enten med den begrundelse, at de udgør en fare for landets sikkerhed, eller at de danner bander, der udøver almindelig kriminalitet eller kombinationer heraf. Det drejer sig navnlig om islamiske fundamentalister og PKK-folk.

Selv om de pågældende sammen med Tamilske Tigre og PLO-folk anvender Danmark som base for deres virksomhed i andre lande, har de næppe i Danmark gjort sig skyldig i ulovlig politisk virksomhed eller egentlig terror i samme omfang som i Tyskland og Frankrig. Alligevel udgør de utvivlsomt en fare for sikkerheden i Danmark og i allierede lande.

Men der nævnes ofte i pressen også eksempler på, at de pågældende udøver almindelig civil kriminalitet eller kriminalitet på kanten af politisk virksomhed, f.eks. smugling og salg af narkotika, menneskesmugling, valuta- og skattesvindler i forbindelse med sort arbejde, pengeafpresning, handel med våben, handel med pas og falske papirer osv.

Endelig er der i de større danske byer, Nordvestkvarteret i København, Århus, Odense og Aalborg, etableret store ungdomsbander af unge fra Mellemøsten, først og fremmest palæstinensere, der gør sig skyldig i vold, hærværk og berigelseskriminalitet.

I Odense har den kommunale forvaltning ligefrem dannet »udrykningshold«, der rykker ud til halfester og diskoteker for at berolige disse bander (Morgenavisen Jyllands-Posten den 22. januar 1995).

I det omfang de pågældende og deres familier ikke allerede er blevet danske statsborgere, burde udlændingelovens udvisningsregler tages i brug.

Svar (2/2 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Spørgsmålet synes at bygge på den opfattelse, at de gældende regler i udlændingeloven ikke håndhæves i dag.

Spm. nr. S 710

Til indenrigsministeren (23/1 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren i samarbejde med justitsministeren bringe udlændingelovens udvisningsregler i

Efter udlændingeloven kan en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 udvises, *hvis* det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed, *hvis* den pågældende udlænding vedholdende har begået grov kriminalitet, eller *hvis* den pågældende idømmes mindst 6 års ubetinget fængsel, og den pågældende under hensyn til den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet.

Afgørelsen af, om en flygtning skal udvises af hensyn til statens sikkerhed træffes administrativt på grundlag af en konkret vurdering af Direktoratet for Udlændinge med klageadgang til Indenrigsministeriet.

Afgørelsen af, om en flygtning skal udvises på grund af kriminalitet, træffes efter anklagemyndighedens påstand ved dom i forbindelse med pådømmelsen af det kriminelle forhold.

Både udlændingemyndighederne og domstolene er imidlertid forpligtet til at tage hensyn til dels udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder varigheden af opholdet her i landet, dels om udvisning må antages at virke særlig belastende henset til bl.a. udlændingens personlige forhold, familiemæssige eller anden tilknytning her til landet, manglende tilknytning til hjemlandet etc.

En udlænding må endvidere i almindelighed ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer asylrelevant forfølgelse, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Forinden anklagemyndigheden nedlægger påstand om udvisning af en flygtning, skal der således indhentes en udtalelse fra Flygtninge-nævnet.

Som jeg tidligere har nævnt bl.a. i et samråd i Folketingets Retsudvalg, vil jeg nøje følge domstolenes udvisningspraksis.

Jeg er også i færd med at forberede en mere generel drøftelse med Folketingets Retsudvalg af de tiltag, der foretages over for kriminelle udlændinge.

Jeg mener, at eventuelle nye initiativer på dette område bør afvente disse drøftelser. Jeg vil naturligvis lade de eksempler, der er nævnt i spørgsmålets begrundelse, indgå i denne brede drøftelse.

Spm. nr. S 670

Til trafikministeren (18/1 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Hvad har ministeren foretaget sig, og hvad vil ministeren foretage sig for at sikre Løgstørbanens overlevelse inden for rammerne af DSB's budget?«

Begrundelse

Såfremt Løgstørbanen lukker, vil godstrafikken ifølge godsdirektør Bruno Wigandt, DSB, blive betjent med lastbiler. Ifølge regeringens egen trafikreddegørelse vil man fremme overflytningen af gods fra biler til banetransport, og det må derfor være regeringens politik at bevare så stor en del som muligt af godstransporten i Vesthimmerland på Løgstørbanen.

Svar (26/1 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Til undersøgelse af støttemulighederne for en modernisering af Løgstørbanen nedsatte min forgænger, trafikminister Helge Mortensen, et udvalg (Løgstørbaneudvalget), der i juni 1994 fremkom med en rapport om Viborg-Løgstørbanens fremtid.

Udvalget undersøgte endvidere banens rentabilitet. Det fremgår af rapporten, at det ikke er rentabelt for DSB at opretholde driften på banen. Da DSB Gods skal drives som en forretningsmæssig virksomhed, hvor målsætningen er at omdanne DSB Gods til et aktieselskab i 1998, hvis de økonomiske forudsætninger herfor da er til stede, er det ikke forsvarligt inden for DSB's budget at sikre midler til at opretholde driften på Løgstørbanen. Opretholdelse af godsbanen vil kræve et årligt driftstilskud på 2-3 mio. kr. Dertil kommer investeringsmidler til en større og nødvendig reinvestering i banen, der er anslået til 55 mio. kr.

Spm. nr. S 671

Til trafikministeren (18/1 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren oplyse, om ministeren i vurdering af Løgstørbanens rentabilitet, specifikt de manglende 20 mio. kr. til moderniseringen, har fratrukket de miljømæssige omkostninger, en omlægning fra bane- til biltransport vil påføre området?«

Begrundelse

En modernisering af Løgstørbanen vil ifølge Løgstørbaneudvalgets rapport koste 55 mio. kr., hvoraf 35 mio. kr. kan finansieres af andre ordninger. En modernisering af Løgstørbanen bør vurderes ud fra en langsigtet betragtning, hvor hensynet til miljøet ifølge regeringens egen politik bør tillægges stor betydning.

Svar (26/1 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Den yderst begrænsede trafik på Løgstørbanen (i 1994 i alt 1.037 vogne svarende til 4 vogne om dagen) vil ved en overflytning til biltransport kun meget vanskeligt kunne registreres i forhold til den bestående trafik i området.

»De manglende 20 mio. kr.« er som nævnt i rapporten et minimumsbeløb, idet der maksimalt kan skaffes 35 mio. kr. fra de af udvalget undersøgte mulige investeringskilder, hvilket betyder, at det samlede beløb langtfra er sikret til moderniseringen.

mark transporttilskud fra EU for 1995 skønnet til 54 mio. kr. Tilskuddet gives fra et EU-program, hvis hovedformål er at stimulere og orientere investeringer i retning af moderniseringer af transportnettet. Ifølge Finansministeriets rapport er der bevilget midler fra dette program til kapacitetsudvidelse og kombitrafik, hvilket Løgstørbanens modernisering jo netop skal sikre.

Svar (26/1 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Som anført i Løgstørbanerapporten er mål 5b-ansøgningen til EU udformet således, at der kan gives tilskud efter dette mål til en modernisering af Løgstørbanen.

I rapporten er støtten fra EU's regionalfond sat til 15 mio. kr. Dette er det teoretiske maksimum, idet det samtidig er det maksimale beløb, som de 4 5b-kommuner i amtet kan få fra regionalfondens. Fordeling og størrelse af tilskuddet fra dette program forudsætter endvidere enighed mellem amtet og kommunerne. Mulighederne for tilskud fra andre EU-finansieringskilder er ikke undersøgt.

Spm. nr. S 672

Til trafikministeren (18/1 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Er Løgstørbanen berettiget til at modtage transporttilskud fra EU, og hvad er i benægtende fald ministerens begrundelse herfor?«

Begrundelse

Ifølge Finansministeriets publikation vedrørende EU's budget og statsfinansier modtager Dan-

Spm. nr. S 675

Til indenrigsministeren (18/1 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil de flygtninge, der ikke ønsker at søge asyl og ikke ønsker at deltage i et 9-måneders integrationsprogram, få mulighed for at få forlænget deres opholdstilladelse og forbedret deres leveforhold?«

Svar (26/1 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har lagt til grund, at spørgsmålet vedrører situationen for personer fra det tidligere Jugoslavien med midlertidig opholdstilladelse, der ikke har indgivet ansøgning om asyl, eller som frafalder ansøgningen herom.

De personer med midlertidig opholdstilladelse, som ikke indgiver ansøgning om asyl, eller som frafalder ansøgning herom, har selvsagt

ikke mulighed for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl). De pågældende personer opfylder endvidere ikke betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af den nye bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, hvorefter opholdstilladelse er betinget af, at den pågældende har modtaget endeligt afslag på asyl.

De pågældende vil derimod kunne få forlænget deres midlertidige opholdstilladelse her i landet, så længe de pågældende på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder i hjemlandet fortsat har behov for midlertidig beskyttelse her i landet, jf. § 2 og 15, stk. 3, i lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v.

De pågældende vil derfor fortsat kunne tage del i de indkvarterings-, uddannelses- og beskæftigelsesmæssige vilkårsforbedringer, der ved lov nr. 425 af 1. juni 1994 om ændring af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. blev gennemført for denne persongruppe.

De pågældende personers retsstilling bliver således ikke berørt af L. 86 om ændring af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., udlændingeloven og lov om social bistand, der blev vedtaget af Folketinget den 12. januar 1995.

Spm. nr. S 714

Til sundhedsministeren (24/1 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvordan skal udgifterne til det nye hovedkvarter for Hovedstadens Sygehusfællesskab finansieres?«

Begrundelse

I svaret ønskes en udspecificeret oversigt over beløbene, og hvad de skal bruges til.

Svar (31/1 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Spørgsmålet har været forelagt Hovedstadens Sygehusfællesskab, der har oplyst:

»I det budget 1995 for Hovedstadens Sygehusfællesskab, som bestyrelsen har vedtaget, er til HS-forvaltningen afsat en udgiftsbevilling på 40,7 mio. kr., hvoraf 32,3 mio. kr. vedrører lønudgifter og 8,4 mio. kr. vedrører øvrige driftsudgifter. Bevillingen er forudsat at dække udgifter i forbindelse med bestyrelsens arbejde samt driften af HS-forvaltningen.

Bevillingen er tilvejebragt ved overførsler fra de deltagende parter (staten, Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune).

I budgettet er det anført, at det er et foreløbigt budget, idet HS-forvaltningens størrelse, stillingsstruktur, udgifter til indgåelse af lejemaal m.v. endnu er ukendt.

På nuværende tidspunkt er det fortsat ikke muligt nøjere at specificere bevillingens anvendelse – ud over ovennævnte specifikation. Der forhandles således for tiden om en lejekontrakt, ligesom den endelige størrelse og stillingsstruktur i HS-forvaltningen fortsat er under overvejelse.«

Jeg kan henholde mig til dette svar.

Spm. nr. S 674

Til udenrigsministeren (18/1 95) af:

Steen Gade (SF):

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at det juridisk vil være uholdbart at fastholde den hidtidige danske opfattelse af, at det danske forbud mod anvendelse af pentachlorophenol (PCP) kan begrundes i, at »moderdirektivet« (76/27/EF) til niende ændring (91/173/EØF) er et minimumsdirektiv (art. 100), i og med at EF-Domstolen ved dom af 17. maj 1994 i sag C-41/93 og Kommissionen ved den efterfølgende beslutning af 14. september 1994 (94/783/EF) har stadfæstet, at miljøgarantien (art. 100 A, stk. 4) kan tages i anvendelse over for niende ændring (91/173/EØF), hvorved den hidtidige danske fortolkning dermed underkendes?«

Begrundelse

Kommissionen har med en åbningskrivelse tilkendegivet, at Kommissionen ikke kan acceptere den danske fortolkning af niende ændring af præparatdirektivet. Danmark skal svare på denne åbningskrivelse senest ved udgangen af

måneden. Spørgeren ønsker på denne baggrund at få belyst Udenrigsministeriets vurdering af, om det er juridisk uholdbart at fastholde den hidtidige danske opfattelse i PCP-sagen. Konsekvensen af en ændret dansk holdning må samtidig efter spørgerens opfattelse være, at Danmark meddeler Kommissionen, at Danmark agter at fastholde det danske forbud ved at gøre brug af miljøgarantien.

Svar (27/1 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): Jeg kan henholde mig til den redegørelse for PCP-sagen, som er fremsendt til Folketingets Europaudvalg d.d., jf. notat af 23. januar 1995 fra EF-specialudvalget vedr. juridiske spørgsmål. Dette notat vedlægges. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 728

Til arbejdsministeren (25/1 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Vil arbejdsministeren oplyse, hvilke krav Kommissionen vil stille for at acceptere en tilstrækkelig opfyldelse af direktiv af 23. november 1993 om tilrettelæggelse af arbejdstiden (93/104 EF) gennem overenskomstimplementering, herunder hvilke krav der stilles til overenskomstdækning?«

Begrundelse

I direktivets artikel 18, stk. 1 a), pålægges det – i mangel af lovgivning, der tager sigte på direkte implementering af direktivet – medlemsstaterne at »sikre..., at arbejdsmarkedets parter ved aftale iværksætter de nødvendige bestemmelser«. Enhedslisten ønsker en afklaring af, hvordan overenskomstimplementering overhovedet kan benyttes i Danmark til iværksættelse af de nødvendige bestemmelser, i betragtning af at ingen danske overenskomster har virkning på hele arbejdsmarkedet (erga omnes), hvorfor fuld dækning gennem overenskomstimplementering synes umulig.

Spørgsmålet er en uddybning af mundtlige spørgsmål onsdag den 18/1 1995 (spørgsmål nr. S 644-646), idet besvarelsen heraf ikke bragte

afklaring på Kommissionens rolle i forbindelse med overenskomstimplementeringen.

Et parallelt spørgsmål er stillet til Kommissionen af medlem af Europa-Parlamentet Ole Krarup.

Svar (1/2 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Som det fremgår af besvarelsen af spm. nr. S 729, vil det være naturligt at tilsende Kommissionen relevante dele af de overenskomster, hvorved direktiv (93/104/EF) om visse aspekter ved tilrettelæggelse af arbejdstiden implementeres.

Kommissionen (kommissær Flynn) har i et brev til de danske arbejdsmarkedsparter givet udtryk for, at implementering af direktiver i Danmark kan ske via kollektive overenskomster. Kun som en sidste udvej og som en sikkerhedsventil vil national lovgivning kunne komme på tale.

Det er bl.a. på denne baggrund, at arbejdsmarkedets parter for tiden forhandler en aftaleimplementering af arbejdstidsdirektivet.

Da det er første gang, sådanne forhandlinger foregår, uden at der forinden foreligger en implementeringslov, og da forhandlingerne endnu ikke er tilendebragt, vil regeringen afvente afslutningen af disse forhandlinger, inden den tager stilling til, om overenskomstdækningen er tilstrækkelig, eller om supplerende lovgivning eventuelt bør komme på tale.

Spm. nr. S 729

Til arbejdsministeren (25/1 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Er det ministerens opfattelse, at det er en følge af direktiv af 23. november 1993 om tilrettelæggelse af arbejdstiden (93/104 EF) artikel 18, stk. 4, (»Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter . . .«), at samtlige (typer af) implementeringsoverenskomster skal tilstilles Kommissionen med henblik på at konstatere, hvorvidt overenskomsterne er i overensstemmelse med direktivet, og vil ministeren i benægtende fald oplyse, hvilken dokumentation direktivet kræver?«

Begrundelse

Enhedslisten har svært ved at se, hvorledes en sådan implementering kan dokumenteres. Vi ønsker derfor, at ministeren oplyser, hvorledes opfyldelse af direktiv af 23. november 1993 om tilrettelæggelse af arbejdstiden (93/104 EF) ved overenskomstimplementering dokumenteres.

Et parallelt spørgsmål er stillet til Kommissionen af medlem af Europa-Parlamentet Ole Krarup.

Svar (1/2 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

I direktiv (93/104/EF) af 23. november 1995 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden anføres det i artikel 18, stk. 4, at medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de allerede har udstedt, eller som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

I samme artikel 1 a anføres det, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 23. november 1996 eller sikrer sig senest på denne dato, at arbejdsmarkedets parter ved aftale iværksætter de nødvendige bestemmelser.

Implementering af direktivet kan således gennemføres ved lovgivning, ved aftale eller ved en kombination af lov og aftale.

Arbejdsmarkedets parter har tilkendegivet, at de i videst muligt omfang vil søge direktivet implementeret ved aftale.

Til dokumentation af en gennemførelse ved lov sender regeringen den lovgivning, hvorved et direktiv gennemføres i dansk ret, til Kommissionen.

I det omfang et direktiv eller dele af det gennemføres ved aftale, vil de relevante dele af de overenskomster, hvorved direktivet implementeres, på samme måde skulle sendes til Kommissionen.

Spm. nr. S 649

Til socialministeren (13/1 95) af:

Henning Grove (KF):

»Hvilke tiltag vil ministeren gøre for at sikre, at der ikke bliver givet PUF-midler til ulovlige projekter, sådan som det er sket med Socialministeriets tilskud på 40.000 kr. til indretning af en ulovlig bygning i Frøstruplejren, der hermed indirekte godkendes af staten, og vil ministeren sørge for, at de 40.000 kr. i stedet overføres til Hanstholm Kommune?«

Begrundelse

Med tilsagnet om et tilskud på 40.000 kr. til indretning af en bygning i Frøstruplejren har ministeren indirekte givet Frøstruplejren det blå stempel, vel at mærke uden at rådføre sig med Hanstholm Kommune, der i det daglige må slås med de sociale problemer i og omkring lejren.

Svar (26/1 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Foreningen Jord og Frihed ansøgte den 31/8 1994 om støtte fra PUF-puljen til to projekter:

1. Ansøgning om 375.000 kr. til igangsætning af projekt »grøn«, som skulle være et aktiveringsprojekt for unge, med miljømæssige opgaver. Det var planen ifølge ansøgningen at iværksætte projektet i samarbejde med Hanstholm Kommune. Da det ikke af ansøgningen fremgik, at kommunen var en aktiv part i projektet, blev der givet afslag, idet en bevilling ville kunne opfattes som et partsindlæg i spørgsmålet om Frøstruplejrens fremtid.
2. Ansøgning om 40.000 kr. til aktiviteter for en gruppe børn og unge i og omkring Frøstruplejren, som på grund af uheldige opvækstvilkår har behov for social støtte og voksenkontakt. Denne ansøgning blev imødekommet, og bevillingen blev givet til mindre anskaffelser af inventar til brug for fritidsaktiviteter og udgifter til varme og el. Aktiviteterne drives af frivillige og ledes af de unge selv via et fællesmøde. Der er tale om rent praktisk hjælp til unge uden andre faste holdpunkter.

Således er der ikke tale om en stillingtagen til Frøstruplejren, men alene om, at bevillingen på

det praktiske plan kan medvirke til en forbedring af udsatte børns og unges hverdagsliv.

Jeg vil også gerne pointere, at bevillingen ikke lovligt vil kunne anvendes til indretnings- eller bygningsarbejder.

Generelt kan jeg oplyse, at PUF-puljen, der jo er optaget under konto 15.13.15 på finansloven, i overensstemmelse med anmærkningen hertil uddeles til det frivillige sociale arbejde og ikke kan anvendes til støtte til rent offentlige projekter.

Allerede ved Folketingets første afsætning af midler til dette arbejde blev der lagt vægt på, at en meget væsentlig del af midlerne skulle gå til det sociale hjælpe- og omsorgsarbejde for særligt udsatte grupper, herunder både det forebyggende og opsøgende gadearbejde og omsorgsarbejdet for dem, som ikke – længere – formår at tage vare på eget liv, og som heller ikke længere kan nås af de sædvanlige offentlige servicetilbud. De kirkelige hjælpeorganisationer og det lokale selvhjælpsarbejde i bred forstand modtager støtte til udgifterne til daglige fornødenheder, drift af mange forskelligartede og ofte spartanske opholdssteder, gadearbejde og opsøgende virksomhed.

Projektet i Frøstruplejren, der handler om, at en gruppe frivillige voksne har taget initiativ til at sikre børn og unge et sted at være, rent tøj, mad og et bad, er således sammenligneligt med mange tilsvarende aktiviteter og retter sig også mod målgruppen og formålet med PUF-midlerne.

Jeg har over for borgmester Per Kristensen, Hanstholm Kommune, i brev af 12. januar 1995 tilkendegivet, at Socialministeriet – i lyset af den komplicerede situation omkring Frøstruplejren – kunne have orienteret kommunen om beslutningen om PUF-bevillingen.

Sædvanligvis drøfter Socialministeriet kun en bevilling med den aktuelle kommune, når der er tale om driftstunge, større projekter, hvor ministeriet med støtten ville kunne »tvinge« kommunen til at fortsætte en finansiering, og det er jo ikke tilfældet her.

Jeg vil fremover sikre en god kommunikation til Hanstholm Kommune også i forbindelse med vores fælles forhandlinger om at skabe en løsning for fremtiden, som kan være tilfredsstillende for alle involverede.

Spm. nr. S 654

Til udenrigsministeren (16/1 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Ministeren bedes begrunde, hvorfor en evaluering i Demokratifonden betyder, at alle udbetalinger er stoppet frem til ca. 1. april?«

Begrundelse

En række organisationer er kommet i klemme på grund af den lange evaluering i Demokratifonden. Organisationer som LO, DUF og Atlant-sammenslutningen er alle blevet tvunget til at aflyse eller udskyde arrangementer på grund af stoppet i Demokratifonden. Det fremgår af finansloven, at udbetalinger fra Demokratifonden i 1995 først kan påbegyndes, når en evaluering er gennemført.

Svar (27/1 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Demokratifondens oprindelige bevilling på finanslov 1994 på 75,5 mio. kr. var af fondens bestyrelse fuldt disponeret i midten af juni 1994. En supplerende bevilling på 14 mio. kr. fra Finansudvalget havde fonden uddelt allerede i midten af september.

Det besluttedes herefter på det tidspunkt, hvor fonden var tom, at gennemføre en evaluering. Evalueringen forventedes afsluttet omkring 1. januar 1995.

I forbindelse med vedtagelsen af finansloven for 1995 indsattes i lovteksten en anmærkning om, at fordelingen af Demokratifondens midler i 1995 først kan påbegyndes, når den stedfindende evaluering af fonden foreligger, og når der er gennemført visse omlægninger af den administrative og bevillingsmæssige tilrettelæggelse af fondens arbejde i 1995. Som bekendt har det forventede tidspunkt for afslutningen af evalueringen ikke kunne overholdes.

Under møde med formanden for Demokratifondens bestyrelse den 19. januar 1995 er det derfor tilkendegivet, at fonden meget kort tid efter, at evalueringen foreligger – senest den 6. februar 1995 – vil kunne fastlægge og praktisere de omtalte omlægninger.

Jeg tillader mig at henvise til den vedlagte pressemeddelelse af 19. januar d.å. med oplysning om, at Demokratifonden genoptager sin

virksomhed omkring den 15. februar 1995. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 655

Til udenrigsministeren (16/1 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil ministeren oplyse, om det ikke ville have været muligt at foretage evalueringen i Demokratifonden uden at sætte Demokratifondens arbejde i stå?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 654.

Svar (27/1 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Der henvises til svaret på spørgsmål nr. S 654.

Spm. nr. S 656

Til udenrigsministeren (16/1 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil ministeren tage initiativ til at fremskynde det tidspunkt, hvor udbetalinger fra Demokratifonden kan genoptages?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 654.

Svar (27/1 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Der henvises til svaret på spørgsmål nr. S 654.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål

Ad spm. nr. S 350

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Svend Heiselberg (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 2043, var sålydende:

Spm. nr. S 350

Til justitsministeren (1/12 94) af:

Svend Heiselberg (V):

»Vil ministeren afkræfte, at oplysninger i udenlandske aviser om, at 10-20 pct. af visse flygtningegrupper, der opholder sig i Europa – f.eks. tamiler, palæstinensere, kurdere og islamiske fundamentalister fra Nordafrika eller Mellemøsten – har tilknytning til terroristbevægelser, også gælder, for så vidt angår personer fra de pågældende grupper, der opholder sig i Danmark?«

Supplerende svar (25/1 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug ved besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen.

Rigspolitichefen har oplyst, at dansk politi ikke fører nogen statistik over flygtningegrupper eventuelle tilknytning til terrorbevægelser. De nævnte oplysninger kan således hverken be- eller afkræftes.

Spm. nr. S 708

Til indenrigsministeren (23/1 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Kan ministeren bekræfte, at flygtningekonventionen af 1951 som hovedregel ikke giver beskyttelse i længere tid, end den enkelte er på flugt, og hverken fordrer, at det beskyttende land skal give en egentlig opholdstilladelse, endsige er forpligtet til at gøre flygtninge til indvandrere?«

Begrundelse

Da det ikke mindst i folketingsdebatten om den seneste ændring af udlændingeloven har været helt umuligt at få en debat om, i hvilket omfang Danmark er forpligtet efter internationale konventioner, findes det rettest, at ministeren nu oplyser Folketinget herom.

Svar (1/2 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Efter artikel 1 A i flygtningekonventionen er en flygtning en person, der »som følge af en velbegrunder frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse.« Tilsvarende betingelser gælder for statsløse, som befinder sig uden for det land, hvori de tidligere havde fast bopæl.

Selv om en asylansøger opfylder grundbetingelsen i artikel 1 A, vil vedkommende alligevel ikke være omfattet af konventionen, hvis vedkommende er omfattet af konventionens bortfalds- eller udelukkelsesgrunde.

Flygtningekonventionen indeholder i artikel 1 C (5) en bestemmelse om, at konventionen som hovedregel ikke længere skal finde anvendelse på en person, der omfattes af artikel 1 A, såfremt den pågældende ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket den pågældende har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke den pågældende er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Flygtningekonventionen indeholder ikke bestemmelser, der forpligter de kontraherende stater til at udstede en opholdstilladelse til personer, der er omfattet af flygtningekonventionen.

Flygtningekonventionen indeholder imidlertid i artikel 33 et forbud mod, at en kontraherende stat afviser eller udsender en flygtning til et land, hvor den pågældendes liv eller frihed ville være truet på grund af den pågældendes race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser. Bestemmelsen kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter endelig dom for en

særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Danmark er således efter flygtningekonventionen forpligtet til at undlade at udsende de af konventionen omfattede flygtninge, så længe de pågældende ved en tilbagevenden ville risikere en af konventionen omfattet forfølgelse. Danmark vil endvidere i særlige tilfælde være forpligtet til at undlade udsendelse af flygtninge, hvor det efter grovheden af de forfølgelser, de pågældende har været udsat for, ikke bør kræves, at de pågældende vender tilbage, selv efter at det oprindelige asylgrundlag er bortfaldet, jf. pkt. 136 i FN's Flygtningehøjkommissærs »Handbook« vedrørende flygtningekonventionen.

Denne konventionsmæssige forpligtelse afspejler sig også i udlændingelovens bestemmelser:

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Flygtningekonventionen indeholder endvidere et helt katalog af rettigheder og pligter for personer, der er omfattet af flygtningekonventionen. Som eksempler herpå kan nævnes følgende:

- En flygtning skal med hensyn til erhvervelse af løsøre og fast ejendom tilstås den gunstigst mulige behandling og i alle tilfælde en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed, jf. artikel 13.
- Med hensyn til adgang til lønnet beskæftigelse skal de kontraherende stater som hovedregel indrømme flygtninge, der lovligt bor inden for deres område, den gunstigste behandling, der under samme forhold indrømmes et fremmed lands statsborgere, jf. artikel 17.
- Med hensyn til bolig skal de kontraherende stater i det omfang, hvori boligforhold ordnes ved love eller bestemmelser eller er undergivet offentlige myndigheders kontrol, indrømme flygtninge, der lovligt bor inden for deres område, den gunstigst mulige behandling og i alle tilfælde en behandling, der ikke er min-

dre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed, jf. artikel 21.

- Med hensyn til offentlig hjælp og understøttelse skal de kontraherende stater indrømme flygtninge, der lovligt bor inden for deres område, samme behandling som egne statsborgere, jf. artikel 23.
- Med hensyn til elementær undervisning skal de kontraherende stater indrømme flygtninge samme behandling som den, der tilkommer deres egne statsborgere, jf. artikel 22, stk. 1.
- Med hensyn til anden undervisning end elementær undervisning og navnlig med hensyn til adgang til studier, anerkendelse af eksamensbeviser, diplomer og akademiske grader m.v. skal de kontraherende stater indrømme flygtninge den gunstigst mulige behandling og i alle tilfælde en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed, jf. artikel 22, stk. 2.

Flygtningekonventionen pålægger således inden for en lang række områder de kontraherende stater at stille flygtninge på samme måde som andre udlændinge, der opholder sig på deres territorium.

Spm. nr. S 705

Til undervisningsministeren (20/1 95) af:

Bertel Haarder (V):

»Vil ministeren tage initiativ til, at faget fransk får en stærkere stilling i folkeskolen og gymnasiet?«

Begrundelse

Ministeren og regeringspartierne har ansvaret for, at den tidligere regerings »4-6-8«-model (engelsk fra 4., tysk fra 6. og fransk fra 8. klasse) blev kvalt i fødslen og erstattet af »4-7-8«-modellen, som er meget ugunstig for fransk. Samtidig har ministeriet i de orienterende materialer konsekvent fortiet muligheden for at tilbyde faget som alternativ til tysk i 7. klasse, hvilket er i strid med skoleforligets ånd.

Resultatet er, at eleverne nu heller ikke vælger faget i gymnasiet, hvor kun 10 pct. mod tidligere 100 pct. har faget i 3 år.

Dette er en særdeles uheldig og paradoksalt udvikling i en tid, hvor Danmark har stigende samarbejde og samkvem med både Frankrig og andre latinske lande.

Det drejer sig ikke om at tvinge eleverne, men om at give bedre valgmuligheder for de elever, der ønsker fransk som tredje fremmedsprog eller ønsker at erstatte tysk med fransk fra 7. eller 8. klasse.

Svar (31/1 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Med den nye Folkeskolelov har skolerne fået mulighed for at tilbyde eleverne på 7.-9. klassetrin undervisning i fransk som alternativ til tysk.

I forbindelse med vedtagelsen af folkeskoleloven besluttede et flertal af Folketingets partier, at skolerne skulle have pligt til at tilbyde tysk fra 7. klassetrin. Derimod blev det frivilligt for skolerne, om man tillige ville tilbyde faget fransk. Hvis en skole udbyder fransk som tilbudsfag, kan eleverne således vælge mellem undervisning i tysk og fransk fra 7. klassetrin.

Bestemmelserne tager sigte på skoler, der har en sådan størrelse, at der vil være så mange elever, der ønsker fransk i stedet for tysk, at det er tilstrækkeligt til at oprette et franskhold.

Set i lyset heraf er lovens bestemmelser således et udtryk for en styrkelse af faget fransk, som nu for første gang kan tilbydes fra 7. klassetrin. I lovbemærkningerne hedder det i øvrigt:

»Med forslaget appelleres til kommunerne om at give eleverne mulighed for at vælge fransk som tilbudsfag på i hvert fald nogle af kommunens skoler.«

Dermed er det op til den enkelte skole og kommune at afgøre, om der er grundlag for at oprette et hold i fransk. Begrundelsen for ikke at stille krav om, at alle skoler i landet i lighed med tysk skal tilbyde fransk, hænger netop sammen med, at der er stor usikkerhed vedrørende elevgrundlaget år for år. Udviklingsprogrammet og undersøgelserne i forbindelse hermed viste dette.

Ud over skolernes mulighed for at tilbyde fransk fra 7. klasse kan skolerne også tilbyde fransk som valgfag fra 8. klassetrin. Både tilbudsfaget og valgfaget fransk er adgangsgivende til gymnasiet, og elever, der har fulgt undervisningen, skal i gymnasiet placeres på fortsætterhold.

Endvidere blev der med bekendtgørelse nr. 591 af 27.6. 1994 yderligere givet skolerne mulighed for at tilbyde det ikkeprøveforberedende valgfag »hverdagsfransk«, således at elever, der ønsker det, kan snuse til faget og eventuelt få lyst til at påbegynde det i ungdomsuddannelserne.

Jeg mener, at disse mange muligheder giver god baggrund for, at eleverne på en eller anden måde får adgang til at stifte bekendtskab med fransk, og at det også vil påvirke tilgangen til faget i gymnasiet.

Alle disse muligheder er via valgfagsbekendtgørelsen og nyhedsbreve sendt ud til skolerne. I pjecen »En skole for alle« har vi i vores opstilling over fagene kun nævnt den hovedregel, som et flertal af partierne var enige om, nemlig engelsk fra 4., tysk fra 7. og fransk fra 8. De andre muligheder er jeg sikker på alle i skolen er bekendt med. Det er efter god dansk tradition på den enkelte skole, man tager beslutninger om at udnytte lovens andre muligheder for faget fransk.

Årsagen til, at der i øjeblikket er færre elever, der vælger fransk i gymnasiet end tidligere, skyldes den nye gymnasireform, hvor matematikerne kan vælge deres andet fremmedsprog som fortsættelsesprog fra folkeskolen. Det er en bestemmelse, som er indført for nogle år siden. Tidligere skulle eleverne vælge et nyt andet fremmedsprog end det, de havde fra folkeskolen.

Det forhold, at det i løbet af nogle år formentlig viser sig, at en større andel af de elever, der fortsætter i gymnasiet, har haft fransk i folkeskolen, vil i sig selv kunne bevirke en styrkelse af faget fransk i gymnasiet.

Spm. nr. S 624

Til justitsministeren (12/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det ved hjælp af selskabsændringer er muligt at undgå eller mindske et økonomisk ansvar, der er indtruffet før selskabsændringen, og vil ministeren i bekræftende fald tage initiativ til, at dette i selskabslovgivningen umuliggøres – eventuelt efter de retningslinjer, der findes i konkurslovgivningen?«

Begrundelse

Eternitfabrikken i Aalborg står over for en række erstatningssager på grund af fejl i leverede tagplader. Efter at dette forhold var en bekendtgørelse, har eternitfabrikken foretaget en selskabsændring, som efter de flestes opfattelse vil lægge et loft over det beløb, der vil være til rådighed til eventuelle erstatninger. Det virker uacceptabelt, såfremt et firma på denne måde kan bringe penge i ly for erstatningskrav, som man allerede har pådraget sig.

Svar (25/1 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har i anledning af spørgsmålet indhentet følgende udtalelse fra Erhvervsministeriet, hvorunder selskabslovgivningen hører:

»Generelt er der i lovgivningen ikke noget til hinder for, at det selskab, mod hvilket der er rejst erstatningskrav, sælger sine aktiviteter, herunder datterselskaber, til et andet selskab, eventuelt inden for samme koncern, hvis salget sker på markedsvilkår.

Sker handelen på markedsvilkår, vil det sælgende selskab modtage et vederlag, der modsvare værdien af de solgte aktiver. Herved sikres, at det sælgende selskabs kreditorer ikke lider tab i forbindelse med salget af aktiviteterne, idet dækning af kreditorernes krav allerede før et eventuelt salg vil være maksimeret til højst værdien af selskabets aktiver. Salg på markedsvilkår ændrer således ikke kreditorernes mulighed for at få dækket deres krav.

Hvorvidt salg af et selskabs aktiviteter er sket på markedsvilkår, kræver en nærmere bedømmelse af de samlede omstændigheder i forbindelse med salget. En sådan bedømmelse vil i givet fald skulle foretages af domstolene i forbindelse med et søgsmål.«

Erhvervsministeriet har oplyst, at man på denne baggrund ikke finder, at der er behov for at ændre selskabslovgivningen.

Justitsministeriet kan supplerende oplyse, at i tilfælde af, at et selskab ikke er i stand til at opfylde sine forpligtelser, herunder erstatningskrav, efterhånden som de forfalder, vil selskabet kunne tages under konkursbehandling. Dette indebærer, at konkurslovens bestemmelser om omstødelse efter omstændighederne vil kunne bringes i anvendelse, således at forringende dispositioner, der formindsker boets aktivmasse,

og forrykkende dispositioner, der medfører en anden fordeling mellem kreditorerne end den, der følger af konkurslovens regler, vil kunne til-sidesættes.

regnet fra modtagelsen af ansøgningen til afgørelsen har været ca. en måned.

Spm. nr. S 626

Til justitsministeren (12/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om en sagsbehandling på et halvt år eller mere på ansøgning om fri proces er sædvanlig, og vil ministeren i benægtende fald oplyse, hvad regeringen agter at gøre for at nedbringe sagsbehandlingstiden?«

Begrundelse

Regeringen har gang på gang oplyst, at sagsbehandlingstider skulle nedbringes, men virkeligheden synes at være, at der ikke er sket noget på dette område, hvilket ikke er acceptabelt for borgerne.

Svar (25/1 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Fri proces i sager i 1. instans meddeles af statsamterne. Et afslag kan påklages til Civilretsdirektoratet.

Myndighedernes sagsbehandlingstid afhænger bl.a. af, om myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse i sagen. Det er som regel parterne selv, der skal fremskaffe oplysninger til brug for sagen.

Civilretsdirektoratet har oplyst, at direktoratets sagsbehandlingstid normalt ikke overstiger tre måneder, og at direktoratet ikke er i besiddelse af generelle oplysninger om statsamternes sagsbehandlingstid i sager om fri proces.

Særligt for så vidt angår sagerne om fri proces til sagsanlæg mod Dansk Eternit A/S, fremgår det af de klagesager, som Civilretsdirektoratet for tiden behandler, at ansøgningerne er modtaget i statsamterne i perioden fra midten af august til slutningen af oktober 1994, og at statsamternes gennemsnitlige sagsbehandlingstid

Spm. nr. S 628

Til justitsministeren (12/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om og eventuelt hvorledes antallet af sager om samme forhold påvirker vurderingen af, om der skal gives fri proces, og vil ministeren i bekræftende fald oplyse de præcise regler herom, og vil ministeren oplyse, hvor mange der har søgt om fri proces i sagen om de nye asbestfri tagplader med produktionsfejl fra Dansk Eternit A/S?«

Svar (25/1 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Ifølge § 7, stk. 1, i bekendtgørelsen om fri proces skal der, når en ansøgning om fri proces er indgivet af flere, ved afgørelsen tages hensyn til, om ansøgerne i fællesskab er i stand til at bære de omkostninger, der er forbundet med sagen.

Ifølge § 7, stk. 2, gælder det samme, selv om ansøgningen kun er indgivet af en enkelt, når sagens udfald har betydning for flere.

Det beror på et skøn, hvornår der er tale om en sag, hvis udfald har betydning for flere, men anvendelse af § 7, stk. 2, forudsætter normalt, at den flerhed af personer, der har interesse i sagen, har indledt samarbejde om sagen med aftale om deling af sagens omkostninger, eller at en sådan ordning er så nærliggende, at det må påhvile ansøgerne at søge en sådan aftale etableret.

Af oplysninger fra statsamterne, som Civilretsdirektoratet har indhentet telefonisk, fremgår, at man indtil nu har modtaget i alt ca. 110 ansøgninger om fri proces til sagsanlæg mod Dansk Eternit A/S m.fl.

Spm. nr. S 660

Til socialministeren (17/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Finder ministeren det rimeligt og retfærdigt, at pensionister i såkaldte moderne plejehjem og i almindelige plejehjem forskelsbehandles, når det drejer sig om momspligt af rengøring?«

Begrundelse

Pensionister, der bor i moderne plejehjem, bor efter boligreguleringsloven og ældreboligloven i eget hjem og modtager her kommunal hjemmehjælp, som er gratis for modtageren. Hvis pensionisten derimod er anvist plads i ægte plejehjem, har regeringen fastslået, at de serviceydelser som f.eks. vask og rengøring, som pensionisten efter den fulde pensionsudbetaling nu skal betale, er momspligtige. Dette giver en fuldstændig uacceptabel forskelsbehandling, som regeringen må drage omsorg for ophører.

Svar (25/1 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det kan oplyses, at Momsnævnet på baggrund af en henvendelse fra Socialministeriet har behandlet spørgsmålet om, hvorvidt der skal betales moms af nogle ydelser, som beboere i plejehjem modtager.

I en skrivelse af 15. december 1994 har nævnet bl.a. fastslået, at der ikke skal betales moms af betaling for bolig, el og varme. Vedrørende leverance af kost og leje af linned er det nævnets opfattelse, at disse må anses for ydet i nært tilknytning til social forsyning og bistand og derfor kan leveres momsfrit af kommunen.

Andre valgfrie ydelser – vask og rengøring, herunder vinduespudsning – er ifølge Momsnævnet ikke omfattet af momslovens fritagelsesbestemmelser, idet de efter nævnets opfattelse ikke ydes i nær tilknytning til den sociale bistand.

Kommuner skal derfor i givet fald momsregistreres for disse leverancer. Told- og skatteregionerne – med rekurs til Told og Skattestyrelsen – træffer afgørelse om, i hvilket omfang det offentlige skal betale moms efter momsloven.

Socialministeriet kan henholde sig hertil, idet spørgsmålet om moms på ydelser alene hører under Skatteministeriets område.

Socialministeriet skal tilføje, at i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 964 af 30 november 1994 er der fastsat regler om, at kommunalbestyrelsen skal tilbyde beboerne bolig, el, varme, kost, vask, rengøring og leje af linned, og at obligatoriske ydelser er bolig, el og varme; øvrige ydelser er valgfrie.

Beboerne skal betale for de obligatoriske ydelser og de valgte valgfrie ydelser. Betalingen for ydelser ud over bolig, el og varme fastsættes som for beboere i eget hjem, jf. Socialministeriets orienteringsskrivelse af 30. november 1994 om revision af Socialministeriets bekendtgørelse om ydelser og betaling for bolig m.v. i plejehjem, beskyttede boliger, daghjem og dagcentre.

Det er kommunalbestyrelsen, som konkret fastsætter betalingen. Da beboere i eget hjem ikke skal betale for varig hjemmehjælp til rengøring m.v., skal der efter Socialministeriets opfattelse ikke kræves betaling for hjælp til rengøring fra plejhjemsbeboere, som hvis de boede i eget hjem ville være berettiget til at modtage varig hjemmehjælp til rengøring.

Spørgsmålet om moms af betaling for rengøring vil derfor efter Socialministeriets vurdering kun undtagelsesvis have praktisk betydning.

Spm. nr. S 694

Til finansministeren (20/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse om – og i givet fald hvornår – regeringen fremsætter forslag om, at inkonvertible lån kan omlægges, samt hvilke grupper der vil blive omfattet af forslaget, og efter hvilke retningslinjer omlægningen skal kunne ske?«

Begrundelse

I foråret 1994 fremsatte Venstre, Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiet et forslag, der skulle gøre det muligt for ejere af fast ejendom prioriteret med inkonvertible lån at omlægge disse lån. Regeringen erkendte ved den lejlighed, at der var behov for at få løst det problem, en del af disse ejere havde, og som gjorde, at de i realiteten var stavnsbundne til ejendommen.

Regeringen lavede en undersøgelse, som for længst er færdig, og derfor er det på tide, at denne hårdt ramte befolkningsgruppe får oplyst om – og i givet fald hvornår – regeringen har tænkt sig at fremsætte lovforslaget. Det bedes samtidig oplyst, hvem der vil blive omfattet, og efter hvilke retningslinjer omlægningen skal kunne ske.

Svar (27/1 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):
Regeringen har på baggrund af betænkning afgivet af Folketingets Boligudvalg den 24. maj 1994 undersøgt mulighederne for og problemerne ved at løse det specifikke problem for låntager med særligt høje kurser som følge af indlåsnings effekter på inkonverterbare realkreditlån.

Denne undersøgelse er foretaget i Det Tværministerielle Kontaktudvalg vedrørende det finansielle marked under Økonomiministeriet. Resultatet er af økonomiministeren forelagt Folketingets Boligudvalg og har været sendt til høring i Realkreditrådet.

Regeringen vil på baggrund af undersøgelsen og Realkreditrådets høringssvar af 22. december 1994 nærmere overveje mulighederne for en omlægningsordning. Herunder overvejes de præcise vilkår for en eventuel omlægning, og hvilke lån der i givet fald kan omfattes.

Når disse overvejelser er afsluttet, vil økonomiministeren orientere Folketingets Boligudvalg, og et eventuelt lovforslag vil blive fremsat i løbet af foråret 1995.

Spm. nr. S 718

Til socialministeren (25/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren redegøre for, efter hvilke regler om antal opholdsår efter det fyldte 15. år familiesammenførte slægtninge opnår pension i Danmark?«

Begrundelse

Det påstås til stadighed fra regeringens side, at flygtninge ikke har særrettigheder i forhold til danskere, men når det gælder danskere, der på

grund af ophold i udlandet ikke kan opfylde reglerne om antallet af opholdsår her i landet efter det fyldte 15. år, er det en kendsgerning, at disse danskere er ringere stillet end flygtninge. Danskerne får kun forholdsvis pension (brøkdelspension) for det antal år, de har været i Danmark efter det fyldte 15. år – også uanset, at der på grund af manglende konventioner eller andet ikke udbetales nogen form for pension fra opholdslandet – mens flygtninge automatisk får tillagt opholdsår fra hjemlandet og derfor næsten altid kan opnå fuld pension. Denne diskrimination af danske statsborgere må ophøre.

Svar (2/2 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):
Betingelserne for at modtage dansk pension er som udgangspunkt, at ansøgeren har dansk indfødsret, har fast bopæl her i landet og har haft det i mindst 3 år mellem det fyldte 15. og 67. år.

Betingelsen om dansk indfødsret gælder i henhold til § 3, stk. 2 og 3 i pensionsloven, ikke for personer, der har haft fast bopæl her i landet i mindst 10 år mellem det fyldte 15. og det fyldte 67. år, heraf mindst 5 år umiddelbart inden det tidspunkt, hvorfra pensionen ydes, samt for udlændinge, som har fået opholdstilladelse i Danmark efter § 7 eller § 8 i udlændingeloven.

Størrelsen af en eventuel tilkendt pension er afhængig af antallet af bopælsår i Danmark.

Ret til fuld folkepension for personer fyldt 67 år er i henhold til § 5 i lov om social pension betinget af mindst 40 års fast bopæl i Danmark mellem det fyldte 15. og det fyldte 67. år. Er betingelsen for fuld pension ikke opfyldt, fastsættes pensionen efter forholdet mellem bopælstiden og 40 år.

Ret til fuld førtidspension er i henhold til § 6 i lov om social pension betinget af, at ansøgerens bopælstid udgør mindst 4/5 af årene fra det fyldte 15. år til det tidspunkt, hvorfra pensionen ydes. Er betingelsen for fuld pension ikke opfyldt, fastsættes pensionen efter forholdet mellem bopælstid og 4/5 af tiden fra det fyldte 15. år til det tidspunkt, hvorfra pensionen ydes.

Der gælder de samme regler for optjening, uanset om der er tale om en dansk eller udenlandsk statsborger. Det er den tilknytning – dvs. antal bopælsår – en ansøger om pension har haft til Danmark før pensionsansøgningen, der får betydning for størrelsen af den danske pension.

Udformningen af dette optjeningsprincip bygger på den principielle forudsætning, at den danske pension suppleres med pension fra et andet bopælsland for de perioder, hvor der ikke har været bopæl her i landet, således at den sammenlagte pension fra bopælslandene svarer til en fuld pension. De nuværende regler blev indført i forbindelse med Danmarks indtræden i EF.

Hvad angår flygtninges optjening af pension, blev reglerne herfor ændret i 1984. Baggrunden herfor var, at flygtninge under opholdet i Danmark kun ville have mulighed for at optjene en meget beskeden brøkpension, og fordi flygtninge i almindelighed ikke som andre med bopælstid i udlandet har mulighed for at få et evt. pensionstilgodehavende udbetalt fra oprindelseslandet.

Af disse grunde får flygtninge, der har fået opholdstilladelse i Danmark efter § 7 eller § 8 i udlændingeloven, medregnet bopælstiden i oprindelseslandet i optjeningsperioden, jf. § 9 i lov om social pension. Det samme gælder for perioder i et andet tidligere bopælsland, hvor de har været anset for flygtninge. Men det gælder ikke, hvis de i disse perioder har optjent pension i de pågældende lande.

Familiesammenførte slægtinge har opholdstilladelse efter § 9 i udlændingeloven og vil derfor ikke være omfattet af § 9 i lov om social pension.

Alle personer, der ikke har optjent ret til fuld pension, har mulighed for at søge om at få dækket et eventuelt ekstra hjælpebehov ved et personligt tillæg.

Ud fra ovenstående finder jeg ikke, at der er grundlag for at overveje ændringer på dette område.

Spm. nr. S 719

Til socialministeren (25/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at en flygtning, der bliver tildelt pension i Danmark, ikke får sin pension beskåret (brøkdelspension), uanset at den pågældende ikke har haft bopæl i Danmark i det krævede antal år efter det fyldte 15. år?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 718.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 718).

Spm. nr. S 720

Til socialministeren (25/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at en dansk statsborger, der har haft ophold i udlandet efter det fyldte 15. år, får fradrag i den i Danmark tildelte pension (brøkdelspension), såfremt den pågældende ikke opfylder det krævede antal opholdsår efter det 15. år, og at dette gælder, uanset at der ikke ydes personen nogen form for pension fra udlandet?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 718.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 718).

Spm. nr. S 721

Til socialministeren (25/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Finder ministeren den forskelsbehandling, der finder sted mellem flygtninge og danske statsborgere, acceptabel, og hvad agter ministeren at gøre for at bringe forskelsbehandlingen til ophør?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 718.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 718).

Spm. nr. S 722

Til socialministeren (25/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren sikre, at brugere af hjælpemidler efter bistanndslovens § 58, såfremt disse er af personlig art, sikres frit forbrugsvalg, indtil en bekendtgørelse foreligger, ved at lade forbrugeren få ret til at medtage et tilskud til egen leverandør, der svarer til den udgift, der ligger i den kommunale aftale?«

Begrundelse

Under debatten om Fremskridtspartiets beslutningsforslag nr. B 28 om personlige hjælpemidler udtrykte et stort flertal i Folketinget sig positivt med hensyn til at sikre det frie forbrugsvalg. Forslagsstillerne accepterede, at man afventede udvalgsarbejdet vedrørende synshjælpemidler indtil 1. maj 1995, idet der skulle udarbejdes en »nøgle« for tilskuddets størrelse.

Indtil dette er sket, vil det være rimeligt, at »nøglen« er det beløb, som ligger i den kommunale aftale på området. Derved kan vi sikre det frie forbrugsvalg nu uden at ændre ved tilskuddenes størrelse. Så her er altså en model, der ikke koster penge, men kun politisk vilje, og den blev positivt udtrykt under forslaget første behandling.

Svar (31/1 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

I begrundelsen for spørgsmålet er der henvist til, at der under debatten om Fremskridtspartiets beslutningsforslag nr. B 28 om personlige hjælpemidler var et stort flertal, der udtrykte sig positivt med hensyn til at sikre det frie forbrugsvalg, men at forslagsstillerne accepterede, at man afventede udvalgsarbejdet vedrørende synshjælpemidler indtil 1. maj 1995, idet der skulle udarbejdes en »nøgle« for tilskuddets størrelse. Indtil dette er sket, finder spørgeren det rimeligt, at »nøglen« sættes til det beløb, der ligger i den kommunale aftale.

Forslaget går således på at indføre en »kontanttilskudsmodel« på en del af området for hjælpemidler, hvilket kræver en ændring af Socialministeriets bekendtgørelse nr. 303 af 10. juni 1988 om ydelse af hjælpemidler efter bistanndslovens § 58.

Arbejdsgruppen om synshjælpemidler efter bistanndslovens § 58, der har deltagelse af repræsentanter fra såvel brugerside som fra de finansierende myndigheder – amter og kommuner – har bl.a. til opgave at overveje, om hjælp til briller og kontaktlinser fremover bør ydes i form af et kontanttilskud. Ud over denne arbejdsgruppe, der skal gennemgå et »hjørne« af hjælpemiddelbekendtgørelsen, er jeg i færd med at nedsætte et udvalg, der skal gennemgå hele området for hjælpemidler efter bistanndslovens § 58. Dette udvalg skal bl.a. vurdere behovet for ændrede principper og opstille modeller med dertil hørende beregninger af økonomiske konsekvenser, der kan danne grundlag for eventuelle regelændringer. Spørgsmålet om sikring af brugernes indflydelse på valg af leverandør vil indgå i udvalgets overvejelser.

Dette udvalgsarbejde vil muligvis vise et behov for ændrede regler, men forinden der foreligger materiale til belysning af konsekvenserne ved de forskellige løsningsmodeller, vil det være uhensigtsmæssigt at lægge sig fast på en bestemt model.

Spm. nr. S 723

Til socialministeren (25/1 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren bekræfte, at en kommune ikke kan opnå statsrefusion/tilskud til udgifter, såfremt der ikke foreligger bilag, og vil ministeren fastslå, at en kommune ikke lovligt kan indføre en bagatelgrænse på f.eks. 1.000 kr. og vedtage, at udgifter inden for denne grænse ikke kræver bilag (opbevaret), og vil ministeren, såfremt svarene er bekræftende, tage initiativ til, at der sker en opgørelse og tilbagebetaling af de beløb, Aalborg Kommune i en periode uretmæssigt har udbetalt og modtaget statsrefusion/tilskud for?«

Svar (30/1 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

På de dele af det sociale område, hvor der udbetales statsrefusion eller tilskud, er der fastsat regler for kommunernes regnskabsaflæggelse og for revision af kommunernes regnskaber.

Reglerne findes i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 927 af 2. december 1993 om kommunernes regnskabsaflæggelse og statsrefusion m.v. på visse dele af det sociale område og nr. 926 af 2. december 1993 om revision af kommunernes regnskaber på visse dele af det sociale område.

I bekendtgørelse nr. 927 om regnskabsaflæggelsen er det fastsat (§ 3), at oplysninger i en sag i videst muligt omfang skal være dokumenterede. Dokumentationen kan f.eks. bestå i erklæringer/attester fra folkeregister, skatteforvaltninger, andre myndigheder, skoler og tidligere arbejdsgivere samt i kopier af årsopgørelser, regnskaber, lønsedler, kontoudtog og lign.

Der skal for hver enkelt type sagssekspedition umiddelbart foreligge såvel de i lov og cirkulære krævede oplysninger og erklæringer som de oplysninger m.v., der i øvrigt må betragtes som en forudsætning for, at en afgørelse kan træffes (§ 5).

I bekendtgørelsen er det præciseret (§ 13), at det er en forudsætning for at opnå statsrefusion, at bestemmelserne i de enkelte love og de i medfør heraf fastsatte regler er overholdt, herunder også regnskabsbekendtgørelsen.

I bekendtgørelse nr. 926 om revisionen er det fastsat (§ 3), at denne skal foretages i overensstemmelse med god offentlig revisionskik, dvs. at det ved revisionen skal efterprøves, om regnskabet er rigtigt, og om de dispositioner, der er omfattet af regnskabsaflæggelsen, er i overensstemmelse med meddelte bevillinger, love og andre forskrifter samt indgåede aftaler og sædvanlig praksis. Ved revisionsbesøg i løbet af året skal revisor efterprøve, om kommunens forretningsgange og sagsbehandling inden for de berørte områder er hensigtsmæssige og betryggende.

Det kan i øvrigt oplyses, at det for hele det kommunale område ifølge den kommunale styrelseslov (§ 42, stk. 3) gælder, at revisionen regelmæssigt skal foretage en kritisk gennemgang af kommunens regnskabsføring og de i forbindelse hermed etablerede kontrolforanstaltninger for at efterprøve, om de er betryggende.

Bekendtgørelsen fastsætter, at revisor hvert år skal afgive en beretning om revisionen af området (§ 8). I beretningen redegøres for den udførte revision samt alle væsentlige forhold, der har givet anledning til bemærkninger. Manglende dokumentation vil altid medføre revisionsbemærkninger.

Kommunalbestyrelsen skal senest den 31. december i året efter regnskabsåret indsende beretningen til Socialministeriet bilagt kommunalbestyrelsens besvarelse af eventuelle revisionsbemærkninger.

Socialministeriet gennemgår herefter beretningen og kommunalbestyrelsens besvarelse og træffer afgørelse om de spørgsmål, der har betydning for statsrefusion og tilskud. Herudover gives der vejledning i det omfang, gennemgangen måtte give anledning til dette.

Som det fremgår af ovenstående, skal der altid være dokumentation i sagerne, herunder dokumentation for, at de udbetalte beløb er anvendt til formålet.

Uden dokumentation kan revisor reelt ikke efterprøve, om kommunens forretningsgang og sagsbehandling er hensigtsmæssig og betryggende.

Der er således ikke hjemmel til at fastsætte en bagatelgrænse på f.eks. 1.000 kr.

Hvis det af revisionsberetningen for Aalborg Kommune for 1993 (den er ikke modtaget endnu) fremgår, at kommunen har indført en bagatelgrænse som nævnt i spørgsmålet, vil Socialministeriet efter reglerne forlange refusionsmæssig berigtigelse i samtlige de sager, hvor der ikke er den fornødne dokumentation. Det vil sige, at kommunen skal betale statsrefusionen tilbage.

Denne opgørelse og tilbagebetaling er underlagt den sædvanlige revisionsmæssige bedømmelse.

Spm. nr. S 610

Til sundhedsministeren (11/1 95) af:

Svend Aage Jensby (V):

»Kan ministeren bekræfte, at den vederlagsfrie fysioterapeutiske behandling for en række patienters vedkommende er eller vil blive indskrænket og begrundelsen herfor, samt oplyse, hvilke indskrænkninger der eventuelt er tale om?«

Begrundelse

En række personer med forskellige lidelser har i en årrække kunnet modtage vederlagsfri fysioterapeutisk behandling for svære lidelser, hvil-

ket har gjort det muligt for de pågældende at føre en tilværelse med minimerede gener, hvorved samfundet utvivlsomt er sparet for betydelige udgifter, som måtte følge af manglende behandling. Det forlyder nu, at denne vederlagsfri behandling vil blive indskrænket væsentligt.

Svar (17/1 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

En arbejdsgruppe under Sundhedsministeriet afgav i foråret 1994 en redegørelse om ordningen med vederlagsfri fysioterapi. Som det også fremgik af mit svar på spørgsmål nr. S 935 den 5. april 1994 og spørgsmål nr. S 1556 den 6. juli 1994, er det besluttet at omlægge ordningen med vederlagsfri fysioterapi efter forslagene i redegørelsen.

I redegørelsen anbefaler arbejdsgruppen en udvidelse af kredsen, der modtager vederlagsfri fysioterapi. Samtidig foreslås det, at der indføres et generelt loft for antallet af behandlingsmoduler pr. år samt en udvidet brug af holdtræning.

Brugerne af ordningen med vederlagsfri fysioterapi har i arbejdsgruppen været repræsenteret af De Samvirkende Invalideorganisationer. I arbejdsgruppen var der enighed om at anbefale de nævnte ændringer af ordningen.

Sundhedsministeriet anmodede i juni 1994 Sygesikringens Forhandlingsudvalg om at optage forhandling med Danske Fysioterapeuter om en gennemførelse af de overenskomstmæssige spørgsmål, der følger af den foreslåede revision af ordningen om vederlagsfri fysioterapi.

Jeg er blevet orienteret om, at parterne af især tidsmæssige årsager endnu ikke har afsluttet forhandlingerne. Det er mit håb, at forhandlingerne snart kan færdiggøres, således at en ny og forbedret ordning med vederlagsfri fysioterapi kan træde i kraft.

Spm. nr. S 688

Til undervisningsministeren (19/1 95) af:

Karen Højte Jensen (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes den ekstrabevilling til de tekniske skoler på 175 mio. kr. i 1994, som omtales i Det Fri Aktuelt den 4. januar

1995, fordeler sig på hver enkelt af de 56 tekniske skoler?«

Begrundelse

Af artiklen fremgår, at de tekniske skolars økonomi generelt er meget alvorlig, men at der for at afhjælpe dette er bevilget ekstra 175 mio. kr.

Svar (27/1 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Med vedtagelsen af finansloven for 1995 er der sket følgende forbedringer for de tekniske skoler i forhold til budgetoverslaget for 1995, som det fremstod i finanslov 1994 (for alle elevtalsafhængige forbedringer er beløbene angivet efter forventet samlet aktivitet):

Fortsat friholdelse for produktivtetsbesparelse: 74 mio. kr., som fordeles mellem skolerne proportionalt med skolerens årselevaktivitet.

Omlægning af HTX-uddannelsen: 24 mio. kr., der kommer de 42 skoler til gode, der gennemfører uddannelsen.

Forbedring af taxametre for designuddannelsen og laborantuddannelsen: 5 mio. kr. Designuddannelsen gennemføres ved 2 tekniske skoler og laborantuddannelsen ved 11 skoler.

Forbedring af grundtilskuddet pr. skole fra 1,0 mio. kr. til 1,5 mio. kr. (For den ene tekniske skole med under 100 årselever dog fra 0,6 mio. kr. til 0,9 mio. kr., og for de såkaldte kombinationsskoler, der er både handelsskoler og tekniske skoler, er forbedringen på det tekniske område på 1,0 mio. kr.): 30 mio. kr.

Udvidelse af det samlede bygningstaxameteret med midler fra Byggedirektoratets puljer, hvoraf 22 mio. kr. forventes brugt til de tekniske uddannelser. Fordeles mellem skolerne i forhold til deres aktivitet.

Forbedring af undervisningstaxameteret på åben uddannelse for de tekniske uddannelser med typisk 8.000 kr. pr. årselev: 9 mio. kr. og indførelse af bygningstaxameter for åben uddannelse: 10 mio. kr. for de tekniske uddannelser. Fordeles imellem skolerne i forhold til skolerens aktivitet på åben uddannelse.

Fortsættelse af tillægstaxameter for voksne elever. Forventes i 1995 at udløse 6 mio. kr. til de tekniske uddannelser. Udløses i forhold til skolerens voksenuddannelsesaktivitet.

I alt forbedringer på ca. 180 mio. kr.

Hertil kommer, at der i forbindelse med indførelsen af bygningsstaxameterordningen i en overgangsperiode er indført en delvis kompensation for fald i bygningstilskud som følge af fald i årselevaktiviteten. Denne udgift kan endnu ikke beregnes.

Da de fleste forbedringer er i takster, der udbetales i forhold til elevtallet, kan de ikke på nuværende tidspunkt opgøres for den enkelte skole.

Spm. nr. S 689

Til undervisningsministeren (19/1 95) af:

Karen Højte Jensen (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes forholdet mellem udgifterne til henholdsvis uddannelse og drift er og har udviklet sig de sidste 4 år på de tekniske skoler?«

Begrundelse

Det fremgår af en artikel i Det Fri Aktuelt den 4. januar 1995, at der nu flyttes midler fra undervisningen til driften med alvorlige konsekvenser for undervisningens kvalitet.

Svar (27/1 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Erhvervsskolerne får tilskud til såvel undervisning som fællesudgifter (drifts- såvel som bygnings-tilskud) beregnet ud fra skolernes aktivitet på erhvervsuddannelser, erhvervgymnasiale uddannelser, korte videregående uddannelser og adgangskurser til disse uddannelser. Hertil kommer 1,5 mio. kr. i grundtilskud til hver skole.

Ifølge erhvervsskolelovens § 19 indgår alle tilskud til erhvervsskolerne i et bloktilskud, som skolen samlet disponerer over. Det er derfor helt naturligt, at der er skoler, der bruger mere af fællesudgifter, end der tilskudsmæssigt er udbetalt som fællestilskud, og vice versa. Men for alle skoler under ét bør tilskudsfordelingen og udgiftsfordelingen være nogenlunde den samme.

Når man ser på skolernes regnskaber, er der ud over de ovenfor nævnte kerneaktiviteter en

række andre aktiviteter: Åben uddannelse, arbejdsmarkedets efteruddannelseskurser, skolepraktik og indtægtsdækket virksomhed. Både undervisnings- og driftstilskud indgår i disse aktiviteterets driftsresultat. Det er derfor nødvendigt, at der skal ske en regnskabsteknisk overførsel af et dækningsbidrag til fællesområdet fra disse aktiviteterets resultater, før skolens samlede tilskud og indtægter til fællesområdet kan sammenholdes med skolens samlede udgifter på fællesområdet.

Hertil kommer, at en række skoler samler opsparing til genanskaffelse af undervisningsudstyr (afskrivninger på udstyr) under fællesområdet, indtil pengene anvendes af undervisningsafdelingerne.

Begge disse forhold bevirker, at der regnskabsteknisk flyttes penge fra undervisningsformålene til fællesområdet.

Der er ikke foretaget besparelser på undervisningstaxametrene i de seneste fire år med henblik på at øge fællestilskudssatserne.

Spm. nr. S 690

Til undervisningsministeren (19/1 95) af:

Karen Højte Jensen (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvor stor en del af den enkelte tekniske skoles udgifter der dækkes gennem bevillinger, som er uafhængige henholdsvis afhængige af det aktuelle elevtal?«

Svar (27/1 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Erhvervsskolernes tilskud fra Undervisningsministeriet er 4-delt, idet tilskuddene omfatter:

- Grundtilskud, der ydes pr. skole.
- Undervisningstaxametertilskud, der ydes pr. årselev (40 elevuger) til dækning af lærerløn, materialer og udstyr.
- Fællestilskud, der ydes pr. årselev, til dækning af administration, ledelse og bygningsdrift.
- Bygningstaxameter, der ydes pr. årselev, til dækning af bygningskapitaludgifter (prioriteter, husleje, vedligehold og afskrivning).

Det er således alene grundtilskuddet, der i 1995 udgør 1,5 mio. kr. pr. skole, der ikke er afhængigt af elevtallet.

Indtil udgangen af 1994 blev skolernes udgifter til prioritetsydelse og godkendte huslejeudgifter ydet efter en refusionsmodel. Med virkning fra 1. januar 1995 er også tilskud til bygnin-
gerne blevet afhængigt af elevtallet ved indfø-
relsen af bygningstaxameter.

De fire typer af tilskud udgør tilsammen det bloktilskud, som skal finansiere de uddannelser, skolerne gennemfører inden for erhvervsud-
dannelserne, de erhvervs-gymnasiale uddannel-
ser, de korte videregående uddannelser og
adgangskurser i forbindelse hermed.

Det fremgår af erhvervsskolelovens § 19, at skolen disponerer frit ved anvendelsen af de samlede statslige tilskud og øvrige indtægter under ét. Skolerne kan opspare tilskud til anvendelse i følgende finansår til skole- og undervisningsvirksomhed.

Der behøver derfor ikke på den enkelte skole i det enkelte år at være overensstemmelse mellem tilskuddets fordeling på direkte undervisningstaxameter og fællesformål og skolernes konterede udgiftsfordeling.

Det vil endvidere være naturligt, at skoler med stor aktivitet har en relativt mindre fællesudgiftsandel, mens skoler med mindre årselevaktivitet har en relativt større fællesudgiftsandel. Hvis man omregner grundtilskuddet til et tilskud pr. årselev, udgør det 3.000 kr. pr. årselev for en skole med 500 årselever, men kun 1.000 kr. pr. årselev for en skole med 1.500 årselever. Dette kan sammenholdes med, at fællesdriftstaksten for en typisk uddannelse er 12.800 kr. pr. årselev.

En typisk bygningstaxametertakst er 13.900 kr., og en typisk undervisningstakst 53.600 kr. Dette betyder, at en skole med 500 årselever, der alle er på uddannelser med den mest typiske takst, får sit tilskud fordelt med 64 pct. til undervisning og 36 pct. til fællesudgifter, mens tilskudsfordelingen for en skole med 1.500 årselever er 66 pct. til undervisning og 34 pct. til fællesudgifter.

I 1992-regnskaberne udgjorde undervisningsudgifterne for de tekniske skoler under ét 64 pct. og fællesudgifterne 36 pct. af udgifterne.

Alt tyder derfor på, at grundtilskuddet (det eneste tilskud, der er uafhængigt af elevtallet), på en rimelig måde kompenserer de små erhvervsskoler for de udgifter, der er uafhængige af elevtallet.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål

Ad spm. nr. S 478

Fra miljø- og energiministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Bruno Jerup (EL.) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 2053, var sålydende:

Spm. nr. S 478

Til miljø- og energiministeren (19/12 94) af:
Bruno Jerup (EL.):

»Vil ministeren med henvisning til regeringsgrundlagets hensigts erklæring om at fremme en aktiv indflydelse i hverdagen for alle befolkningsgrupper og være lydhør over for interesser og holdninger uden for Folketinget oplyse, hvilke initiativer ministeren har taget – og vil tage – for at inddrage relevante borgergrupper i beslutningsprocessen vedrørende det nye udkast til vejledning om skydebaner?«

Supplerende svar (25/1 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
I forlængelse af min besvarelse af 22. december 1994 skal jeg for god ordens skyld præcisere sidste afsnit i besvarelsen. Denne del af besvarelsen er ufuldstændig og kan misforstås på den måde, at Danmarks Naturfredningsforening generelt er klageberettiget i konkrete skydebanesager, der af kommunalbestyrelsen afgøres i henhold til miljøbeskyttelseslovens kapitel 5. Dette er ikke tilfældet, idet Danmarks Naturfredningsforening efter miljøbeskyttelseslovens § 99, stk. 1, alene kan påklage afgørelser efter kapitel 4 og 5 truffet af amtsrådene.

Skydebanevejledningen har været sendt til høring hos relevante organisationer, herunder Danmarks Naturfredningsforening, Greenpeace, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Forbrugerrådet, Dansk Ornitologisk Forening og Friluftsrådet samt hos de foreninger, der repræsenterer skytterne. Af de nævnte har Danmarks Naturfredningsforening, Dansk Ornitologisk Forening og skytteforeningerne afgivet hørings-
svar.

I forbindelse med høringen har Miljøstyrelsen også uopfordret fået henvendelser fra en række beboere og beboergrupper. Disse henvendelser indgår også i styrelsens overvejelser om korrektioner til høringsudkastet.

Spm. nr. S 702

Til miljø- og energiministeren (20/1 95) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Er ministeren enig med Naturklagenævnet i, at det er i overensstemmelse med planlovens ånd og principper, at en kommune i forbindelse med udvidelse af et butikscenter dispenserer fra en allerede vedtagne lokalplan, således at de i lokalplanen fastsatte 2.700 kvadratmeter udvides til 3.400 kvadratmeter, og så der etableres ekstra fra- og tilkørsler – endog uden at høre de berørte beboere i området, som har klaget over den oprindelige lokalplan?«

Begrundelse

Naturklagenævnet har i en afgørelse dateret 14. december 1994 godkendt, at Århus Kommune har dispenseret fra den vedtagne lokalplan nr. 333, således at de fastsatte 2.700 kvadratmeter for et butikscenter udvides til 3.400. Derudover har man dispenseret fra lokalplanens bestemmelser om til- og frakørsler og parkeringsforhold. Dette er sket, uden at de berørte beboere i området og de berørte klagere er blevet hørt.

Hvis en kommune har mulighed for at dispensere for omfanget af et butikscenter i en vedtagen lokalplan, gør man planlovens forudsætninger om høring til en illusion, for den enkelte kommune har så alligevel mulighed for at tilsidesætte indholdet i en vedtagen lokalplan, typisk efter et kommunevalg, når gemytterne er faldet til ro.

Butikscenres størrelse og lokalisering har stor betydning for et lokalområde, ikke bare for den trafikmæssige belastning, men også for udviklingen i butiksstrukturen. Derfor har den aktuelle sag principiel betydning.

Svar (27/1 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg skal indledningsvis bemærke, at Naturklagenævnet er en uafhængig klageinstans. Nævnets afgørelser er endelige, dvs. de kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 58, stk. 3, i planloven. Nævnets afgørelser kan derimod indbringes for de almindelige domstole, jf. grundlovens § 63. De er også omfattet af ombudsmandskontrollen.

Jeg vil ikke uddybe den konkrete sag nærmere, idet det er kommunalbestyrelsen, der har kompetencen til at vurdere, om en dispensation vil være i strid med principperne i en lokalplan.

Naturklagenævnet har i den konkrete sag med afgørelse af 14. december 1994 fundet, at Århus Kommune havde hjemmel i planlovens § 19, stk. 1, til at meddele dispensationen af 26. oktober 1994 fra lokalplan nr. 333.

Naturklagenævnet finder ligeledes, at kommunen har fulgt lovens bestemmelser om høring inden afgørelse. Kommunen har skriftligt orienteret om dispensationsansøgningen over for ejere og brugere i det område, der er omfattet af lokalplanen, samt over for naboerne til den omhandlede ejendom og andre, som efter kommunalbestyrelsens vurdering har interesse i sagen.

Spm. nr. S 713

Til kulturministeren (24/1 95) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Hvilke initiativer er der taget, og hvilke agter ministeren at tage for at sikre bespisning i dansk økologisk kvalitet i forbindelse med Kulturby 96, og hvem er ansvarlig for, at eventuelle initiativer bliver fulgt op?«

Begrundelse

Så vidt vides er der ingen større initiativer på vej på området, som giver praktisk mulighed for bespisning både i forbindelse med kulturbyåret og mere permanent, og som giver en profilering og prioritering af økologisk mad og samtidig sætter fokus på madkulturen som en vigtig del af kulturen.

Økologisk landbrug er efterhånden en accepteret del af virkeligheden, og der er bred enighed om, at der skal satses intensivt i de kommende år. Det vil derfor være naturligt at skabe mulighed for, at både vi selv og vores gæster kan få økologisk mad i kulturbåret samt fremover.

Hvis der skal etableres omfattende økologisk bespisning, haster det, da økologiske danske varer til fortæring i 1. halvår af 1996 skal dyrkes i år.

Der har tidligere været tiltag til at få udformet et økologisk projekt med et stort folkeligt økologisk køkken og økologisk markedshal i den brune kødby, men p.t. findes der ikke i København et sted, hvor mange kan spise sammen til en rimelig pris.

Endelig skal der peges på, at den årlige internationale IFOAM-konference (International Sammenslutning af Økologiske Landbrugsorganisationer) om økologi finder sted i København i 1996.

Svar (2/2 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Kulturministeriet tager sig hovedsagelig af de statslige kulturinstitutioners kulturbudgetprojekter.

Er der tale om projekter fra foreninger, organisationer, private m.m., behandles disse i Kulturbudgetsekretariatet.

Da økologisk gastronomi ikke hører naturligt ind under de statslige kulturinstitutioners ansvarsområde, agter jeg ikke at gå ind i et projekt som foreslået ovenfor i spørgsmålet.

Kulturbudgetsekretariatet har imidlertid oplyst mig om, at der allerede er etableret et samarbejde omkring oprettelse af en økologisk café i kulturbåret.

Spm. nr. S 679

Til finansministeren (18/1 95) af:

Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke provenumæssige konsekvenser en sænkelse af bundskatten med henholdsvis 1 procentpoint og 5 procentpoint vil afføde?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker via en ADAM-kørsel at kortlægge bemeldte emne. I svaret ønskes detaljerede beregninger fra ADAM-kørslen.

Svar (27/1 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

På et-års-sigt vil den direkte provenuvirkning af en nedsættelse af bundskatten med 1 pct.-enhed være af størrelsesordenen - 4,8 mia. kr. i 1995. Virkningen på de samlede offentlige finanser vil imidlertid være mindre, især som følge af positive afledte effekter på de indirekte skatter, men også som følge af mindredgifter på dagpengeområdet. Effekten på den samlede offentlige saldo kan således vurderes at være af størrelsesordenen - 3,4 mia. kr. på kort sigt, jf. tabel 1.

Tabel 1. Førsteårsvirkning på de offentlige finanser af sænkelse af bundskatten med 1 pct.-enheder

De direkte skatter	- 4,8 mia. kr.
Afledte virkninger	1,4 mia. kr.
heraf:	
- Direkte skatter	0,1 mia. kr.
- Indirekte skatter	0,9 mia. kr.
- Arbejdsløshed	0,2 mia. kr.
- Andre afledte effekter	0,2 mia. kr.
Samlede offentlige saldo	- 3,4 mia. kr.

På mellemlang sigt vil de afledte virkninger af den ufinansierede lempelse i form af øget aktivitet i den private sektor være større. Den negative effekt på den offentlige sektors saldo aftager dermed midlertidigt til ca. - 2½ mia. kr.

På længere sigt vil aktivitetsvirkningen som følge af den finanspolitiske stimulans dø ud som følge af løn/pris-stigninger og rentestigninger. Derfor vil provenutabet som følge af skattnedsættelsen vokse tilbage mod den direkte provenuvirkning på 4,8 mia. kr. (1995-priser) på lidt længere sigt. Dertil skal lægges rentevirkningen af den akkumulerede gæld. Efterhånden vil renteudgifterne som følge af de vedvarende underskud vokse.

Virkningerne af en nedsættelse af bundskatten med 5 pct.-enheder skønnes at være ca. 5 gange så store som virkningen af en sænkelse med 1 pct.-enhed. Det direkte provenutab er således ca. 24 mia. kr.

Spm. nr. S 680

Til finansministeren (18/1 95) af:

Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke provenumæssige konsekvenser en sænkelse af momssatsen med henholdsvis 1 procentpoint og 5 procentpoint vil afføde?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 679.

Svar (27/1 95)**Finansministeren (Mogens Lykketoft):**

På et-års-sigt vil den direkte provenuvirkning af en momssatsnedsættelse være i størrelsesordenen - 3,9 mia. kr. i 1995. Virkningen på de samlede offentlige finanser vil imidlertid være mindre som følge af positive afledte effekter på de indirekte skatter, som følge af mindredgifter på dagpengeområdet og mindredgifter i forbindelse med offentligt varekøb. Effekten på den samlede offentlige saldo kan således vurderes til at være i størrelsesordenen - 2,0 mia. kr., jf. tabel 1.

Tabel 1. Førsteårsvirkning på de offentlige finanser af sænkelse af momssatsen med 1 pct.-enheder

Mistet momsprovenu	- 3,9 mia. kr.
Afledte effekter	1,9 mia. kr.
heraf:	
- Effekter på momsprovenu	0,4 mia. kr.
- Øvrige indirekte skatter	0,4 mia. kr.
- Arbejdsløshed	0,2 mia. kr.
- Offentligt forbrug	0,7 mia. kr.
- Øvrige afledte effekter	0,2 mia. kr.
Samlede offentlige saldo	- 2,0 mia. kr.

På mellemfristet sigt vil effekten på de offentlige finanser være lidt mindre, mens den på lang sigt vil være større og voksende, jf. også besvarelsen af spørgsmål nr. S 679.

Virkningerne af en nedsættelse af momssatsen med 5 pct.-enheder skønnes at være ca. 5 gange så store som virkningen af en sænkelse med 1 pct.-enhed. Det direkte provenutab er således ca. 19-20 mia. kr.

Spm. nr. S 681

Til finansministeren (18/1 95) af:

Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke konsekvenser for arbejdsløsheden en sænkelse af bundskatten med henholdsvis 1 procentpoint og 5 procentpoint vil afføde?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 679.

Svar (27/1 95)**Finansministeren (Mogens Lykketoft):**

På et-års-sigt vil effekten på ledigheden af en nedsættelse af bundskatten med 1 pct.-enhed - svarende til en finanspolitisk lempelse på 4,8 mia. kr., jf. svaret på spm. nr. S 679 - være en reduktion i størrelsesordenen 1.400 personer i 1995.

På mellemlang sigt vil de afledte virkninger på ledigheden af den ufinansierede lempelse i form af øget aktivitet i den private sektor være større. Effekten på ledigheden vil være en reduktion i størrelsesordenen 4.000 personer.

På længere sigt vil aktivitetsvirkningen som følge af den finanspolitiske stimulans dø ud som følge af løn/pris-stigninger og rentestigninger. Derfor vil ledigheden være uændret på lang sigt.

Virkningerne af en nedsættelse af bundskatten med 5 pct.-enheder skønnes at være ca. 5 gange så store som virkningen af en sænkelse med 1 pct.-enhed. På et-års-sigt vil effekten på ledigheden af en nedsættelse af bundskatten med 5 pct.-enheder således være en reduktion i størrelsesordenen 7.000 personer i 1995.

Spm. nr. S 682

Til finansministeren (18/1 95) af:

Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke konsekvenser for arbejdsløsheden en sænkelse af momssatsen med henholdsvis 1 procentpoint og 5 procentpoint vil afføde?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 679.

Svar (27/1 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

På et-års-sigt vil effekten på ledigheden af en momssatsnedsættelse på 1 pct.-enhed – svarende til en finanspolitisk lempelse på 3,9 mia. kr., jf. svaret på spm. nr. S 680 – være en reduktion i størrelsesordenen 1.500 personer i 1995.

På mellemfristet sigt vil effekten på ledigheden være større, mens den på lang sigt vil være mindre og aftagende, jf. også besvarelsen af spørgsmål nr. S 681.

Virkningerne af en nedsættelse af momssatsen med 5 pct.-enheder skønnes at være ca. 5 gange så store som virkningen af en sænkelse med 1 pct.-enhed. På et-års-sigt vil effekten på ledigheden af en momssatsnedsættelse 5 pct.-enheder være en reduktion i størrelsesordenen 6.000 personer i 1995.

Spm. nr. S 659

Til socialministeren (17/1 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at flygtningefamilier kan søge og få bevilget forældreorlov?«

Begrundelse

Spørgeren er blevet gjort bekendt med en sag, hvor en flygtningefamilie fra Iran har søgt om forældreorlov.

Efter at have fået bevilget orlov er de vendt tilbage til deres hjemland og modtager nu – ifølge spørgerens oplysninger – en månedlig check fra de sociale myndigheder i København på 9.000 kr. Beløbet sendes til familiens opholdsadresse i det land, de flygtede fra.

Svar (25/1 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Reglerne om forældreorlov er fastsat i lov om orlov, som hører under Arbejdsministeriets område.

I et mundligt svar til Folketinget på spørgsmål nr. S 217 har arbejdsministeren den 7. december 1994 redegjort for flygtninges ret til forældreorlov. Af Folketingets forhandlinger vedlægges en udskrift med arbejdsministerens redegørelse. (Ikke optrykt her).

Af arbejdsministerens svar fremgår, at der ikke i lov om orlov findes særlige bestemmelser om flygtninge. Flygtninge har derfor samme ret til orlov som andre personer, der opholder sig lovligt her i landet. Det fremgår også, i hvilket omfang det kan få betydning for flygtningefamiliers opholdstilladelse, hvis de under en orlovsperiode tager ophold i deres hjemland.

Efter § 15, stk. 11, i lov om orlov fastsætter socialministeren efter forhandling med arbejdsministeren nærmere regler om orlovsydelse til kontanthjælpsmodtagere, herunder om afgrænsning af personkredsen. Disse nærmere regler er fastsat i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 1184 af 23. december 1993.

I Socialministeriet arbejder vi for tiden med en revision af denne bekendtgørelse som følge af de seneste ændringer i lov om orlov og som følge af de hidtidige erfaringer med bestemmelserne.

Vi arbejder således med et udkast til ny bekendtgørelse, der indeholder en bestemmelse om, at ret til orlov for kontanthjælpsmodtagere forudsætter, at ansøgeren har haft en beskæftigelse af et sådant omfang, at det ville give ret til dagpenge ved sygdom eller fødsel. Vores begrundelse for at indsætte en sådan bestemmelse er, at vi finder, at retten til orlov bør være betinget af, at der forud har været tale om en tilknytning til arbejdsmarkedet her i landet.

Spm. nr. S 707

Til undervisningsministeren (20/1 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvad er regeringens holdning til etniske skoleklasser?«

Begrundelse

Koncentrationen af flygtninge og indvandrere i visse dele af København og i andre dele af landet giver store problemer. Mange danske og også mange fremmedsprogede forældre flytter på denne baggrund deres børn til private skoler.

En mulig løsning på problemet er at oprette rene etniske skoleklasser. Senere kan de fremmedsprogede børn sluses over i de danske klasser.

Hvis tyrkiske, palæstinensiske og pakistanske børn samles i hver deres skoleklasse, kan vi samle ekspertisen inden for de enkelte kulturer og sprog på nogle få skoleklasser, hvor det vil være muligt at sammensætte den undervisning, der passer bedst til de pågældende grupper.

Når de har nået et vist niveau, kan de så sluses over i de danske klasser, hvor de vil være bedre rustet til at følge den almindelige undervisning, end de er i dag.

med henblik på undervisning af f.eks. tyrkiske henholdsvis pakistanske elever. I sådanne klasser vil en sammenligning mellem dansk og modersmålet og kulturen i Danmark og i oprindelseslandet kunne indgå i undervisningen.

Ministeriet er bekendt med, at man i flere kommuner har etableret modtagelsesklasser af den nævnte karakter. Erfaringerne er overvejende gode, og min vurdering er derfor positiv. Det er imidlertid en betingelse, at man råder over tosprogede lærerkræfter, der har tilstrækkelige forudsætninger for at kunne medvirke i en danskundervisning, der er tilrettelagt for en bestemt sproggruppe.

Det afgøres af de kommunale skolemyndigheder, om man ud fra de lokale forhold vil gennemføre de nævnte ordninger.

Som også anført i begrundelsen til spørgsmålet skal eleverne sluses ind i almindelige klasser, når de kan tilstrækkeligt dansk til at kunne deltage i undervisningen på linje med de øvrige elever.

Svar (31/1 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Ifølge § 8, stk. 1 nr. 2, i Undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 583 af 20. november 1984 om folkeskolens undervisning af fremmedsprogede elever, henvises elever, der ved optagelsen i 1. klasse er uden kendskab til dansk, til særlig tilrettelagt danskundervisning i en modtagelsesklasse eller på særlige hold. Tilsvarende henvises elever, der er tilflyttet fra udlandet, og som optages i folkeskolen på senere klassetrin, til undervisning i en modtagelsesklasse eller på et hold, jf. § 8, stk. 1, nr. 4, i den nævnte bekendtgørelse.

Modtagelsesklasser kan efter kommunalbestyrelsens beslutning enten være placeret på elevernes distriktsskole eller på andre skoler i kommunen. Det fremgår af bekendtgørelsens § 2, stk. 3, at en elev, hvor særlige forhold taler derfor, kan optages i en anden skole i kommunen, hvis modtagelsesklassen er placeret her.

Efter afslutningen af modtagelsesklassen skal barnet overføres til distriktsskolen, jf. folkeskolovens § 36, stk. 2, medmindre forældrene foretrækker, at barnet forbliver på den skole, hvor det har startet skolegangen.

Hvis der er oprettet flere modtagelsesklasser i en kommune, er der efter min opfattelse intet til hinder for, at elever med behov herfor kan henvises til modtagelsesklasser, der er indrettet

Spm. nr. S 650

Til undervisningsministeren (13/1 95) af:
Kjeld Rahbæk Møller (SF):

»Vil ministeren bede Forskningsakademiet om at undersøge en sag på Roskilde Universitetscenter, hvor en forskerstuderende tilsyneladende har fået en helt utilstrækkelig vejledning?«

Begrundelse

Med vedtagelsen af forskeruddannelsesreformen satte Folketinget og regeringen en proces i gang, som har medført en betydelig aktivitet med forbedring af forskeruddannelserne rundt om på universiteterne, som det var hensigten. Samtidig blev det vedtaget at følge udviklingen med henblik på at konstatere, om uddannelserne alle steder nåede op på internationalt niveau, både med hensyn til kursusindhold og med hensyn til kvaliteten af vejledningen. En egentlig evaluering af resultaterne blev udskudt nogle år for at give universiteterne tid til processen.

Allerede under forløbet bør der dog være mulighed for at påtale det, hvis forholdene er uforvarselige. Ifølge det foreliggende materiale vedrørende en chilensk flygtning, der er optaget

som ph.d.-studerende på RUC, har han ikke fået en vejledning af rimeligt omfang og kvalitet. Det er naturligvis ikke rimeligt at træffe en dom alene på baggrund af det foreliggende materiale, men det vil være rimeligt at bede Forskerakademiet udtale sig om, hvorvidt forholdene lever op til en rimelig standard.

Ministerens erindres om, at ifølge universitetsloven har han bemyndigelse til at fratage universiteter retten til at udstede visse grader. Bestemmelsen blev bl.a. indsat, fordi det blev forudset, at ikke alle universiteter ville kunne magte at give forskeruddannelser inden for alle fag, hvor de udbyder kandidatgrader.

Svar (2/2 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Efter universitetsloven er det studielederen og i sidste instans rektor, der har ansvaret for, at uddannelsesforløbet er tilrettelagt på faglig forsvarelig vis.

Det er rigtigt, at jeg efter lovens § 2, stk. 4, har en mulighed for at begrænse en institutions udbud af og optagelse til uddannelser, hvis uddannelsens kvalitet og faglige niveau ikke er tilfredsstillende.

Det vil dog efter min mening ikke på baggrund af en enkelt sag komme på tale at bringe § 2, stk. 4, i anvendelse.

Forskervejledningen på de enkelte institutioner er et institutionelt ansvar, men jeg vil dog bede RUC oplyse, hvorledes institutionen har tilrettelagt deres forskervejledning.

Samtidig vil jeg indhente en udtalelse fra RUC indeholdende kommentarer til baggrunden for det stillede spørgsmål.

Desuden har jeg i sinde at anmode Forskerakademiet om at udtale sig om kvaliteten af studieprogrammerne på RUC, idet RUC's forskeruddannelsesaktiviteter – ligesom de øvrige institutioners – allerede er blevet bedømt i forbindelse med fordelingen af ph.d.-stipendier.

Endelig kan jeg tilføje, at ph.d.-studerende med ph.d.-stipendium har mulighed for at flytte til en anden institution, hvis de ikke fagligt er tilfredse med uddannelsesstedet, idet et tildelt stipendium ifølge lovmotiverne følger den studerende ved et eventuelt institutionsskift.

Spm. nr. S 715

Til finansministeren (24/1 95) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Agter ministeren at anmode Transportrådet om en vurdering af den bybanetype, Ørestadsselskabet har valgt, og har Transportrådet været hørt angående valget af bybanetype til Ørestadsbanen?«

Begrundelse

Foranlediget af de seneste dages debat omkring valget af en minimetro som en del af det storkøbenhavnske trafiksystem og grundet den udformning, loven om Ørestadsselskabet har, mener spørgeren, at man trafikpolitisk bør sikre sig, at typevalget også er det rigtige, hvorfor spørgeren mener, at det af Folketinget nedsatte Transportråd bør høres i et sådant anliggende.

Ligeledes henleder spørgeren ministerens opmærksomhed på de betragtninger, Transportrådet gør desangående i »Information fra Transportrådet« dateret 1. december 1994.

Svar (2/2 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Ifølge lov nr. 477 af 24. juni 1992, lov om Ørestaden m.v., som ændret ved lov nr. 1091 af 21. december 1994, skal Ørestadsselskabet I/S anlægge en letbane, Ørestadsbanen. Selskabet kan endvidere beslutte at medvirke til at anlægge henholdsvis Frederiksbergbanen og Østamagerbanen, såfremt selskabet vurderer, at det økonomiske grundlag er til stede herfor, og såfremt henholdsvis Frederiksberg Kommune og Københavns Amt forpligter sig til at finansiere deres andele af anlægsudgifterne.

Ørestadsselskabet skal ifølge Ørestadsloven tage stilling til, hvilken type letbane der funktionelt og økonomisk bedst opfylder formålet og derfor skal udbydes i licitation. Selskabet skal endvidere tage stilling til, i hvilket omfang banen skal føres i tunnel. Denne sidste bestemmelse blev indført under Folketingets behandling af lovforslaget. Det hedder herom i udvalgsbetænkningen afgivet af Miljø- og Planlægningsudvalget den 15. juni 1992: »Ændringsforslaget giver Ørestadsselskabet I/S større handlefrihed til at vælge den mest optimale udformning af letbanerne. Forslaget åbner såle-

des mulighed for, at banen kan føres i tunnel på hele strækningen mellem Amagerbro og Frederiksberg, eller for, at dele af strækningen kan føres i terræn eller på højbane. Det er forudsat, at selskabet kan vælge mellem at gennemføre anlægget som en boret tunnel eller som en cut and cover-tunnel. Selskabets valg må afhænge af, hvad den nærmere planlægning og projektering viser vil være bedst for passagererne og for barnernes omgivelser inden for de fastlagte økonomiske rammer . . .«.

Ørestadsselskabet har over for mig oplyst følgende:

»Ørestadsselskabets bestyrelse besluttede den 27. oktober 1994, at den nye bane skal være en såkaldt minimetro, som skal føres i tunnel fra Frederiksberg Station til henholdsvis Lergravsparken og universitetet på Amager.

Grundlaget for bestyrelsens beslutning er udarbejdet af Danmarks tre førende rådgivende ingeniørfirmaer og et fremtrædende arkitektfirma, der for selskabet har undersøgt tre alternative banesystemer: En sporvogn, der kører i gaden i blandet trafik, en såkaldt light rail, der kører i tunnel i de centrale bydele, og en minimetro, der kører i tunnel fra Frederiksberg Station til de nævnte destinationer på Amager. Bestyrelsens valg af minimetroen beroede på en vurdering af, at minimetroen bedst opfylder de krav, som må stilles til en moderne bybane – som bl.a. skal betjene et bycentrum – for så vidt angår økonomi, betjening af passagererne, miljøhensyn m.v.

Den foretagne undersøgelse er meget grundig, og der forelå således et meget omfattende undersøgelsesmateriale til brug for bestyrelsens beslutning. Dette materiale er nu ved at blive bearbejdet og resumeret i en særlig rapport, som forventes at foreligge i løbet af februar måned i år.

Der foreligger ingen krav i lov om Ørestaden m.v. om, at Transportrådet skal inddrages i selskabets arbejde. Inden bestyrelsens valg af banesystem har selskabet alligevel informeret Transportrådets sekretariat om beslutningsprocessen. Selskabet har desuden kort tid efter bestyrelsens beslutning afholdt et møde med Transportrådets formand, hvor der blev informeret om beslutningsgrundlaget. Samtidig inviterede selskabet Transportrådet til på et møde at få gennemgået beslutningsgrundlaget. Efter Transportrådets ønske er dette møde aftalt til den 29. marts 1995, idet rådet har ønsket at afvente den ovenfor omtalte sammenfatnings-

rapport. Transportrådet er desuden inviteret til at gennemgå det samlede undersøgelsesmateriale.«

Som det fremgår af Ørestadsselskabets udtalelse, er der foretaget en grundig og gennemgribende vurdering af de tre alternative banesystemer. Bestyrelsens valg af minimetroen er således foretaget ud fra en vurdering af banesystemets mulighed for at opfylde de mål, der er sat i loven, og helt inden for det ansvarsområde, som bestyrelsen har ifølge loven.

Som det endvidere fremgår af Ørestadsselskabets udtalelse, er Transportrådet inviteret til at gennemgå beslutningsgrundlaget.

Jeg finder på den baggrund ikke anledning til yderligere at anmode Transportrådet om en vurdering af den bybanetype, som Ørestadsselskabets bestyrelse har valgt.

Spm. nr. S 716

Til finansministeren (24/1 95) af:
Stefan G. Rasmussen (KF):

»Hvilke muligheder har ministeren for at udsætte beslutningsprocessen, indtil Transportrådet fremkommer med en vurdering af valget af bybanetype til Ørestadsbanen?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 715.

Svar (2/2 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Idet jeg skal henvise til mit svar på spørgsmål nr. S 715, hvoraf det bl.a. fremgår, at Ørestadsselskabets bestyrelse i overensstemmelse med bestemmelserne i lov om Ørestaden m.v. har truffet beslutningen om bybanetype og omfanget af tunneleringen af Ørestadsbanen, og at Ørestadsselskabet allerede har givet Transportrådet mulighed for at sætte sig ind i beslutningsgrundlaget for disse beslutninger, finder jeg ikke, at der er grundlag for, at jeg foretager mig videre.

Spm. nr. S 746

Til finansministeren (26/1 95) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke konsekvenser det vil have, hvis de passagertal, der ligger til grund for Ørestadsselskabets beslutninger om valg af bybane, halveres til omkring 40 mio. passagerer årligt?«

Svar (2/2 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Idet jeg skal henvise til mine svar på spørgsmålene nr. S 715 og 716 stillet den 24. januar 1995 af samme spørger, har jeg forelagt spørgsmålet for Ørestadsselskabet, som har udtalt følgende, som jeg skal henholde mig til:

»Indledningsvis skal det oplyses, at der i forudsætningerne for lov nr. 477 af 24. juni 1992 om Ørestaden m.v., som ændret ved lov nr. 1091 af 21. december 1994, var regnet med 35 mio. passagerer årligt i letbanen, som svarede til en såkaldt light rail. Man vurderede samtidig, at en minimetro ville få ca. 40 mio. og en sporvogn ca. 30 mio. passagerer.

Ørestadsselskabet har som led i sit undersøgelsesarbejde fået udarbejdet en egentlig prognose for den nye bybane. Prognosen er udarbejdet af ingeniørfirmaet Carl Bro i samarbejde med førende international ekspertise på området i form af et tysk og et hollandsk firma. Prognosen giver i et 30-40-årigt perspektiv – med dagens busnet som forudsætning – årligt 88 mio. passagerer i minimetroen, 77 mio. i light rail'en og 47 mio. i sporvognen. En beregning med et busnet med flere såkaldte S-busser og kortere busrejsetider giver for minimetroen et passagertal på 80 mio. passagerer årligt.

Da Ørestadsselskabets bestyrelse den 27. oktober 1994 besluttede, at den nye bybane skulle være en minimetro, forelå økonomiberegninger foretaget på grundlag såvel af de i loven forudsatte passagertal som for de passagertal, der fremgår af Ørestadsselskabets prognose.

Beregningerne viste, at såfremt man lægger lovens passagertal til grund, vil minimetroen og light rail'en være tilbagebetalt i 2016 og sporvognen i 2019. En beregning, hvor man lægger Ørestadsselskabets passagertal til grund, viste, at minimetroen og light rail'en vil være tilbagebetalt i 2011 og sporvognen i 2014. Minimetroen

har i begge tilfælde en højere nutidsværdi og derfor den bedste langtidsøkonomi.

I loven er der ikke forudsat andre tidsbegrænsninger, end at det samlede arealsalg over 30-40 år skal kunne betale banen, hvilket er en normal tilbagebetalingstid for sådanne store anlægsprojekter. I Ørestadsprojektets tilfælde vil en tilbagebetaling i 2030-2040 således være økonomisk helt forsvarlig.

Når det ikke har nævneværdige konsekvenser i henseende til tilbagebetalingstidspunktet, hvorvidt man lægger lovens passagertal til grund eller man lægger Ørestadsselskabets tal til grund, er det, fordi de væsentligste bidrag til finansieringen af banen kommer fra arealsalget i Ørestaden, således som det er forudsat i loven.

Som det fremgår, er minimetroen økonomisk mest fordelagtig, uanset om man lægger lovens passagertal eller de nye prognosers passagertal til grund. Det bør desuden bemærkes, at de nævnte tidspunkter for tilbagebetaling alle ligger inden for en økonomisk forsvarlig ramme.

Det kan tilføjes, at der for minimetroen foreligger yderligere en prognose beregnet på den såkaldte Hovedstadstrafikmodel udarbejdet af ingeniørfirmaet Anders Nyvig A/S. Denne prognose giver foreløbig ca. 60 mio. passagerer, ligeledes i et 30-årigt perspektiv. Prognosen er udarbejdet af HT, DSB og Ørestadsselskabet som et led i forberedelsen af et tillæg til Kollektiv Trafikplan.

Der er enighed mellem de tre parter om, at Hovedstadstrafikmodellen ikke er fuldt færdig, idet beregningerne kompliceres af, at selv små afvigelser i forudsætningerne for den fremtidige udvikling bliver til store differencer i et langsigtet perspektiv. De to modeller beregner imidlertid stort set samme totale antal rejser i hovedstadsregionen, nemlig en vækst på 10-15 pct. i forhold til i dag. Der er derimod forskelle i beregningerne af, hvor stor en andel af trafikken den kollektive trafik opnår af den samlede vækst. HT, DSB og Ørestadsselskabet er i gang med at videreudvikle modellerne.«

Som det fremgår af Ørestadsselskabets udtalelse, har det kun begrænsede konsekvenser i henseende til tilbagebetalingstidspunktet, om der forudsættes 40 mio. passagerer eller et højere antal, da de væsentligste bidrag til finansieringen af banen kommer fra arealsalget i Ørestaden. Med 40 mio. passagerer vil tilbagebetalingstidspunktet være år 2016. Med 80 mio. passagerer år 2011.

Spm. nr. S 748

Til kulturministeren (26/1 95) af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren som lovet i Folketingets spørgetid den 25. januar 1995 dokumentere, at det meste af kulturen var »et barn af ledigheden op gennem 1980'erne?«

Svar (2/2 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Skema 1 viser andelen af langtidsledige på Kulturministeriets område i 1986, 1989 og 1992 i forhold til det fastansatte personale:

SKEMA 1	1986	1989	1992
Langtidsledige (årsværk) ...	169,6	224,5	256,0
Langtidsledige (mio. kr.)....	26,5	35,6	40,7
Fastansat personale (mio. kr.)	718,3	847,8	916,5
Langtidslediges løn i procent af fastansattes løn	3,7	4,2	4,4

Som det fremgår af skema 1, stiger andelen af langtidslediges løn i forhold til fastansattes løn i perioden 1986 til 1992 fra 3,7 pct. (langtidsledige/fastansatte, mio. kr.) i 1986 til 4,4 pct. i 1992, altså en stigning på næsten 20 pct.

Det kan således konstateres, at langtidsledige i den periode har udgjort en stadig større del af det samlede personale på Kulturministeriets område.

Samtidig må det konstateres, at andelen af langtidsledige på Kulturministeriets område ligger højt i forhold til de øvrige ministerområder. Hvis man måler de enkelte ministerområders udgifter til langtidsledige i forhold til ministeriernes driftsudgifter, kan det konstateres, at Kulturministeriets udgiftsandel af langtidsledige i 1991-93 er blandt de tre højeste af samtlige ministerier.

Flere statslige kulturinstitutioner beskæftiger mere end 10 pct. ledige i forhold til de fastansatte. Dette gælder også nogle af vores store nationale kulturinstitutioner som Det Kgl. Bibliotek (12 pct. i 1992) og Statens Arkiver (22 pct. i 1992).

Noget tyder på, at andelen af langtidsledige er endnu højere på de ikkestatslige kulturinstitutioner. Eksempelvis skønner Statens Muse-

umsnævnt, at ca. 600 årsværk er ansat under beskæftigelsesordninger på museumsområdet. Det svarer til, at ca. hvert tredje årsværk på museerne er ansat for beskæftigelsesmidler.

Endvidere viser en aktuell undersøgelse af P. Jauert og O. Prehn, »Lokalradio og lokal-tv – nu og i fremtiden« (Kulturministeriet 1995), at forholdet mellem lønnet personale og ansatte på jobtilbud er 1:3 på danske lokalradiostationer. Tallene dækker endog over yderst skæve fordelinger. Eksempelvis er procentfordelingen af lønnede medarbejdere og ansatte på jobtilbud ca. 35-65 pct. på ikkereklamebærende stationer mod ca. 80-20 pct. på reklamebærende stationer.

Ministeriet er i fuld gang med at skaffe yderligere dokumentation for at kortlægge personalefordelingen på udvalgte kulturområder. Museumshøjskolen er ved at ajourføre undersøgelser om andelen af langtidsledige på museumsområdet, og ministeriet vil gennemføre en lignende undersøgelse på egnsteaterområdet.

Spm. nr. S 717

Til skatteministeren (24/1 95) af:

Gitte Seeberg (KF):

»Har ministeren overvejet de uheldige konsekvenser af den skattemæssige forskelsbehandling, som finder sted ved beskatning af avancer på medarbejderaktier afhængig af, hvorvidt selskabet er børsnoteret eller ej, og agter ministeren i den forbindelse at tage initiativ til at forbedre den skattemæssige behandling af aktier i unoterede virksomheder?«

Begrundelse

I dagspressen de seneste dage er det bl.a. kommet frem, at told- og skattekontorerne nu efter skattereformens vedtagelse i maj 1993 tilsyneladende ikke længere modtager ansøgninger om forhåndsgodkendelse til udstedelse af medarbejderaktier i unoterede virksomheder.

Forskelsbehandlingen består i, at der ved udstedelse af medarbejderaktier i ikkenoterede virksomheder er fuld avancebeskatning i modsætning til børsnoterede virksomheder, hvor der er skattefrihed, hvis aktiebeholdningen ikke overstiger 103.800 kr.

Svar (31/1 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Medarbejderaktier har altid været undergivet nøjagtig de samme avancebeskatningsregler som andre aktier.

Før skatteomlægningen, som regeringen gennemførte i 1993, var fortjeneste på aktier skattefri, hvis afståelsen skete efter en ejertid på 3 år eller mere. Skatteomlægningen medførte, at gevinst på aktier, der afstås efter en ejertid på 3 år eller mere, som hovedregel beskattes som aktieindkomst. Dog kan gevinsten være skattefri, hvis der er tale om børsnoterede aktier og kursværdien af den skattepligtiges samlede beholdning af børsnoterede aktier ikke inden for de seneste 3 år forud for afståelsen har oversteg 103.800 kr. (i 1995-niveau, beløbet indeksreguleres).

Disse regler får også betydning for medarbejderaktier, da sådanne aktier stadig er undergivet de samme avancebeskatningsregler som andre aktier, og da medarbejderaktier båndlægges i en periode på 5 eller 7 år og dermed afstås efter en ejertid på over 3 år.

Det skal imidlertid erindres, at medarbejderaktier enten udstedes som gratisaktier eller som favørkursaktier.

Den værdi, medarbejderen modtager i form af favørkurselementet eller i form af gratisaktier, beskattes ikke på tildelingstidspunktet. Efter de særlige regler, der gælder for medarbejderaktier, sker der først beskatning ved afståelse af aktierne.

Endvidere skulle den værdi, medarbejderen modtager, efter de almindelige skatteregler beskattes som personlig indkomst. Efter de særlige regler, der gælder for medarbejderaktier, beskattes værdien dog som aktieindkomst. Da aktieindkomst beskattes med 30 eller 40 pct. afhængig af indkomstens størrelse, udgør dette en betydelig skatteenedsættelse.

Som medarbejderaktieordningen er udformet nu, betyder den for unoterede aktier både en skatteudsættelse og en skatteenedsættelse.

Jeg har derfor ingen aktuelle planer om at revidere reglerne for beskatning af unoterede medarbejderaktier.

Når der gælder særligt gunstige regler for børsnoterede aktier, hænger dette sammen med, at man har villet friholde småaktionærer, der investerer i børsnoterede aktier, for beskatning. Reglen indebærer, at der skal opgøres en værdi af den skattepligtiges beholdning af børsnotere-

de aktier ved hvert køb/salg og ved udløbet af hvert indkomstår. Dette kan uden væsentlig ulempe gøres, for så vidt angår børsnoterede aktier grundet børsnoteringen. For unoterede aktier vil en sådan opgørelse være meget vanskelig at gennemføre i praksis.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål

Ad spm. nr. S 463

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Søren Søndergaard (EL) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 2074, var sålydende:

Spm. nr. S 463

Til justitsministeren (15/12 94) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren give en redegørelse for den episode, som er beskrevet i en artikel i dagbladet Arbejderen den 13. december 1994, og i den sammenhæng oplyse, hvilke skridt der er taget til at få opklaret politiets rolle under anholdelsen, samt hvilke skridt der er taget over for betjentene?«

Supplerende svar (30/1 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug ved besvarelsen indhentet en udtalelse fra Politimesteren i Nakskov.

Politimesteren i Nakskov har bl.a. oplyst følgende, idet det skal bemærkes, at udtalelsen, der indeholder personfølsomme oplysninger, er anonymiseret:

»Ved Maribo rets dom af 9. maj 1994 blev blandt andet albansk statsborger »A«, cpr. nr. --- uden fast bopæl, på daværende tidspunkt boende på asylcentret i Rødbyhavn, idømt dagbøder for butikstyveri, men frifundet for overtrædelse af straffelovens § 245 i forbindelse med slag med trækæp og knivstik mod »B«.

»C« blev under samme sag dømt for vold med slag med trækæp, medens det blev lagt til grund, at »D«, der er udrejst af landet, var ansvarlig for knivstikkeriet.

Ved sagens behandling i retten den 9. maj 1994 forklarede »A«, at han – efter at være anholdt af politiet – skulle være blevet slået af en dansker. »A« gentager denne forklaring i retten, og »E« bekræfter som vidne at have slået »A«. »E« har ikke været sigtet for vold.

Ved min afgørelse af tiltalespørgsmålet forud for domsforhandlingen den 9. maj 1994 har jeg lagt vægt på, at der af de albanske statsborgere var brugt trækæp og kniv, og jeg har på den baggrund ikke fundet anledning til at efterforske spørgsmålet, om »A« efterfølgende er blevet slået, nærmere. Jeg har herved også lagt vægt på, at en sådan episode ikke er oplyst af de tilstedeværende politifolk, og at disse således ikke synes at have bemærket dette, at »A« på intet tidspunkt har anmeldt volden eller klaget over denne, at retten ikke har kommenteret episoden, og at sagen først kommer frem gennem en avisomtale i Lollands-Falsters Folketidende i december 1994 – ½ år efter sagens domsforhandling. Sagen er forelagt for Statsadvokaten for Fyn m.v., der den 27. december 1994 har meddelt mig, at »A«'s rapportforklaring burde have givet anledning til yderligere efterforskning. Jeg har naturligvis taget disse bemærkninger til efterretning.

Afslutningsvis skal jeg udtale, at jeg ikke finder det acceptabelt, hvis politiet ikke søger at forhindre vold over for personer, der er i dets varetægt. På det grundlag der foreligger, finder jeg imidlertid ikke anledning til at foretage yderligere i sagen, hvilket er tiltrådt af Statsadvokaten.»

Justitsministeriet kan henholde sig til det af politimesteren anførte.

Begrundelse

Udenrigsministeriet skriver den 24. marts 1993 til Direktoratet for Udlændinge:

»På grundlag af samstemmende lokale og udenlandske kilder kan det imidlertid fastslås, at i praksis bliver de pågældende i relation til disse lovovertrædelser typisk tiltalt og dømt i henhold til lov om militærtjeneste eller lov om tjenestegøring i de militære styrker. Strafbare handlinger i henhold til disse love har karakter af mindre lovovertrædelser med sanktion af bøde eller fængsel i indtil 60 dage.«

Ifølge Amnesty Internationals skrivelse den 2. juli 1993 til Direktoratet for Udlændinge forelå der på daværende tidspunkt kun kendskab til én konkret sag, hvor en militærnægter i april 1992 blev dømt efter § 214, stk. 3.

Svar (26/1 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Udenrigsministeriets skrivelse af 24. marts 1993 til Direktoratet for Udlændinge blev udarbejdet på grundlag af oplysninger fra flere indbyrdes uafhængige kilder med kendskab til den daværende retspraksis i Serbien-Montenegro. Det er ikke muligt nu – næsten to år senere – at oplyse nøjagtigt, hvilken retspraksis disse kilders vurdering var baseret på. Det kan dog oplyses, at Udenrigsministeriets vurdering bl.a. var udarbejdet på grundlag af oplysninger om, hvorledes man på daværende tidspunkt i Sverige vurderede strafrikøen for hjemvendende serbiske militærnægtere.

Udenrigsministeriet har efterfølgende i de sidste små to år afgivet supplerende udtalelser om dette emne, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. S 488 i indeværende folketingsår.

Spm. nr. S 611

Til udenrigsministeren (11/1 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at der som grundlag for Udenrigsministeriets skrivelse af 24. marts 1993 til Direktoratet for Udlændinge kun forelå kendskab til én enkelt retssag vedrørende serbiske værnepligtige, som var flygtet ud af Serbien-Montenegro for at undgå militærtjeneste?«

Spm. nr. S 692

Til udenrigsministeren (19/1 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil udenrigsministeren bekræfte, at det er usandt, når Udenrigsministeriet i et notat af 28. december 1994 (StF.1.j.nr.17.Dan.1/129) hævder, at: »Det sidste hus i gaden (29. November Gade) er nr. 115«, og vil udenrigsministeren tage initiativ til at beklage denne usande og meget vild-

ledende påstand over for offentligheden og direkte over for alle de berørte parter?»

Begrundelse

Det er meget beklageligt, at Udenrigsministeriet videregiver usande oplysninger i sager, som kan have betydning for asylsøgere skæbne. På den baggrund må mindstekravet være, at Udenrigsministeriet erkender, at de har viderebragt usande oplysninger og retter dette over for de berørte parter.

Svar (31/1 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg kan bekræfte, at det ikke er korrekt, at nr. 115 er det sidste hus i 29. November Gade i Beograd som oplyst i Udenrigsministeriets udtalelse af 28. december 1994. Denne ukorrekte detalje er imidlertid helt uden betydning for den sag, som udtalelsen vedrører. Den for sagen relevante oplysning er, at der ikke findes et hus i 29. November Gade med nummer 117. Dette siges udtrykkeligt i Udenrigsministeriets udtalelse.

Spm. nr. S 693

Til udenrigsministeren (19/1 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan udenrigsministeren oplyse/undersøge, hvad årsagerne kan være til, at Bo Schack, Senior Protection Officer, SOFY, UNHCR, i en telefax til Udenrigsministeriet (den 22. december 1994) oplyste, at: »In Belgrade, the military authorities are indeed located at 29 November Street No. 117«?»

Begrundelse

I telefax af 22. december 1994 fremgår det, at Bo Schack vil oplyse dagbladet Information om, at de militære myndigheder ligger på den angivne adresse. Det forekommer derfor mærkværdigt, at samme UNCHR-repræsentant mindre end en måned senere mener det stik modsatte uden at forklare hvorfor.

Svar (31/1 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): UNHCR har oplyst, at det skyldes en beklagelig fejltagelse på UNHCR's kontor i Beograd, at man den 22. december 1994 bekræftede, at det militære hovedkvarter i Beograd findes på adressen 29. November Gade 117. På grund af den hastende henvendelse fra dagbladet Information undlod man at opsøge adressen og forlod sig i stedet på medarbejdernes hukommelse, som siden har vist sig at være fejlagtig. Det har UNHCR meddelt den danske presse, Dansk Flygtningehjælp og de danske myndigheder.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål

Ad spm. nr. S 457

Fra socialministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Villy Søvnald (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 2082, var sålydende:

Spm. nr. S 457

Til socialministeren (14/12 94) af:

Villy Søvnald (SF):

»Er ministeren vidende om, hvorvidt de mange hjemtagelser af anbragte børn i bl.a. Brøndby og Helsingør Kommuner sker i henhold til børnenes handleplaner, eller er tilfældet, at børnene typisk hjemtages for at spare penge på de kommunale budgetter, og at man så efterfølgende reviderer handleplanerne?»

Supplerende svar (27/1 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det kan supplerende til min besvarelse af 21. december 1994 af ovennævnte spørgsmål oplyses, at Helsingør Kommune over for Socialministeriet har redegjort for sagen og har fremsendt kopi af den redegørelse, som kommunen har afgivet til Det Sociale Ankenævn i Frederiksborg Statsamt vedrørende kommunens beslutning om at ændre handleplaner/foranstaltning

ger for en række børn og unge, som er anbragt i henhold til bistandslovens § 33.

Fra Frederiksborg Statsamt, Det Sociale Ankenævn, har Socialministeriet endvidere ved skrivelse af 12. januar 1995 modtaget til orientering en kopi af Det Sociale Ankenævns skrivelse til Helsingør Kommune af 10. januar 1995.

Helsingør Kommune har over for Socialministeriet tilkendegivet, at man er af den opfattelse, at behandlingen af disse sager er helt i tråd med bistandslovens regler samt vejledninger på dette område. For så vidt angår de af Ankenævnet påpegede formelle fejl i et antal sager, har forvaltningen beklaget disse fejl, og de er nu blevet rettet.

Det Sociale Ankenævn har haft forelagt i alt 14 sager og har noteret sig, at der i to af sagerne ikke på nuværende tidspunkt foretages ændringer i handleplanerne, at hjælpeforanstaltningerne er ophørt som led i handleplanerne i tre af sagerne, at hjælpeforanstaltningerne er ændret i enighed i tre af sagerne, at der i en sag må ske en ændring af hjælpeforanstaltningerne på grund af plejemoderens sygdom, at en sag fortsat er under behandling, og at Det sociale Udvalg i fire sager har taget Det Sociale Ankenævns afgørelser til efterretning.

Det fremgår, at nævnet har fundet anledning til at understrege, at den nødvendige konkrete vurdering altid skal indgå i personsagerne og dermed i kommunens begrundelse for afgørelserne til klienterne.

Det fremgår videre, at nævnet på baggrund af det sociale udvalgs redegørelse ikke finder grundlag for, at der på nuværende tidspunkt holdes et møde mellem formanden for det sociale udvalg og formanden for Det Sociale Ankenævn om kommunens forvaltning af bistandslovens § 33.

Under henvisning til, at sagen er taget op og vurderet af alle de involverede parter, samt at de konkrete sager har fundet en løsning, finder jeg ikke anledning til at forlange yderligere.

Spm. nr. S 651

Til socialministeren (13/1 95) af:

Villy Søvnald (SF):

»Hvad er ministerens kommentar til de store forskelle, der tilsyneladende er på plejehjemsbeboernes serviceydelser i Københavns og Frede-

riksberg Kommuner, og har ministeren i sinde at følge prisudviklingen på serviceydelser i forbindelse med implementeringen af ordningen med udbetaling af pension på de offentlige institutioner?«

Begrundelse

Ifølge TV 2-Lorry betaler beboerne på plejehjemmene på Frederiksborg 2.470 kr. pr. måned for samme ydelse, som koster beboerne i København 1.650 kr. Så stor en forskel kan ikke alene forklares med lokale forhold, eftersom begge kommuner har storbypræg og har glæde af stordriftsfordele.

Reglen om udbetaling på plejehjem er en god idé, men den skal ikke ødelægges af store prisforskelle på basisydelserne, da dette blot skaber utryghed blandt beboerne på institutionerne. Dermed ikke sagt, at der ikke kan være mindre prisforskelle på ydelserne, men de må i så fald kunne forklares med lokale forhold og særpræg.

Svar (25/1 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Folketinget vedtog i december 1993 regler om, at alle beboere i plejehjem m.v. senest med virkning fra den 1. januar 1995 får udbetalt deres pension bortset fra et eventuelt tilkendt bistands- og plejetillæg, og i stedet skal betale for de ydelser, de modtager.

Efter disse regler er bolig, el og varme obligatoriske ydelser for beboerne, og kommunen skal tilbyde beboerne visse elementære ydelser, som de frivilligt kan modtage mod betaling. Den enkelte kommune tilrettelægger selv, hvordan ordningen med pensionsudbetaling i plejehjem udformes, herunder betalingsformen for de ydelser, beboerne får eller vælger at få som led i plejehjemsopholdet.

Betalingen for bolig fastsættes på grundlag af boligens omkostninger og størrelse samt beboerens indkomst. Betaling for plejehjemets øvrige ydelser fastsættes som for personer i eget hjem. Dette indebærer, at betalingen fastsættes ud fra de faktiske udgifter til frembringelsen af ydelsen, og at lønudgifter alene medtages i de tilfælde, hvor også hjemmeboende pensionister betaler for disse udgifter.

Jeg har i anledning af det rejste spørgsmål indhentet en udtalelse fra henholdsvis Køben-

havns Kommune og Frederiksberg Kommune. (Ikke optrykt her).

Som bekendt har jeg som socialminister ikke mulighed for at tage stilling til konkrete sager og kan derfor ikke tage stilling til beregning af serviceydelse i de enkelte kommuner.

Jeg følger selvfølgelig kommunernes betalingsfastsættelse af serviceydelserne, og jeg har bl.a. på baggrund af dette spørgsmål anmodet arbejdsgruppen, der medvirkede til fastsættelsen af de nye betalingsregler i § 79-plejehjemmene, om at mødes med henblik på at drøfte de praktiske erfaringer med de nye betalingsregler.

Spm. nr. S 740

Til socialministeren (26/1 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Kan ministeren forklare, hvordan Socialministeriet kan udsende en meddelelse om, at det er ulovligt at indregne lønudgiften i prisen, samtidig med at ministeren over for Folketinget oplyser, at Frederiksberg Kommunes praksis med at indregne lønudgiften er lovlig?«

Begrundelse

Det fremgår af svaret på spørgsmål nr. S 651 af 23. januar 1995, at »Frederiksberg Kommune har derfor vurderet, at lønudgifterne til madproduktion skal indeholdes i prisen vedrørende forplejning«.

Frederiksberg Kommune indregner altså lønudgifter. Dette står i direkte modstrid med »Orientering fra Socialministeriet af 30. november 1995«, hvor det anføres: »hvorimod lønudgifter alene medtages i de tilfælde, hvor også hjemmeboende pensionister betaler for disse udgifter, f.eks. til frisør«.

Spørgeren er af den klare opfattelse, at Frederiksberg Kommunes praksis er i lodret modstrid med Socialministeriets hidtidige udmelding.

Svar (2/2 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Som jeg nævnte under besvarelsen af spørgsmål nr. S 651 stillet den 16. januar 1995, skal betalingen for øvrige ydelser for beboere i plejehjem

efter de gældende regler fastsættes som for personer i eget hjem.

Dette indebærer, at betalingen fastsættes ud fra de faktiske udgifter til frembringelsen af ydelsen, og at lønudgifter alene medtages i de tilfælde, hvor også hjemmeboende pensionister betaler for disse udgifter.

Lønudgifter kan derfor ikke medregnes, hvis der i den enkelte kommunes tilbud om varig hjemmehjælp generelt indgår tilberedning af mad i eget hjem. Dette har sammenhæng med, at der ikke opkræves betaling for varig hjemmehjælp.

I de kommuner, hvor hjemmehjælpen ikke tilbereder mad, tilbydes pensionisterne typisk mad efter bistandslovens § 60, dvs. som et omsorgstilbud. I givet fald har kommunerne mulighed for at opkræve en betaling svarende til de faktiske udgifter, herunder personaleudgifter.

Omsorgstilbud efter bistandslovens § 60 som f.eks. levering af færdiglavet mad, skal tilbydes alle pensionister bosiddende i kommunen.

Som det fremgik af det svar, som jeg gav den 23. januar 1995 på spørgsmål nr. S 651, har Frederiksberg Kommune over for Socialministeriet oplyst, at tilberedning af mad i pensionisternes hjem som hovedregel ikke længere indgår som en del af den kommunale hjemmehjælps arbejdsopgaver.

Jeg kan i øvrigt henvise til det svar, som jeg den 23. januar 1995 gav på spørgsmål nr. S 651 – herunder, at de praktiske erfaringer med kommunernes betalingsfastsættelse af serviceydelser i plejehjem bl.a. vil indgå i de kommende drøftelser, der skal foregå i arbejdsgruppen, der medvirkede til fastsættelsen af de nye betalingsregler i § 79-plejehjemmene.

Spm. nr. S 691

Til skatteministeren (19/1 95) af:

Af Kristen Touborg (SF):

»Hvornår forventer ministeren, at der foreligger nogle resultater fra det hurtigtarbejdende udvalg vedrørende Scientology?«

Svar (26/1 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Udvalget, der består af repræsentanter fra Told- og Skatteregion København 1 (City), Told- og Skatteregion København 4 (Syd), Københavns Selskabsbeskatning og Told- og Skattestyrelsen, skal afgive midtvejsrapport den 1. april 1995 og endelig rapport den 1. juli 1995. Den endelige rapport vil muligvis blive udskudt afhængigt af, hvilke foranstaltninger undersøgelsen giver anledning til.

Spm. nr. S 573

Til justitsministeren (6/1 95) af:

John Vinther (KF):

»Finder ministeren det hensigtsmæssigt, at retten foretrækker forskellige procedurer og gebyrer for udlevering og forkyndelse af stævninger, tilsigelser m.m., og i bekræftende fald, hvad vil ministeren gøre for at ensarte gebyrer og procedurer?«

Begrundelse

Der henvises til 2 skrivelser, henholdsvis fra retten i Rødovre og Københavns Byret, hvoraf fremgår, at i hvert fald de 2 pågældende retskredse opererer med forskellige procedurer og gebyrer.

Svar (19/1 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Ved lov nr. 369 af 18. maj 1994 blev retsplejelovens regler om forkyndelse ændret. Ændringerne indebærer bl.a. en delvis privatisering af forkyndelsesforretningerne, idet udgiften til forkyndelse af visse udeblivelsesdomme i civile 1. instans-sager skal afholdes af domhaveren. Betalingen skal ske uden om retten. De to skrivelser, der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, vedrører disse privatiserede forkyndelsesforretninger.

Vederlag til stævningsmænd for forkyndelse er med hjemmel i retsplejelovens § 165, stk. 1, fastsat i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 550 af 25. juli 1990, som senest ændret ved

bekendtgørelse nr. 1181 af 22. december 1994. Det fremgår heraf, at stævningsmænd honorerer med 22 kr. pr. forkyndelse, hvortil kommer kørselsgodtgørelse. Taksten på 22 kr. gælder for alle forkyndelser inden for retsplejen, uanset om statskassen eller private skal afholde udgiften til forkyndelse.

Justitsministeriet blev medio december 1994 opmærksom på, at Stævningsmændenes Landsforening uden forudgående orientering af Justitsministeriet havde udsendt nogle retningslinjer, hvoraf bl.a. fremgik, at vederlaget for de privatiserede forkyndelsesforretninger var 50 kr.

På et møde i Justitsministeriet med formanden for Stævningsmændenes Landsforening blev det præciseret, at den af Justitsministeriet fastsatte takst også gælder for de privatiserede forkyndelser. Justitsministeriet udsendte i tilknytning hertil den 15. december en cirkulæreskrivelse til domstolene, hvori Justitsministeriet tog afstand fra de af Stævningsmændenes Landsforening udsendte retningslinjer.

Justitsministeriet overvejer dog for tiden efter drøftelse med Advokatrådet at fastsætte et særligt vederlag for de privatiserede forkyndelser bl.a. under hensyn til, at der ikke beregnes feriepenge af det vederlag, som stævningsmændene modtager fra private.

Spm. nr. S 574

Til justitsministeren (6/1 95) af:

John Vinther (KF):

»I forlængelse af spørgsmål nr. S 573 stillet den 6. januar 1994 ønskes oplyst, om de af henholdsvis retten i Rødovre og Københavns Byret anvendte gebyrer og procedurer er i overensstemmelse med retsplejelovens regler?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 573).

Den sidste sag på dagsordenen var:

**2) Forhandling om redegørelse nr. R 5:
Arbejdsministerens redegørelse af 20. januar
1995 om flaskehalsindsatsen.**

Forhandling

Jens Peter Verner sen (S):

Arbejdsministerens redegørelse vedrørende flaskehalsindsatsen er kendetegnet ved den opmærksom, der er omkring udbud og efterspørgsel på arbejdsmarkedet, men også kendetegnet ved, hvor opmærksomt arbejdsministeren følger udviklingen på arbejdsmarkedet.

Arbejdsministeren bidrager med en redegørelse for at forebygge flaskehalse, før der reelt er tale om væsentlige problemer – selv i områder med lav ledighed.

I Socialdemokratiet ønsker vi ikke at gentage de fejltagelser, som den daværende regerings politik var udtryk for i 1984 og frem til 1986, fejltagelser, der medførte efterfølgende finanspolitiske stramminger.

Vi ønsker heller ikke at gentage de fejltagelser, som man så i 1980'erne, hvor især uddannelseskapaciteten på sundhedsområdet nu har medført, at man mangler uddannet personale.

Selv om ledigheden er faldet med stor hast i det sidste halve år og der samtidig er sket en betydelig stigning i beskæftigelsen – de to ting følges nødvendigvis ikke ad – så er det lykkedes ved en betydelig indsats fra især arbejdsformidlingens side at sikre, at virksomhederne har fået den arbejdskraft, der har været efterspurgt.

Selv i amter, hvor der har været endog et dramatisk fald i ledigheden, meldes der som tidligere nævnt ikke om væsentlige flaskehalsproblemer. Men det betyder naturligvis ikke, at man ikke skal have den største bevågenhed over for begrebet.

Med fortsat 300.000 ledige vil det være uacceptabelt, såfremt virksomheder kan melde om mangel på arbejdskraft, uden at denne mangel kan afhjælpes. Det vil i sig selv give mange problemer, og for den ledige vil det være uforståeligt, hvis det er sådan, at man ikke kan komme i arbejde og der samtidigt kommer sådanne meldinger. For virksomhederne betyder det måske, at man ikke kan klare ordrer, som man har fået ind, og for samfundet medfører det de problemer, der er beskrevet i flaskehalsredegørelsen.

Flaskehalse kan undgås, hvis alle parter på arbejdsmarkedet bidrager aktivt. Det er først og

fremmest vigtigt, at virksomhederne har en fremadrettet uddannelsespolitik.

Manglende uddannelse af et tilstrækkeligt antal elever, f.eks. i træindustrien, over en lang årrække anerkendes da også i denne branche som et problem nu, hvor der produceres for fuld kraft i netop træindustrien. Der kan naturligvis ikke med dags varsel skaffes faglært arbejdskraft til træindustrien. Det tager nu den tid, det tager, at udlære elever. Men såvel de faglige organisationer som virksomhederne har sammen med arbejdsformidlingen i de områder, hvor træindustrien især er placeret, og sammen med AMU-centre og tekniske skoler gjort en stor indsats for at uddanne ufaglærte netop til den industri. Det har været en hjælp for virksomhederne og for den ufaglærte ledige, der ved en sådan uddannelse har fået langt bedre muligheder for fast tilknytning til arbejdsmarkedet.

Der har desværre været en kapacitetsmangel på AMU-centrene, hvilket har medført ventetider, men en række af disse ventetider skulle kunne løses med de udvidelser, der nu bliver sat i gang som et led i regeringens bestræbelser på at skaffe 10.000 ekstra uddannelsespladser.

Det spørgsmål, der ofte rejser sig, er, om ikke der ved en større geografisk mobilitet kunne skaffes den nødvendige arbejdskraft f.eks. til træindustrien.

I virkelighedens verden viser det sig, at virksomhederne ofte er tilbageholdende med at ansætte medarbejdere med for lang transport til arbejdet, fordi disse medarbejdere også vil være de første, der flytter, når der viser sig et arbejde i den enkelte nærområde. Og i øvrigt er en daglig transporttid på op til 3 timer vel også ganske betydelig.

Af arbejdsministerens flaskehalsrapport fremgår det, at den strukturelle ledighed skulle være på omkring 250.000, svarende til en ledighed på 9 pct., og at det er dér, man især skulle få strukturproblemerne, hvis man kommer længe ned. I flere områder i Jylland er man under 9 pct.s ledighed. Metalarbejderne i Ringkøbing Amt har en ledighed på 3,3 pct., og i flere amter i området er ledigheden på omkring 7 pct. Men ved en betydelig indsats er det lykkedes at uddanne andre faggrupper, der så kan få beskæftigelse, f.eks. i jernindustrien, når det er her, der har været et behov. Dermed har man via en uddannelsesindsats været med til at sikre virksomhederne den arbejdskraft, der er brug for.